അർദ്ധപ്രാണസഖി

Ardhapranasakhi | Author : Lee Child | www.kkstories.com

ജീവിതത്തിൽ നമ്മൾ പരിചയപ്പെടുന്ന പല മനുഷ്യരും ഓരോ ടേണിങ് പോയിന്റ് ആയിരിക്കും...

ബാംഗ്ലൂരിലെ ആ മൾട്ടിനാഷണൽ ഓഫീസിന്റെ എയർ കണ്ടീഷൻ ചെയ്ത തണുപ്പിലും അർജുൻ വിയർക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... ചുറ്റുമുള്ള ക്യൂബിക്കിളുകളിൽ കീബോർഡുകളുടെ ശബ്ദം നിലച്ചു... എല്ലാവരും ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ച് ആ സീനിലേക്ക് നോക്കി നിൽക്കുകയാണ്...

അനന്യ തന്റെ ക്യാബിന്റെ വാതിൽക്കൽ നിന്ന് അർജുന്റെ ഡെസ്കിലേക്ക് ആ ഫയൽ വലിച്ചെറിഞ്ഞു...

അനന്യ: (ശബ്ദം ഉയർത്തി) "അർജുൻ, നീ ഇവിടെ ജോലിക്ക് വരുന്നത് വെറുതെ നേരം പോക്കിനാണോ? ആറ് മാസമായി നീ ഈ ടീമിന്റെ ഭാഗമായിട്ട്... എന്നിട്ടും ഒരു ഡോക്യുമെന്റേഷനിൽ വരാൻ പാടില്ലാത്ത ഇത്രയും സില്ലി മിസ്റ്റേക്ക്സ് വരുത്താൻ നിനക്ക് എങ്ങനെ കഴിയുന്നു? സ്പെല്ലിംഗ് ചെക്ക് ചെയ്യാൻ പോലും നിനക്ക് സമയമില്ലേ?"

അർജുൻ തല കുനിച്ചു നിന്നു... അവൻ ചെയ്തത് ചെറിയൊരു തെറ്റായിരുന്നു, പക്ഷേ അനന്യയുടെ മൂഡ് ഇന്ന് ശരിയല്ലെന്ന് അവന് മനസ്സിലായി...

അനന്യ : "നോക്ക്, നിന്റെ ഈ അശ്രദ്ധ കാരണം ക്ലയന്റിന് മുന്നിൽ മറുപടി പറയേണ്ടി വരുന്നത് ഞാനാണ്... നിനക്ക് നിന്റെ"പാസ്റ്റ്" ഓർത്ത് ഇരിക്കാനാണ് താല്പര്യമെങ്കിൽ അത് വീട്ടിൽ മതി... ഓഫീസിൽ എനിക്ക് വർക്ക് വേണം... ഇത് ഇപ്പോൾ തന്നെ റീ-റൈറ്റ് ചെയ്യണം... ഇന്ന് രാത്രി ഇത് തീർക്കാതെ നീ സീറ്റിൽ നിന്ന് എഴുന്നേൽക്കരുത്!"

അവൾ ദേഷ്യത്തോടെ ക്യാബിനിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു നടന്നു... അർജുൻ സാവധാനം ആ ഫയൽ എടുത്തു... ചുറ്റുമുള്ള ക്യൂബിക്കിളുകളിൽ ചിലർ അവനെ സഹതാപത്തോടെ നോക്കിയപ്പോൾ, മറ്റു ചിലർ പരിഹാസത്തോടെ പരസ്പരം നോക്കി ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

അനന്യ തന്റെ ക്യാബിനിലേക്ക് പോയതിന് പിന്നാലെ, കഫറ്റീരിയയിൽ വെച്ച് ചില വനിതാ ജീവനക്കാർ ഒത്തുകൂടി... അനന്യയുടെ ഈ പൊട്ടിത്തെറി അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു വലിയ ചർച്ചാ വിഷയമാണ്...

ശ്രുതി : "അനന്യ മാം ഇന്ന് ശരിക്കും അർജ്ജുന്റെ കിളി പറത്തിക്കളഞ്ഞു... ആ പാവം ആകെ ഷോക്കായി നിന്നു..."

മേഘ്ന : "അതിനൊക്കെ അയാൾക്ക് തന്നെ വട്ടാ... എപ്പോഴും എന്തോ സ്വപ്നം കണ്ടിരിക്കുന്നത് പോലെയാണ് ഇരിപ്പ്... അനന്യ മാം വരുന്നത് പോലും അയാൾ ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല... അവർക്ക് കൃത്യനിഷ്ഠ നിർബന്ധമാണെന്ന് അയാൾക്ക് അറിയില്ലേ

പ്രിയ : "പക്ഷേ ഒരു കാര്യം ശ്രദ്ധിച്ചോ? മാം ഇത്രയും ദേഷ്യപ്പെടുന്നത് അർജ്ജുനോട് മാത്രമാണ്... മറ്റുള്ളവർ തെറ്റ് ചെയ്താലും അവർ ഇത്രയും ഷൗട്ട് (shout) ചെയ്യാറില്ല... അതിൽ എന്തോ ഒന്നുണ്ട്... ഒന്നുകിൽ അവനെ അത്രയ്ക്ക് ഇഷ്ടമല്ല, അല്ലെങ്കിൽ..."

മേഘ്ന : "അല്ലെങ്കിൽ... അവനെ നന്നാക്കിയെടുക്കാൻ നോക്കുകയാവും... ഈ അഞ്ച് വയസ്സിന്റെ പ്രായക്കൂടുതൽ ഉണ്ടെങ്കിലും അർജ്ജുനെ കാണാൻ നല്ല ലുക്ക് ആണെന്ന കാര്യം മാമിന് അറിയാഞ്ഞിട്ടാവില്ലല്ലോ..."

അവർ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പിരിഞ്ഞു...

രാത്രി എട്ടു മണിയായി... ഓഫീസിലെ ലൈറ്റുകൾ ഓരോന്നായി അണഞ്ഞു തുടങ്ങി... അർജ്ജുൻ മാത്രം തന്റെ സിസ്റ്റത്തിന് മുന്നിൽ ഇരുന്ന് ആ ഡോക്യുമെന്റ് തിരുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു... അവന്റെ ഉള്ളിൽ അനന്യയുടെ ആ വാക്കുകൾ കനലായി എരിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

പെട്ടെന്ന്, തന്റെ ക്യാബിനിൽ നിന്ന് അനന്യ പുറത്തേക്ക് വന്നു... അവളുടെ ബാഗ് തോളിലുണ്ട്... അവൾ അർജ്ജുന്റെ ഡെസ്കിന് അരികിൽ വന്നു നിന്നു... പകൽ കണ്ട ആ ദേഷ്യം അവളുടെ മുഖത്തില്ലായിരുന്നു...

അനന്യ : "അർജ്ജുൻ... പണി തീരാറായോ?"

അർജ്ജുൻ തലയുയർത്തി നോക്കിയില്ല...

"കഴിഞ്ഞു മാം... ഇപ്പൊ സെന്റ് ചെയ്യാം..."

സബ്മിഷൻ കഴിഞ്ഞ് അർജ്ജുൻ വാഷ്റൂമിലേക്ക് നടന്നു... മുഖത്ത് വെള്ളമൊഴിക്കുമ്പോൾ കണ്ണാടിയിൽ കണ്ട സ്വന്തം പ്രതിരൂപത്തോട് അവന് വല്ലാത്ത വെറുപ്പ് തോന്നി...

അപ്പോഴാണ് സീനിയർ കൊളീഗ് ശ്രീനിവാസൻ അങ്ങോട്ട് വന്നത്...

ശ്രീനിവാസൻ ഒരു പ്രത്യേക ടൈപ്പ് ആളാണ്; ആശ്വാസം നൽകുന്ന ഭാവത്തിൽ പരിഹസിക്കാൻ മിടുക്കൻ...

ശ്രീനിവാസൻ: (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) "എന്താ അർജുൻ, ഇന്ന് എന്തിനായിരുന്നു പൂരം? പത്താം നിലയിലെ അനന്യ മാമിന്റെ ആ അലർച്ച താഴെ പാർക്കിംഗ് ഏരിയയിൽ വരെ കേട്ടല്ലോ! വിഷയം ഗ്രാമർ മിസ്റ്റേക്ക്സ് ആണെന്ന് അറിഞ്ഞു, സത്യമാണോ?"

അർജുൻ ഒന്ന് നെടുവീർപ്പിട്ടു... അവന് ദേഷ്യവും സങ്കടവും ഒരുപോലെ വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

അർജുൻ : "അതെ ശ്രീനി ഏട്ടാ... കുറച്ച് ടൈപ്പിംഗ് എറേഴ്സ്... അതിനാണ് ഇത്രയും സീൻ..."

ശ്രീനിവാസൻ: (പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു കൊണ്ട്) "സാരമില്ലടാ... നീ ഉള്ളതു കൊണ്ട് ബാക്കിയുള്ളവർക്ക് സമാധാനമുണ്ട്... നീ മാമിന്റെ എല്ലാ ദേഷ്യവും ഏറ്റുവാങ്ങിക്കൊള്ളും, അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങളെ അവർ അധികം ഒന്നും പറയുന്നില്ല... നീ ശരിക്കും ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു വലിയ സപ്പോർട്ടാണ്!"

ശ്രീനിവാസന്റെ ആ പരിഹാസം അർജുന്റെ ഉള്ളിലെ നിയന്ത്രണം തെറ്റിച്ചു... അവൻ തിരിഞ്ഞുനിന്ന് ശ്രീനിവാസനെ രൂക്ഷമായി നോക്കി...

അർജുൻ : "തമാശയല്ല ശ്രീനി ഏട്ടാ... ഇതൊരു സോഫ്റ്റ്‌വെയർ എം എൻ സി ആണെന്നാണ് നമ്മൾ പറയുന്നത്... ഒരു നല്ല പാരഫ്രേസിംഗ് (paraphrasing) സോഫ്റ്റ്‌വെയർ പോലും അപ്ഗ്രേഡ് ചെയ്യാൻ ഇവർക്ക് കഴിവില്ലേ? ഞാനൊരു ടൈപ്പിസ്റ്റല്ല... എൻ ഐ ടിയിൽ നിന്ന് ബി-ടെക് കഴിഞ്ഞവനാണ് ഞാൻ... ഇവിടുത്തെ ഈ ശീതയുദ്ധത്തിന് മുൻപ് ഒരു ഫ്രഞ്ച് എം എൻ സിയിലായിരുന്നു എനിക്ക് ജോലി... എന്റെ കരിയറിലെ ഗ്രാഫ് എവിടെ നിൽക്കേണ്ടതായിരുന്നു! എന്നിട്ടിപ്പോൾ ഈ ചീഞ്ഞ കോപ്പിലെ പണിയിൽ വന്ന് പെട്ടു..."

ശ്രീനിവാസൻ ഒന്ന് പരുങ്ങി... അർജുൻ ഇത്ര ഗൗരവത്തിൽ പ്രതികരിക്കുമെന്ന് അയാൾ കരുതിയില്ല... അർജുൻ തന്റെ ടവൽ വലിച്ചെറിഞ്ഞ് ദേഷ്യത്തോടെ പുറത്തേക്ക് നടന്നു...

ശ്രീനിവാസൻ : "സോറിടാ അർജുൻ... ഞാൻ തമാശയ്ക്ക് പറഞ്ഞതാണ്... നീ ഇത്രയും സീരിയസ് ആണെന്ന് ഞാൻ കരുതിയില്ല... നീയൊരു NIT പ്രോഡക്റ്റ്

ആണെന്ന കാര്യം ഞാൻ മറന്നുപോയി... സത്യം പറഞ്ഞാൽ, നിന്റെ ഈ അവസ്ഥയിൽ എനിക്ക് സഹതാപമേയുള്ളൂ..."

അർജ്ജുൻ ദേഷ്യം കടിച്ചമർത്തി നിന്നു... ശ്രീനിവാസന്റെ ശബ്ദത്തിൽ ഇപ്പോൾ ആത്മാർത്ഥതയുണ്ടായിരുന്നു...

ശ്രീനിവാസൻ : "നോക്ക് അർജ്ജുൻ, നമ്മൾ എല്ലാവരും ഇവിടെ സർവൈവ് ചെയ്യാൻ നോക്കുന്നവരാണ്... അനന്യ മാം നിന്നെ ടാർഗെറ്റ് ചെയ്യുന്നത് നിന്റെ കഴിവ് കണ്ടിട്ടാകാം... പക്ഷെ, ഒരു NIT-ക്കാരന്റെ ഈഗോ നിന്റെ ഉള്ളിലുണ്ടെങ്കിൽ, ഈ ഡോക്യുമെന്റേഷൻ പണി നിനക്ക് നരകമായി തോന്നും... എന്നോട് ക്ഷമിക്ക്, ഞാൻ ഇനി ആവർത്തിക്കില്ല..."

അർജ്ജുൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ വാഷ്റൂമിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്ക് നടന്നു... ഡെസ്കിൽ വന്ന് തന്റെ ബാഗ് എടുക്കുമ്പോൾ അവന്റെ കൈകൾ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... ബാംഗ്ലൂരിലെ ഈ ആറ് മാസത്തിനിടയിൽ ആദ്യമായാണ് അവൻ ഇത്രയും തളർന്നു പോകുന്നത്...

ശ്രീനിവാസൻ തന്റെ വോക്കറ്റ് കയ്യിലെടുത്തു പുറത്തേക്ക് നടക്കാൻ ഒരുങ്ങുമ്പോഴാണ് അർജ്ജുന്റെ വാക്കുകൾ വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചു നിർത്തിയത്... അർജ്ജുൻ തന്റെ ലാപ്ടോപ്പ് ബാഗ് തോളിലിട്ടു തിരിഞ്ഞു നിന്നു...

അർജ്ജുൻ : "ശ്രീനിയേട്ടൻ ചോദിച്ചില്ലേ, എന്തുകൊണ്ടാണ് സാലറി ഹൈക്ക് ചോദിക്കുമ്പോൾ കമ്പനി കൈ മലർത്തുന്നതെന്ന്? ഒരു NIT-ക്കാരന്റെ ഈഗോയല്ല ഇത്, പ്യുവർ ലോജിക് ആണ്... ഈ കമ്പനിയുടെ ഈ വർഷത്തെ ബാലൻസ് ഷീറ്റ് ഒന്ന് നോക്കിയാൽ മതി... ഇൻവെസ്റ്റ്മെന്റ് മുഴുവൻ പോകുന്നത് ഡെഡ് അസറ്റുകളിലേക്കാണ് (Dead Assets)... ക്യാപിറ്റൽ ഇൻവെസ്റ്റ്മെന്റിൽ വരുത്തേണ്ട ചെറിയൊരു മാറ്റം മതി നമ്മുടെ ഗ്രോത്ത് ഗ്രാഫ് (Growth Graph) മാറാൻ... മനുഷ്യ വിഭവത്തേക്കാൾ ഇവർ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത് വലിയ ബിൽഡിംഗുകൾക്കും ഷോ-ഓഫ് സിസ്റ്റങ്ങൾക്കുമാണ്..."

ശ്രീനിവാസൻ നെറ്റി ചുളിച്ചു... അർജ്ജുൻ വെറുമൊരു ടെക്കി മാത്രമല്ല, ബിസിനസ്സ് അനലിറ്റിക്സിലും പുലിയാണെന്ന് അയാൾക്ക് അപ്പോഴാണ് മനസ്സിലായത്...

ശ്രീനിവാസൻ : "നീ പറയുന്നത് ശരിയായിരിക്കാം... പക്ഷെ കമ്പനി പോളിസിയിൽ"എംപ്ലോയി വെൽഫെയർ" (Employee Welfare) എന്ന് വലിയ അക്ഷരത്തിൽ എഴുതി വെച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ... ലാഭം കൂടുന്നതിനനുസരിച്ച് സാലറി കൂട്ടുമെന്ന് അവർ ഉറപ്പ് തന്നിരുന്നതാണ്... എന്നിട്ട് കഴിഞ്ഞ മൂന്ന് ക്വാർട്ടറിലും ലാഭം കൂടിയിട്ടും നമ്മുടെ പിച്ചച്ചട്ടിയിൽ ഒന്നും വീണില്ലല്ലോ!"

അർജ്ജുൻ: (ഒരു കയ്പേറിയ ചിരിയോടെ) "അതാണ് ഈ സിസ്റ്റത്തിന്റെ കുഴപ്പം... ഓപ്റ്റിമം എമൗണ്ട് ഓഫ് ഇൻവെസ്റ്റ്മെന്റ് (Optimum amount of investment) കൃത്യമായി വിനിയോഗിച്ചാൽ കമ്പനിയുടെ റിയൽ ഗ്രോത്ത് കൂടും...

അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ജീവനക്കാർക്ക് അർഹമായത് നൽകാൻ അവർ നിർബന്ധിതരാകും... എന്നാൽ ഇവിടെ നടക്കുന്നത്"കോസ്റ്റ് കട്ടിംഗ്" (Cost Cutting) ആണ്... മനുഷ്യനെ മെഷീനാക്കി മാറ്റി ലാഭം കൊയ്യുന്നു... എന്നിട്ട് ഒരു ഗ്രാമർ മിസ്റ്റേക്കിന്റെ പേരിൽ പത്താം നിലയിൽ ഇരുന്ന് അലറുന്നു... ഇവർക്ക് വേണ്ടത് ബുദ്ധിയുള്ള പ്രൊഫഷണൽസിനെയല്ല, പറഞ്ഞത് ചെയ്യുന്ന അടിമകളെയാണ്..."

ശ്രീനിവാസൻ കുറച്ചു നേരം നിശബ്ദനായി... അർജ്ജുന്റെ വാക്കുകളിൽ ഒരു തരം നിരാശയും ദേഷ്യവും കലർന്നിരുന്നു...

ശ്രീനിവാസൻ : "നീ പറഞ്ഞത് ശരിയാടാ... നിന്നെപ്പോലൊരു ബ്രില്യന്റ് പയ്യൻ ഇവിടെ വന്ന് ഈ ഡോക്യുമെന്റേഷൻ നരകത്തിൽ പെട്ടുപോയി... പക്ഷെ അർജ്ജുൻ, നീ ശ്രദ്ധിക്കണം... നീ ഈ പറയുന്നതൊക്കെ അനന്യ മാമിന്റെ ചെവിയിലെത്തിയാൽ നിന്റെ കാര്യം ഇതിലും കഷ്ടമാകും..."

അർജ്ജുൻ : "അറിയുന്നവർ അറിയട്ടെ ശ്രീനിയേട്ടാ... ഈ കോമാളി നാടകം അധികകാലം തുടരാൻ എനിക്ക് വയ്യ..."

അർജ്ജുൻ ദേഷ്യത്തോടെ വാഷ്റൂമിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്ക് നടന്നു... ലിഫ്റ്റിന് മുന്നിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ അവന്റെ മനസ്സിൽ ആ ഗ്രാഫുകളും കണക്കുകളും മിന്നിമറയുകയായിരുന്നു... പെട്ടെന്നാണ് പിന്നിൽ ആ ശബ്ദം കേട്ടത്...

"അർജ്ജുൻ, എനിക്കൊരു അഞ്ച് മിനിറ്റ് നിന്റെ സമയം വേണം... എന്റെ ക്യാബിനിലേക്ക് വരാമോ?"

അനന്യയായിരുന്നു അത്... അവൾ അവിടെ നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു... അർജ്ജുനും ശ്രീനിവാസനും തമ്മിലുള്ള സംസാരത്തിന്റെ എത്ര ഭാഗം അവൾ കേട്ടു എന്നത് ആ മുഖത്തുനിന്ന് വ്യക്തമല്ലായിരുന്നു...

അർജ്ജുൻ വല്ലാത്തൊരു അമ്പരപ്പിലായിരുന്നു... ലിഫ്റ്റിലേക്ക് കയറാൻ തുടങ്ങിയ കാൽ പിൻവലിച്ച് അവൻ പതുക്കെ അനന്യയുടെ ക്യാബിനിലേക്ക് നടന്നു...

ഈശ്വര... ഇനി അവൾ വല്ലതും...

അനന്യ തന്റെ കസേരയിൽ ചാരിയിരുന്ന് ഗ്ലാസ് വിൻഡോയിലൂടെ പുറത്തെ നഗര വെളിച്ചത്തിലേക്ക് നോക്കുകയായിരുന്നു... അവൻ വന്നത് അറിഞ്ഞതും അവൾ തിരിഞ്ഞു... ആ മുഖത്ത് നേരത്തെ കണ്ട ദേഷ്യമോ ഗർവ്വമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല...

അനന്യ : "ഇരിക്കൂ അർജുൻ... നീ നേരത്തെ ശ്രീനിവാസനോട് പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ... അതിന്റെ കുറച്ചു ഭാഗം ഞാൻ കേട്ടു... ക്യാപിറ്റൽ ഇൻവെസ്റ്റ്മെന്റും ഗ്രോത്ത് ഗ്രാഫും ഒക്കെ... നീ പറഞ്ഞതിൽ കാര്യമുണ്ട്..."

അടിപൊളി...

അർജുൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ ഇരുന്നു...

അനന്യ ഒന്ന് ദീർഘശ്വാസം വിട്ടു...

അനന്യ : "നീ വിചാരിക്കുന്നത് പോലെ ഞാനൊരു ഏകാധിപതിയല്ല അർജുൻ... ഈ കമ്പനിയുടെ പോളിസികൾ തീരുമാനിക്കുന്നത് ബോർഡ് ഓഫ് മെമ്പേഴ്സാണ്... സത്യം പറഞ്ഞാൽ, കഴിഞ്ഞ ബോർഡ് മീറ്റിംഗിൽ എംപ്ലോയീസിന്റെ സാലറി ഇൻക്രിമെന്റിനും സിസ്റ്റം അപ്ഗ്രേഡേഷനും വേണ്ടി പണം വകയിരുത്തിയിരുന്നു... അത് നടപ്പിലാക്കേണ്ട സമയം കഴിഞ്ഞു..."

അർജുൻ നെറ്റി ചുളിച്ചു...

"എന്നിട്ടാണോ മാം ശ്രീനിയേട്ടനെപ്പോലുള്ള സീനിയർ ആൾക്കാർ പോലും ഇത്രയും ഫ്രസ്ട്രേറ്റഡ് ആയിരിക്കുന്നത്?"

അനന്യ: (ശബ്ദം താഴ്ത്തി) "അവിടെയാണ് പ്രശ്നം... കമ്പനിയുടെ ഫണ്ടുകളിൽ വലിയൊരു തുക വകമാറ്റി ചിലവഴിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നൊരു സംശയം എനിക്കുണ്ട് (Misappropriation of funds)... പേപ്പറിൽ ഗ്രോത്ത് കാണിക്കുന്നുണ്ട്, പക്ഷേ ഇൻവെസ്റ്റ്മെന്റ് യഥാർത്ഥത്തിൽ എവിടേക്കാണ് പോകുന്നത് എന്നതിന് എനിക്ക് കൃത്യമായ തെളിവുകളില്ല... നീ പറഞ്ഞ ആ 'ഡെഡ് അസറ്റുകളുടെ' കണക്കിൽ എന്തോ തിരിമറി നടക്കുന്നുണ്ട്..."

അനന്യ മേശപ്പുറത്തിരുന്ന ഒരു ടാബ്ലെറ്റ് അവന് നേരെ നീക്കി... അതിൽ കമ്പനിയുടെ ഈ ക്വാർട്ടറിലെ ചില ഇന്റേണൽ ഓഡിറ്റ് റിപ്പോർട്ടുകളായിരുന്നു...

അനന്യ : "എനിക്ക് നിന്റെ ഹെല്പ് വേണം... ഡോക്യുമെന്റേഷനിൽ നീ വരുത്തുന്ന അശ്രദ്ധ എന്നെ ദേഷ്യം പിടിപ്പിക്കാറുണ്ട്, പക്ഷേ നിന്റെ അനലിറ്റിക്കൽ സ്കിൽ എനിക്ക് നന്നായി അറിയാം... ഈ ഡാറ്റയിൽ എവിടെയാണ് പിഴവ് പറ്റുന്നത് എന്ന് കണ്ടുപിടിക്കാൻ നിനക്ക് കഴിയുമോ? ഒരു രഹസ്യ ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ പോലെ..."

അർജ്ജുൻ ആ ഡാറ്റയിലേക്ക് കണ്ണോടിച്ചു... വർഷങ്ങളായി താൻ ഓടിയൊളിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ആ പഴയ ബിസിനസ്സ് തന്ത്രങ്ങൾ വീണ്ടും അവന്റെ മുന്നിലെത്തി...

അർജ്ജുൻ : "മാം... ഇത് തെളിയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ബോർഡിനെ നമുക്ക് ചലഞ്ച് ചെയ്യാൻ പറ്റും... പക്ഷേ ഇത് റിസ്കാണ്..."

അനന്യ: (ഒരു ചെറിയ പുഞ്ചിരിയോടെ) "റിസ്ക് എടുക്കാതെ എന്ത് ബിസിനസ്സ്! നീ ഇത് ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ, നിന്റെ ഈ ബോസ്സ് ശല്യം കുറയും... മാത്രമല്ല, ഈ കമ്പനിയിൽ അർഹമായവർക്ക് ആ സാലറി ഹൈക്ക് വാങ്ങി കൊടുക്കാൻ എനിക്ക് നിന്റെ സഹായം വേണം..."

അർജ്ജുൻ ആ ഡാറ്റാ ഷീറ്റുകളിലേക്ക് നോക്കി തന്റെ ആശങ്ക പ്രകടിപ്പിച്ചു...

"മാം, ഇത് അത്ര എളുപ്പമല്ല... ഫണ്ട് വകമാറ്റിയത് കണ്ടെത്തണമെങ്കിൽ ലെയറുകൾ പലത് പൊളിക്കേണ്ടി വരും... ഇറ്റ് വിൽ ടേക്ക് ടൈം..."

പക്ഷേ അനന്യ വിട്ടുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറായിരുന്നില്ല... അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഒരു പ്രത്യേക വാശിയുണ്ടായിരുന്നു...

"എനിക്കറിയാം അർജ്ജുൻ, പക്ഷേ ഇത് നമ്മൾ ചെയ്തേ തീരൂ... നാളെ മുതൽ നമ്മൾ ഒരുമിച്ച് ഇതിനായി നീങ്ങുന്നു... ഒഫീഷ്യൽ സിസ്റ്റത്തിൽ ഒരു ലോഗ് പോലും ക്രിയേറ്റ് ചെയ്യാതെ കമ്പനിയുടെ സെർവറിലൂടെ നമുക്ക് 'പിഗ്ഗിബാക്ക്' (Piggyback) ചെയ്യണം... ആരും അറിയാത്ത ഒരു ഇന്റേണൽ ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ..."

അനന്യയുടെ ആ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തിന് മുന്നിൽ അർജ്ജുൻ സമ്മതം മൂളി... അങ്ങനെ പകൽ സമയത്ത് ബോസ്സും സബോർഡിനേറ്റും ആയി അഭിനയിക്കുമ്പോഴും, രാത്രിയിൽ അവർ കമ്പനിയുടെ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഒരുമിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചു...

രഹസ്യ അന്വേഷണം ആരംഭിച്ച് ഒരാഴ്ച പിന്നിട്ടു... പകൽ നേരത്തെ പിരിമുറുക്കങ്ങളിൽ നിന്ന് അല്പം ആശ്വാസം തേടി അർജ്ജുനും സഹപ്രവർത്തകരും ഒരു പാർട്ടിയിൽ ഒത്തുകൂടി...

അവന്റെ ജൂനിയറായ നികിത ആയിരുന്നു ആ പാർട്ടിയുടെ ഫുൾ ചെലവും... കോറമംഗളയിലെ ഒരു പോഷ് പബ്ബിൽ സംഗീതവും വെളിച്ചവും നിറഞ്ഞുനിന്നു...

ശ്രീനിവാസനും പ്രിയയും മേഘ്നയുമെല്ലാം അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു... എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ ജോലിഭാരത്തെക്കുറിച്ചും അനന്യയുടെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചും സംസാരിച്ചു ചിരിച്ചു...

നികിത : “എന്താ അർജ്ജുൻ, നീയിന്ന് വല്ലാതെ സൈലന്റ് ആണല്ലോ? ഈ ഒരാഴ്ചയായി നീയും അനന്യ മാമും തമ്മിൽ ഭയങ്കര സീരിയസ് ഡിസ്കഷനാണെന്ന് കേട്ടു... വീണ്ടും ഡോക്യുമെന്റേഷൻ ആണോ അതോ വല്ല പ്രമോഷനും കിട്ടാൻ പോകുവാണോ?”

അർജ്ജുൻ ഒന്ന് ചിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു...

“ഏയ് ഒന്നുമില്ല നികിത, കുറച്ച് പുതിയ പ്രോജക്റ്റുകളുടെ ഡെഡ്ലൈൻ പ്രഷറിലാണ്...”

ശ്രീനിവാസൻ: (ഒരു ഗ്ലാസ് കയ്യിലെടുത്തുകൊണ്ട്) “അതിപ്പോ അർജ്ജുൻ മാമിന്റെ ഒരു പെറ്റായി മാറിയല്ലോ! പണ്ട് അലറിയിരുന്ന മാം ഇപ്പോൾ ഇവനെ കാണുമ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേക പുഞ്ചിരിയൊക്കെ തരുന്നുണ്ട്... സംതിങ് ഈസ് ഫിഷി!”

അർജ്ജുൻ : “അത് അധികപ്പറ്റാവാതിരുന്ന മതി...”

എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു... പക്ഷേ അർജ്ജുന്റെ മനസ്സ് അപ്പോഴും ലാപ്ടോപ്പിലെ ആ ചുവന്ന ഗ്രാഫുകളിലായിരുന്നു...

Something is wrong somewhere...

അവൻ ഫോൺ എടുത്തു നോക്കി... അനന്യയുടെ ഒരു മെസ്സേജ് വന്നിരിക്കുന്നു:

“Arjun, I found something strange in the vendor payments... Check your private cloud folder... Hope you're having fun at the party!”

അവൻ ആ മെസ്സേജ് വായിക്കുമ്പോൾ നികിത അവന്റെ അരികിലേക്ക് വന്നു...

നികിത : “ദേ... തുടങ്ങി... അർജ്ജുൻ... ഇന്ന് നമ്മൾ വന്നത് എൻജോയ് ചെയ്യാനാണ്... നീ ആ ഫോൺ ഒന്ന് മാറ്റി വെക്കാമോ?”

നികിതയുടെ പാർട്ടിയുടെ ആവേശം കൂടിയപ്പോൾ, അർജ്ജുൻ തന്റെ ഉള്ളിലെ പിരിമുറുക്കം കുറയ്ക്കാൻ അനന്യയെക്കുറിച്ച് ചില ‘ഓഫീസ് ഗോസിപ്പുകൾ’ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി... അത് അല്പം തമാശ കലർന്നതായിരുന്നു...

അർജ്ജുൻ : “സത്യത്തിൽ മാം എന്താ ഇപ്പോഴും ബാച്ചിലറായി തുടരുന്നത്? ഓഫീസിലെ ആൾക്കാർ അവരെ ‘ഐസ് ക്വീൻ’ (Ice Queen) എന്നാണല്ലോ വിളിക്കുന്നത്... ചിലർക്ക് അവർ ഇമോഷനില്ലാത്ത ഒരു മെഷീനാണ്, മറ്റു

ചിലർക്കവർ ദേഷ്യക്കാരനായ ഒരു 'ഓൾഡ് ഹാഗ്' (Old Hag)... വാല്യകാരി... എപ്പോഴും ആ ഗൗരവം കണ്ടാൽ ആരെങ്കിലും ഒന്ന് പ്രേമിക്കാൻ പേടിക്കില്ലേ?"

ശ്രീനിവാസനും മറ്റുള്ളവരും അതുകേട്ട് ചിരിച്ചു... അർജുൻ പോലും വിചാരിച്ചില്ല താൻ തന്റെ ബോസ്സിനെക്കുറിച്ച് ഇത്രയും ഫ്രാങ്കായി സംസാരിക്കുമെന്ന്... ഒരുപക്ഷേ, ആ രഹസ്യ അന്വേഷണം അവർക്കിടയിലെ ദൂരം കുറച്ചതാകാം അവന് ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയത്...

പെട്ടെന്നാണ് പാർട്ടിയുടെ മൂഡ് മാറിയത്... ഗ്രൂപ്പിൽ തന്നെയുള്ള സീനിയർ കുമാർ, മധ്യവയസ്കൻ, അല്പം മദ്യപിച്ച ലഹരിയിൽ നികിതയെ ശല്യം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി... നികിതയ്ക്ക് അത് അസ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവളുടെ മുഖഭാവത്തിൽ നിന്ന് വ്യക്തമായിരുന്നു...

കുമാർ അവളുടെ തോളിൽ കൈവെച്ച് അല്പം ഉറക്കെത്തന്നെ പറഞ്ഞു:

"നികിതാ... നീ എന്തിനാ ഈ ക്രൗഡിൽ ഇരുന്നു ബോറടിക്കുന്നത്? നമുക്ക് ഇവിടെ നിന്ന് മാറി ഏതെങ്കിലും നല്ല ഹോട്ടലിൽ പോയി കുറച്ചു സമയം സ്പെൻഡ് ചെയ്താലോ? നിന്റെ കരിയറിന് അതൊക്കെ ഗുണം ചെയ്യും..."

നികിത തന്റെ കൈ മാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

"സാർ, എനിക്ക് താല്പര്യമില്ല... നമ്മൾ ഇവിടെ എല്ലാവരുടെയും കൂടെ എൻജോയ് ചെയ്യാനാണ് വന്നത്..."

പക്ഷേ കുമാർ വിട്ടില്ല... അയാൾ അവളുടെ കൈത്തണ്ടയിൽ ബലമായി പിടിച്ചു...

"വാ നികിതാ... നീ ഇത്ര സീരിയസ് ആവണ്ട... ഞാൻ പറയുന്നത് കേട്ടാൽ നിനക്ക് നല്ലതാണ്..."

കുമാറിന്റെ പെരുമാറ്റം അതിരുവിടുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ അർജുന്റെ ഉള്ളിലെ പഴയ ചോര തിളച്ചു... അവൻ തന്റെ ഗ്ലാസ് ടേബിളിൽ വെച്ച് മുന്നോട്ട് നീങ്ങി...

അർജുൻ : "കുമാർ സാർ... അവൾക്ക് താല്പര്യമില്ലെന്ന് പറഞ്ഞല്ലോ... പ്ലീസ് ലീവ് ഹെർ..."

കുമാർ അർജുനെ പുച്ഛത്തോടെ നോക്കി...

"നീ നിന്റെ പണി നോക്കിയാൽ മതി അർജുൻ... അനന്യയുടെ കാലുപിടിച്ചു ഇവിടെ പിടിച്ചു നിൽക്കുന്നത് പോലെ എന്നോട് കളിക്കാൻ വരണ്ട..."

അർജ്ജുൻ കുമാറിന്റെ കൈ തട്ടിമാറ്റി നികിതയെ തന്റെ പിന്നിലേക്ക് മാറ്റി നിർത്തി... പാർട്ടിയുടെ സംഗീതം അപ്പോഴും പശ്ചാത്തലത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു, പക്ഷേ ആ ടേബിളിന് ചുറ്റും മാരകമായ ഒരു നിശബ്ദത പടർന്നു...

ഈ ബഹളത്തിനിടയിലേക്ക് പബ്ബിന്റെ വാതിൽ തുറന്ന് ഒരാൾ കടന്നുവന്നു... കറുത്ത ബ്ലേസറും ജീൻസും ധരിച്ച്, മുടി പിന്നിലേക്ക് കെട്ടി വെച്ച്, തീക്ഷ്ണമായ കണ്ണുകളോടെ അനന്യ...

അവൾ നേരെ നടന്നുവന്നത് ആ ടേബിളിന് അടുത്തേക്കായിരുന്നു... അർജ്ജുൻ കുമാറിനെ നേരിടാൻ തയ്യാറായി നിൽക്കുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ അവൾ ഒന്ന് നിന്നു... കുമാർ അനന്യയെ കണ്ടതും പെട്ടെന്ന് വിനീതനാകാൻ ശ്രമിച്ചു...

അനന്യ: (ശാന്തമെങ്കിലും കടുപ്പമേറിയ ശബ്ദത്തിൽ) "കുമാർ... ഓഫീസ് ക്യാമ്പസിന് പുറത്ത് വെച്ച് നടത്തുന്ന ഈ 'കരിയർ ഗൈഡൻസ്' നിന്റെ സർവീസ് റൂൾസിൽ ഉള്ളതാണോ? അതോ ഞാൻ ഐസ് ക്വീൻ ആയതുകൊണ്ട് എനിക്ക് ഇത്തരം വികാരങ്ങൾ മനസ്സിലാവില്ലെന്ന് നീ കരുതിയോ?"

അർജ്ജുൻ ഞെട്ടിപ്പോയി... താൻ കുറച്ചു മുൻപ് പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ അവൾ കേട്ടു എന്ന് അവന് മനസ്സിലായി...

കുമാറിന്റെ വാക്കുകൾ പബ്ബിലെ ആ സംഗീതത്തേക്കാൾ ഉച്ചത്തിൽ അവിടെ മുഴങ്ങി... മദ്യലഹരിയിൽ നിയന്ത്രണം വിട്ട അയാൾ ഒരു എച്ച് ആർ മാനേജർ എന്ന പദവി പോലും മറന്നു...

കുമാർ: (അട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ട്) "നീ ആരാണെന്നാ നിന്റെ വിചാരം അനന്യ? വെറുമൊരു പെണ്ണല്ലേ നീ? അതുകൊണ്ടല്ലേ നീ ഇപ്പോഴും ആരും ഇല്ലാതെ ഒറ്റയ്ക്ക് നടക്കുന്നത്... ഒരു ആണും നിന്നെ തിരിഞ്ഞു നോക്കില്ല... പെണ്ണത്തമില്ലാത്ത (Zero feminine qualities), വെറുമൊരു തടിക്കഷ്ണമാണ് നീ..."

അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവർ സ്തബ്ധരായിപ്പോയി... നികിതയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു... അനന്യയുടെ മുഖം വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു, പക്ഷേ അവൾ പ്രതികരിച്ചില്ല... ആ വാക്കുകളുടെ ക്രൂരത അത്രമേൽ ആഴത്തിലുള്ളതായിരുന്നു... ആർക്കും ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത ആ നിമിഷം അർജ്ജുൻ മുന്നോട്ട് വന്നു...

അവൻ അനന്യയെ ഒന്ന് നോക്കി... അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ അപമാനം കനലായി എരിയുന്നത് അവൻ കണ്ടു... അർജ്ജുൻ കുമാറിനെ അടിക്കാനോ തർക്കിക്കാനോ പോയില്ല, പകരം ശാന്തനായി ശ്രീനിവാസനെയും മറ്റൊരു സീനിയറിനെയും അടുത്തേക്ക് വിളിച്ചു...

അർജുൻ : "ശ്രീനിയേട്ടാ... ഇയാളെ ഇപ്പോൾ തന്നെ ഇവിടുന്ന് മാറ്റണം... പ്ലീസ്, ഇയാളെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി വിടാൻ ഒരാളെ നോക്കൂ... ഇനിയും ഇവിടെ നിർത്തിയാൽ കാര്യങ്ങൾ കൈവിട്ടു പോകും..."

അർജുന്റെ ആ പക്വതയാർന്ന ഇടപെടൽ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ടെൻഷൻ അല്പം കുറച്ചു... കുമാറിനെ ബലമായി അവിടെ നിന്ന് മാറ്റിയതിന് ശേഷം, അർജുൻ സാവധാനം ശ്രീനിവാസനൊപ്പം പുറത്തേക്ക് നടന്നു... അനന്യ അപ്പോഴും അവിടെത്തന്നെ നിൽക്കുകയായിരുന്നു, തനിച്ചൊരു പ്രതിമയെപ്പോലെ...

മഴയും വേദനയുടെ നിഴലുകളും പുറത്ത് ബാംഗ്ലൂർ നഗരം മഴയിൽ കുളിച്ചു നിൽക്കുന്നു... ശ്രീനിവാസനും അർജുനും കാറിൽ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ ശ്രീനിവാസൻ തന്റെ കുടുംബത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി...

ശ്രീനിവാസൻ : "ഭാഗ്യത്തിന് എന്റെ ഭാര്യക്ക് ഇങ്ങനെയുള്ള പാർട്ടികളിലൊന്നും വലിയ താല്പര്യമില്ല അർജുൻ... മക്കൾക്കും അമ്മയ്ക്കും ഒപ്പം വീട്ടിലിരിക്കാനാണ് അവൾക്ക് ഇഷ്ടം... ആ ഒരു സമാധാനം ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ് എനിക്ക് ഈ ജോലിയിലെ ടെൻഷൻ താങ്ങാൻ കഴിയുന്നത്... നിന്റെ വീട്ടിൽ ആരൊക്കെ ഉണ്ടെന്നാ പറഞ്ഞത്?"

ആ ചോദ്യം അർജുന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു മുള്ളുപോലെ തറച്ചു... ശ്രീനിവാസൻ കുടുംബത്തെക്കുറിച്ചും സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചും വാചാലനാകുമ്പോൾ അർജുൻ ജനാലയിലൂടെ പുറത്തെ ഇരുട്ടിലേക്ക് നോക്കി

അവന്റെ മനസ്സിൽ അപ്രതീക്ഷിതമായി ചില മുഖങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു വന്നു... തന്റെ അമ്മയുടെ തേങ്ങുന്ന മുഖം... ഒപ്പം മറ്റൊരാളുടെ നിഴലും...

വർഷങ്ങളായി താൻ ഉള്ളിൽ കുഴിച്ചുമൂടിയ ആ ഓർമ്മകൾ ഈ മഴ നനഞ്ഞ രാത്രിയിൽ പതുക്കെ പുറത്തുവരാൻ വെമ്പുന്നത് അവൻ അറിഞ്ഞു... ആ വേദനയിൽ നിന്ന് ഓടിയൊളിക്കാനാണ് താൻ ഈ നഗരത്തിലെത്തിയത്... പക്ഷേ, ഓർമ്മകൾ വേട്ടനായ്ക്കളെപ്പോലെ പിന്തുടരുന്നു...

അർജുന്റെ മുഖത്തെ ഭാവമാറ്റം കണ്ട ശ്രീനിവാസൻ ചോദിച്ചു:

"എന്താടാ... വല്ലാതെ ആലോചിച്ചിരിക്കുന്നത്?"

അർജുൻ: (പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ) "ഒന്നുമില്ല ശ്രീനിയേട്ടാ... ഓരോരോ ഓർമ്മകൾ..."

അർജുൻ ആ സംസാരം അവിടെ അവസാനിപ്പിച്ചു... പക്ഷേ അവന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റ് രൂപപ്പെടുന്നുണ്ടായിരുന്നു... പബ്ബിൽ വെച്ച് കുമാർ അനന്യയോട്

പറഞ്ഞ ആ ക്രൂരമായ വാക്കുകൾ അവനെ മറ്റൊരു തരത്തിൽ അസ്വസ്ഥനാക്കിയിരുന്നു... 'സ്ത്രീ' എന്ന വാക്കിനോടുള്ള തന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ മാറ്റിയ ആ പഴയ സംഭവം അവനിൽ വീണ്ടും നീറാൻ തുടങ്ങി...

ശ്രീനിവാസന്റെ കുടുംബപുരാണം കേട്ടിരിക്കെ അർജ്ജുന്റെ ഫോൺ വൈബ്രേറ്റ് ചെയ്തു... ഡിസ്പ്ലേയിൽ തെളിഞ്ഞ പേര് കണ്ടപ്പോൾ അവന്റെ ഉള്ളിലൊന്ന് മിന്നി...

അനന്യ...

ഒരു ലൊക്കേഷൻ മാപ്പും ഒപ്പം ഒരു വരിയും മാത്രം : "Meet me in 30 minutes... Don"t be late..."

അർജ്ജുൻ പെട്ടെന്ന് തന്നെ ശ്രീനിവാസനോട് എന്തോ അത്യാവശ്യമുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞ് കാർ നിർത്തിച്ചു... വഴിയിൽ ഇറങ്ങുമ്പോൾ ശ്രീനിവാസന്റെ മുഖത്ത് സംശയമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അർജ്ജുൻ അത് കാര്യമാക്കിയില്ല... അവൻ ഒരു റാപ്പിഡോ വിളിച്ച് ലൊക്കേഷനിലേക്ക് തിരിച്ചു...

ബാംഗ്ലൂരിന്റെ തിരക്കുകളിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറി, ഇന്ദിരാനഗറിലെ ഒരു പഴയ ബിൽഡിംഗിന്റെ ടോപ്പ് ഫ്ലോറിലായിരുന്നു ആ ബാർ റെസ്റ്റോറന്റ്... മങ്ങിയ വെളിച്ചവും പാശ്ചാത്യ സംഗീതവും നിറഞ്ഞ അവിടം ഒരു പ്രത്യേക മൂഡിലായിരുന്നു... സിഗരറ്റ് പുകയുടെയും പഴയ വീഞ്ഞിന്റെയും ഗന്ധം അന്തരീക്ഷത്തിൽ തങ്ങിനിൽക്കുന്നു... അർജ്ജുൻ ചുറ്റും നോക്കി... സെക്യൂരിറ്റി ക്യാമറകളുടെ കണ്ണെത്താത്ത ഒരു ഇരുണ്ട കോണിൽ, വലിയൊരു തൂണിന് പിന്നിലായി അനന്യ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

പബ്ബിൽ വെച്ച് കേട്ട ആ ക്രൂരമായ വാക്കുകളുടെ ആഘാതം ഇപ്പോഴും അവളുടെ മുഖത്തുണ്ട്...

പക്ഷേ, അവളുടെ മുന്നിലിരുന്ന ഗ്ലാസിനേക്കാൾ തിളക്കം അവളുടെ കണ്ണുകൾക്കുണ്ടായിരുന്നു – പ്രതികാരത്തിന്റെ തിളക്കം...

അർജ്ജുൻ അവൾക്ക് അഭിമുഖമായി ഇരുന്നു... അനന്യ തന്റെ ലാപ്ടോപ്പ് പതുക്കെ തുറന്നു... ചുറ്റുമുള്ളവർ തങ്ങളെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തിയ ശേഷം അവൾ സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി...

അനന്യ: (പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ) "കുമാർ... അയാൾ വെറുമൊരു മദ്യപാനിയല്ല അർജ്ജുൻ... അയാൾ ഇന്ന് അവിടെ അലറി വിളിച്ചതൊക്കെ അവന്റെ ഉള്ളിലെ പേടി

കൊണ്ടാണ്... നമ്മൾ അന്വേഷിക്കുന്ന ആ ഫണ്ട് തിരിമറിയുടെ പ്രധാന കണ്ണി അവനാണെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പായി..."

അർജ്ജുൻ തന്റെ ഫോണിലെ ചില ഫയലുകൾ അവൾക്ക് നേരെ നീക്കി...

"മാം പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്... ഞാൻ പിഗ്ഗിബാക്ക് ചെയ്ത ഡാറ്റ പ്രകാരം, കഴിഞ്ഞ ഒരു വർഷമായി പേപ്പറിൽ മാത്രം കാണിക്കുന്ന പല ട്രെയിനിംഗ് പ്രോഗ്രാമുകളുടെയും പേയ്മെന്റ് പോകുന്നത് മൂന്ന് ഷെൽ കമ്പനികളിലേക്കാണ്... ആ കമ്പനികളുടെ ഡയറക്ടർ ലിസ്റ്റിൽ കുമാറിന്റെ ഭാര്യയുടെയും സഹോദരന്റെയും പേരുകളുണ്ട്..."

അനന്യ : "അതായത്, എച്ച് ആർ ഹെഡ് എന്ന നിലയിൽ ഇല്ലാത്ത റിക്രൂട്ട്മെന്റും ട്രെയിനിംഗും കാണിച്ച് അയാൾ കമ്പനിയുടെ പണം ചോർത്തുകയാണ്... ബോർഡ് മെമ്പേഴ്സിൽ ആരോ ഒരാൾ ഇതിന് കൂട്ടു നിൽക്കുന്നുണ്ട്... കുമാർ വെറുമൊരു കളിപ്പാവ മാത്രമാണ്..."

അർജ്ജുൻ അവളെ നോക്കി... അനന്യ ആ ഇരുട്ടിൽ ഇരിക്കുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ അവന് അവളോട് വല്ലാത്തൊരു ബഹുമാനം തോന്നി... അത്രയും അപമാനം സഹിച്ചിട്ടും അവൾ തളരാതെ തന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് നീങ്ങുകയാണ്...

അർജ്ജുൻ : "മാം... കുമാർ ഇന്ന് പറഞ്ഞത് നിങ്ങൾ കാര്യമാക്കണ്ട... അയാൾക്ക് വേണ്ടത് കൊടുക്കാം..."

അനന്യ ഒരു കയ്പ്പേറിയ ചിരിയോടെ അവനെ നോക്കി...

"അർജ്ജുൻ, അയാൾ പറഞ്ഞതൊക്കെ ഈ ഓഫീസിലെ ഭൂരിഭാഗം പുരുഷന്മാരുടെയും ചിന്തയാണ്... പക്ഷേ അവർക്കറിയില്ല, ഈ 'ഐസ് ക്വീൻ' ഉരുകിയാൽ അത് ലാവയായി അവരെ ദഹിപ്പിക്കുമെന്ന്..."

അർജ്ജുൻ ആ ഡാറ്റാ ലെയറുകൾ ഒന്നുകൂടി പരിശോധിച്ചു... കുമാറിന്റെ സാമ്പത്തിക ഇടപാടുകൾ അർജ്ജുനെ തന്റെ ഭൂതകാലത്തിലെ ചില നിഴലുകളെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു... താൻ പണ്ട് കണ്ടുനിന്ന മറ്റൊരു ചതിയുടെ സമാനമായ രീതികൾ... പക്ഷേ അവൻ അത് പുറത്തു കാണിച്ചില്ല...

അർജ്ജുൻ : "നാളെ കുമാർ ഓഫീസിൽ എത്തുമ്പോൾ ഒന്നും അറിയാത്ത പോലെ നമുക്ക് പെരുമാറണം... അയാൾക്ക് വേണ്ടത് നമ്മൾ കൊടുക്കും, പക്ഷേ അയാൾ സ്വപ്നത്തിൽ പോലും വിചാരിക്കാത്ത രീതിയിൽ..."

അനന്യ തലയാട്ടി... ആ രാത്രിയിലെ ആ ഇരുണ്ട കോണിൽ ഇരുന്ന് അവർ ബാംഗ്ലൂരിലെ ഏറ്റവും വലിയ കോർപ്പറേറ്റ് കെണി ഒരുക്കുകയായിരുന്നു...

അർജ്ജുൻ അവിടെ നിന്നിറങ്ങുമ്പോൾ മഴക്കോളുണ്ടായിരുന്നു...

അവന്റെ ഫോണിൽ മറ്റൊരു നോട്ടിഫിക്കേഷൻ കൂടി വന്നു... അത് ഓഫീസിൽ നിന്നല്ലായിരുന്നു...

അവന്റെ കഴിഞ്ഞുപോയ കാലത്തിന്റെ ഒരൊറ്റ വിളിപ്പേര് മാത്രമായിരുന്നു ആ മെസ്സേജിൽ...

അവൻ അത് തുറന്നില്ല, പകരം ഫോൺ പോക്കറ്റിലിട്ട് മഴയിലേക്ക് നടന്നു... റെസ്റ്റോറന്റിൽ നിന്ന് പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ അനന്യയുടെ ഭാവം പാടെ മാറിയിരുന്നു...

പബ്ബിൽ വെച്ച് കുമാർ ഏൽപ്പിച്ച ആഴത്തിലുള്ള മുറിവുകളെ മദ്യം കൊണ്ട് കഴുകിക്കളയാനുള്ള ശ്രമത്തിലായിരുന്നു അവൾ... മറ്റൊരു ബാറിലേക്ക് കൂടി പോകാനുള്ള അവളുടെ ക്ഷണം അർജ്ജുന് നിരസിക്കാനായില്ല...

അവിടെ, മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ ഗ്ലാസിലെ മദ്യം നുണയുമ്പോൾ അനന്യ തന്റെ ഉള്ളിലെ മതിലുകൾ ഓരോന്നായി പൊളിക്കാൻ തുടങ്ങി...

“അർജ്ജുൻ... നീ വിചാരിക്കുന്നത് പോലെ എളുപ്പമായിരുന്നില്ല ഈ കരിയർ... എല്ലാവരും പ്രണയിച്ചും കറങ്ങി നടന്നപ്പോഴും എനിക്ക് ഒരേയൊരു ലക്ഷ്യമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ”

ഒരു സിപ് കുടിച്ച ശേഷം പറഞ്ഞു...

“സക്സസ്...”

“കുമാർ പറഞ്ഞ ആ ‘സ്ത്രീത്വമില്ലാത്തവൾ’ എന്ന ലേബൽ ഞാൻ പണ്ടേ കേൾക്കാൻ തുടങ്ങിയതാ... ലോങ്ങ് ഡിസ്റ്റൻസ് റിലേഷൻഷിപ്പുകൾ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി തകർന്നു... കരിയറാണോ പ്രണയമാണോ വലുതെന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ കരിയർ എന്ന് മറുപടി നൽകി... ഇന്ന് ഞാൻ ഇവിടെയെത്തി... പക്ഷേ കൂട്ടിന് ഈ ഗ്ലാസ് മാത്രം...”

അവളുടെ വാക്കുകളിൽ കയ്പ്പും സങ്കടവും കലർന്നിരുന്നു... പെട്ടെന്ന് അവൾ ഗ്ലാസ് ടേബിളിൽ വെച്ച് അർജ്ജുനെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി...

“നൗ ഇട്സ് യുവർ ടേൺ... നിന്റെ പാസ്റ്റ് എന്താ അർജ്ജുൻ?”

അർജ്ജുന്റെ മുഖം പെട്ടെന്ന് ചുവന്നു... അവന്റെ പേശികൾ വലിഞ്ഞുമുറുകി... ഉള്ളിൽ നീറുന്ന ആ സത്യം പുറത്തു പറയാൻ അവന് കഴിഞ്ഞില്ല... അവൻ തന്റെ സ്വരം കടുപ്പിച്ച് ഒരു കള്ളം പറഞ്ഞു...

“എനിക്ക് ഭൂതകാലമില്ല മാം... ഞാൻ ഒരു അനാഥനാണ് (I am an orphan) അതുകൊണ്ട് നഷ്ടപ്പെടാൻ ഒന്നുമില്ലാത്തവനായിട്ടാണ് ഞാൻ ഇവിടെ നിൽക്കുന്നത്...”

അതുകേട്ടതും അനന്യയുടെ മൂഡ് സ്വിങ് (Mood swing) മാറി... അവൾക്ക് പെട്ടെന്ന് ദേഷ്യം വന്നു... അവൾ മുന്നോട്ട് ആഞ്ഞ് അർജ്ജുന്റെ ഷർട്ടിന്റെ കോളറിൽ കുത്തിപ്പിടിച്ചു... അവളുടെ മുഖം അവന്റെ മുഖത്തിന് തൊട്ടരികിലായിരുന്നു... മദ്യത്തിന്റെ ഗന്ധം അവന് അനുഭവപ്പെട്ടു...

“നീയും കള്ളം പറയുകയാണല്ലേ? നിങ്ങളീ പുരുഷന്മാരൊക്കെ ഇങ്ങനെയൊക്കെയേ ഉള്ളൂ... നീ പോലും എന്നെ പുറകിൽ നിന്ന് പരിഹസിച്ചില്ലേ? എന്നെ (വടയക്ഷി) എന്ന് വിളിച്ചില്ലേ?”

ആ പിടിവലിക്കിടയിൽ അവളുടെ നിയന്ത്രണം തെറ്റി... ടേബിളിലിരുന്ന ഡ്രിങ്ക് മറിഞ്ഞ് അവളുടെ വെളുത്ത ഷർട്ടിലേക്ക് വീണു... കനം കുറഞ്ഞ ആ വെളുത്ത ഫാബ്രിക് നനഞ്ഞ് ഒട്ടിപ്പിടിച്ചപ്പോൾ, അതിനടിയിലുള്ള അവളുടെ കറുത്ത ഡിസൈനർ ബ്രായും ആകാരവടിവും വ്യക്തമായി പുറത്തു കാട്ടി...

അർജ്ജുൻ ഒരു നിമിഷം സ്തംഭിച്ചു പോയി... അവന്റെ കണ്ണുകൾ അറിയാതെ ആ കാഴ്ചയിൽ ഉടക്കി... അനന്യയുടെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം വേഗത്തിലായിരുന്നു... കോളറിലെ അവളുടെ പിടി അയഞ്ഞില്ല... ആ നിമിഷം ആ കോണിലെ അന്തരീക്ഷം അങ്ങേയറ്റം സംഘർഷഭരിതമായി...

“എന്താടാ നോക്കുന്നത്? എന്നെ ശരിക്കും ഒരു യക്ഷിയായിട്ടാണോ നിനക്ക് തോന്നുന്നത്?” അവൾ പതുക്കെ ചോദിച്ചു...

ആ സാഹചര്യത്തിലെ പിരിമുറുക്കം മാറ്റാൻ അർജ്ജുൻ തന്റെ ഉള്ളിലെ ആ പഴയ കുസൃതി പുറത്തെടുത്തു... അവൻ അവളുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കി ഒരു കള്ളച്ചിരിയോടെ പതുക്കെ പറഞ്ഞു...

അർജ്ജുൻ : “മാം... എനിക്ക് ഈ ‘വടയക്ഷി’ ലുക്കിനേക്കാൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടത് മാമിന്റെ ഈ ‘ബിഗ് ബൂബ്സ്’ (big boobs) ആണ്... അത് കൊള്ളാം കേട്ടോ!”

അതുകേട്ടതും അനന്യയുടെ മുഖത്തെ ഗൗരവം പാടെ മാറി... അതുവരെ അർജ്ജുനെ കോളറിൽ പിടിച്ചു വിറപ്പിച്ചിരുന്ന 'ഐസ് ക്വീൻ' ഒരു നിമിഷം കൊണ്ട് ചുവന്നു തുടുത്തു... അവൾ പെട്ടെന്ന് കൈ പിൻവലിച്ച്, അരികിലിരുന്ന ജാക്കറ്റ് എടുത്ത് നെഞ്ചോട് ചേർത്ത് പിടിച്ചു...

അനന്യ: (നാണത്തോടെ പിറുപിറുത്തു കൊണ്ട്) "നീ... നീ വല്ലാതെ അങ്ങ് വളർന്നു പോയല്ലോ അർജ്ജുൻ! ഒരു ഐടി കമ്പനിയിൽ ഇരിക്കേണ്ടവനല്ല നീ, വല്ല തറവാട്ടിലും പോയി പെണ്ണ് പിടിക്കേണ്ടവനാ..."

അവർ ക്യാബ് ബുക്ക് ചെയ്തു... ലൊക്കേഷൻ സെറ്റ് ചെയ്തപ്പോഴാണ് രണ്ടുപേരും ആ ഞെട്ടിക്കുന്ന സത്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞത് – രണ്ടുപേരും താമസിക്കുന്നത് ഒരേ വില്ല ഗ്രൂപ്പിലാണ്! വൈറ്റ്ഫീൽഡിലെ അതേ ലക്ഷ്വറി വില്ല കോംപ്ലക്സ്...

ക്യാബിൽ കയറിയതും അനന്യയ്ക്ക് മദ്യം തലയ്ക്ക് പിടിച്ചു തുടങ്ങി... അവൾ അർജ്ജുന്റെ തോളിലേക്ക് ചാഞ്ഞു...

ഡ്രൈവർ : "സാർ, മാഡത്തിന് വല്ലാതെ വയ്യല്ലോ? ഹോസ്പിറ്റലിൽ വല്ലതും പോണോ?"

അർജ്ജുൻ : "ഏയ് വേണ്ട ഭയ്യാ... ഓഫീസിലെ സ്ട്രെസ്സ് ആണ്... ഒന്ന് വീട്ടിലെത്തിയാൽ ശരിയായിക്കോളും..."

അനന്യ: (പാതി അടഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ ഡ്രൈവറെ നോക്കി) "ഡ്രൈവർ... ഇവൻ പറയുന്നതൊന്നും കേൾക്കണ്ട... ഇവൻ എന്റെ ഓഫീസിലെ ഗ്രാമർ ചെക്കറാണ്... പക്ഷേ ഇവന് വേറെ ചില ഐറ്റംസ് ചെക്ക് ചെയ്യാനാണ് താല്പര്യം!"

അർജ്ജുൻ അവളുടെ വായ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു... ഡ്രൈവർ കണ്ണാടിയിലൂടെ അവരെ നോക്കി ഒന്ന് പുഞ്ചിരിച്ചു... അനന്യ പുറത്തെ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് നോക്കുമ്പോൾ അർജ്ജുൻ അറിയാതെ അവളുടെ ആ നനഞ്ഞ ഷർട്ടിനിടയിലൂടെയുള്ള കാഴ്ചകളിലേക്ക് നോക്കിപ്പോയി... ആ കറുത്ത ഡിസൈനർ ബ്രായുടെ തിളക്കം അവന്റെ ഉള്ളിലെ ഉറങ്ങിക്കിടന്ന ചില മോഹങ്ങളെ ഉണർത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

വില്ലയുടെ ഗേറ്റിന് മുന്നിൽ ക്യാബ് നിന്നു... അനന്യയ്ക്ക് നേരെ നിൽക്കാൻ പോലും കഴിയുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല... അർജ്ജുൻ അവളെ താങ്ങിപ്പിടിച്ചു...

അർജ്ജുൻ : "വരൂ മാം... നോക്കി നടക്ക്... ഇതെന്താ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു നടക്കാൻ ഇത് സിനിമയല്ല!"

അനന്യ: (അവന്റെ വയറ്റിൽ ഒരു നുള്ളു കൊടുത്തുകൊണ്ട്) "പിന്നെന്താടാ... നിനക്ക് എന്നെ എടുത്ത് കൊണ്ടുപോയ്ക്കൂടെ? നിന്റെ ആ മസിലൊക്കെ എന്തിനാ? വെറുതെ ജിമ്മിൽ പോയി ഉണ്ടാക്കിയതാണോ?"

അർജുൻ അവളെ വില്ലയുടെ ഉമ്മറത്ത് എത്തിച്ചു... ഡോർ ബെൽ അമർത്താൻ അവൾക്ക് കഴിയുന്നില്ല... അവളുടെ ബാഗിൽ നിന്ന് കീ എടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അർജുൻ അവളെ താങ്ങി നിർത്തി...

അർജുൻ : "മാം, പ്ലീസ്... വായടക്ക്... നാളെ ഓഫീസിൽ പോയി എല്ലാവരോടും കുമാറിനെക്കുറിച്ച് പറയേണ്ടതല്ലേ? ഇങ്ങനെ പോയാൽ നാളെ മാം എഴുന്നേൽക്കില്ല..."

അനന്യ : "കുമാറോ? ആ ചെറ്റ... അവനെ ഞാൻ ശരിയാക്കും... പക്ഷേ അർജുൻ... നീ നേരത്തെ പറഞ്ഞത് സത്യമാണോ? നിനക്ക് ശരിക്കും... എന്റേത് ഇഷ്ടപ്പെട്ടോ?"

അവൾ പതുക്കെ തന്റെ ജാക്കറ്റ് ഒന്ന് താഴ്ത്തി അവനെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കി... അർജുൻ ആകെ വിയർത്തു പോയി... അവൻ വേഗം ഡോർ തുറന്ന് അവളെ അകത്തേക്ക് കയറ്റി...

അർജുൻ : "ഇഷ്ടപ്പെട്ടോ എന്ന് ചോദിച്ചാൽ... അത് നാളെ പറയാം... ഇപ്പോൾ പോയി ഉറങ്ങ് - ബോസ്സ്!"

അനന്യയുടെ വില്ലയുടെ വാതിൽ തുറന്ന് അകത്തേക്ക് കയറുമ്പോൾ, ഐടി കമ്പനിയിലെ ആ 'ഹിറ്റ്ലർ' തന്റെ കൈകളിലേക്ക് ഒരു ലോഡ് അരി ചാക്ക് പോലെ തളർന്നു വീണിരുന്നു...

"ഇതിപ്പോ ബോസ്സിനെ വീട്ടിലെത്തിച്ചതാണോ അതോ വല്ല അരിച്ചാക്ക് താങ്ങിപ്പിടിച്ചതാണോ?" അർജുൻ ആത്മഗതം നടത്തി...

വിയർത്തു കുളിച്ച് വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടാണ് അവളെ ലിവിംഗ് റൂമിലെ ആ സോഫയിലേക്ക് അവൻ ലാൻഡ് ചെയ്യിച്ചത്...

സോഫയിൽ മലർന്നു കിടക്കുന്ന അനന്യയുടെ മുഖത്തേക്ക് അവൻ നോക്കി...

ഓഫീസിലെ ആ 'സിപിഒ' ഗൗരവമൊക്കെ പാക്കിസ്ഥാൻ ബോർഡർ കടന്നു പോയിരിക്കുന്നു... ഇപ്പോൾ അവൾ ഒരു ഒന്നൊന്നര 'ക്യൂട്ട് ഐറ്റം' ആയി തോന്നി...

അർജുൻ അവളുടെ മുഖത്തിന് അരികിലേക്ക് മുഖം താഴ്ത്തി... അവന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു ചെറിയ സംവാദം തന്നെ നടന്നു:

മനസ്സ് (നന്മയോളി) : "അർജ്ജുൻ, വേണ്ടടാ... അവൾ നിന്റെ ബോസ്സാണ്... മദ്യത്തിന്റെ ലഹരിയിലാണ്... മോശമാണ് കേട്ടോ!"

മനസ്സ് (മൈരൻ) : "ഓ പിന്നെ! ഇപ്പോഴല്ലേ ഇവളെ ഒന്ന് മിണ്ടാതെ കിട്ടുന്നത്... നാളെ രാവിലെ എഴുന്നേറ്റാൽ ഇവൾ വീണ്ടും ചീറ്റുന്ന നാഗമായി മാറും... ഒരു ചെറിയ 'ടച്ച്' അതിപ്പോ ആര് കാണാൻ?"

അവസാനം മൈരൻ ജയിച്ചു... അവൻ സാവധാനം അവളുടെ ചുണ്ടുകളിലേക്ക് മുഖം അടുപ്പിച്ചു... തികച്ചും 'മാന്യമായ' ഒരു കുഞ്ഞു ചുംബനം – അതായിരുന്നു പ്ലാൻ...

അവൻ പതുക്കെ ആ ചുംബനം കഴിഞ്ഞു മാറാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് പണി പാളിയത്... മയക്കത്തിലായിരുന്ന അനന്യയുടെ കൈകൾ പൊടുന്നനെ ഉയർന്നു, ഒരു കരാട്ടെ പ്രയോഗം പോലെ അവന്റെ കഴുത്തിലൂടെ ചുറ്റിപ്പിടിച്ചു... അർജ്ജുൻ ഞെട്ടിപ്പോയി!

"ഹലോ... ഇത് ഞാൻ അർജ്ജുനാ..."

എന്ന് പറയാൻ പോലും സമയം കിട്ടിയില്ല...

അനന്യ അവനെ ബലമായി വലിച്ച് ആ സോഫയിലേക്ക് ഇട്ടു... പിന്നെ സംഭവിച്ചത് ഒരു 'ലിപ് ലോക്ക്' എക്സ്പ്ലോഷൻ ആയിരുന്നു! നിഷ്കളങ്കമായി തുടങ്ങിയ ചുംബനം നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വന്യമായി... സ്മൂച്ചിംഗും ഫ്രഞ്ച് കിസ്സും കടന്നു സംഗതി ഒരു 'വൈൽഡ്' ലെവലിലെത്തി...

താൻ വല്ല ചീറ്റപ്പുലിയുടെയും കയ്യിൽ പെട്ടോ എന്ന് അർജ്ജുൻ സംശയിച്ചു... പാഷനേറ്റ് ആയി തുടങ്ങിയ അനന്യ അവസാനം അവന്റെ ചുണ്ട് പല്ലുകൊണ്ട് കടിച്ചപ്പോൾ അർജ്ജുൻ വേദനകൊണ്ട് പുളഞ്ഞു...

അർജ്ജുൻ (മനസ്സിൽ) : "എന്റെ പൊന്ന് അനന്യേ... ഇത് ചുംബനമാണോ അതോ കടിച്ചു പറിക്കലോ?"

അവൻ കഷ്ടപ്പെട്ട് അവളെ പിന്നിലേക്ക് തള്ളി... അവൾ വീണ്ടും പഴയതു പോലെ തളർന്നു കിടന്നുറങ്ങാൻ തുടങ്ങി... ഒന്നുമറിയാത്ത പാവം കുട്ടി! അർജ്ജുൻ കിതച്ചുകൊണ്ട് എഴുന്നേറ്റു... അവന്റെ ചുണ്ടിൽ നിന്ന് രക്തം വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു... അവൻ തന്റെ ഉമിനീർ ഇറക്കിയപ്പോൾ അതിന് ഉപ്പിന്റെ (Salty) രുചി!

"എന്റെ ചോര തന്നെയാണല്ലോ കുടിച്ചത്! ശരിക്കും 'വടയക്ഷി' തന്നെ!" അവൻ ചുണ്ട് തുടച്ചുകൊണ്ട് ആത്മഗതം നടത്തി...

നാളെ രാവിലെ ഇവൾ എഴുന്നേൽക്കുമ്പോൾ താൻ കടിച്ച ചുണ്ടുമായി മുന്നിൽ നിൽക്കേണ്ടി വരുമെന്ന കാര്യം ആലോചിച്ചപ്പോൾ അർജുന് ചിരിയും പേടിയും ഒരുമിച്ച് വന്നു... അവൻ വേഗം വില്ലയുടെ പുറത്തേക്ക് ഇറങ്ങി ഓടി...

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ ഓഫീസിൽ എത്തുമ്പോൾ അർജുൻ ഒരു 'നിഞ്ച' ലുക്കിലായിരുന്നു... ഒരു വലിയ ബ്ലാക്ക് മാസ്ക് വെച്ച് കണ്ണുകൾ മാത്രം പുറത്തു കാണുന്ന രീതിയിലാണ് അവൻ സീറ്റിൽ വന്നിരുന്നത്...

ശ്രീനിവാസനും നികിതയും ഉടനെ അങ്ങോട്ട് പാഞ്ഞെത്തി...

ശ്രീനിവാസൻ : "എന്താടാ അർജുൻ, ബാംഗ്ലൂർ ട്രാഫിക്കിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ നീ വല്ല തീവ്രവാദി ഗ്രൂപ്പിലും ചേർന്നോ? അതോ പത്താം നിലയിലെ 'കൊടുങ്കാറ്റ്' പേടിച്ച് മുഖം മൂടി വെച്ചതാണോ?"

അർജുൻ: (മാസ്കിനുള്ളിലൂടെ പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ) "അതല്ല ശ്രീനിയേട്ടാ... ഇന്നലെ രാത്രി മഴ നനഞ്ഞതാ, നല്ല ജലദോഷം... വായ തുറന്നാൽ ഇപ്പോൾ തുമ്മും... ബാക്കിയുള്ളവർക്ക് വരാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയാ ഈ മാസ്ക്..."

നികിത : "അയ്യോ പാവം! പക്ഷേ നിന്റെ ഈ മാസ്കിന്റെ ഉള്ളിൽ എന്തിനാ ഇങ്ങനെ ലിപ്സ്റ്റിക് ഇട്ടതുപോലെ ചുവപ്പ് നിറം?"

അർജുൻ ഞെട്ടി... ഇന്നലത്തെ 'യുദ്ധത്തിന്റെ' അടയാളം മാസ്കിനുള്ളിൽ നിന്ന് പുറത്തു ചാടാൻ നോക്കുകയാണെന്ന് അവന് മനസ്സിലായി... അവൻ വേഗം മാസ്ക് ശരിയാക്കി...

"അത്... അത് ഞാൻ വിക്സ് പുരട്ടിയതാ!"

പെട്ടെന്നാണ് ഇന്റർകോം കരഞ്ഞത്... അനന്യയുടെ ശബ്ദം!

"Arjun, get into my cabin right now!"

അർജുൻ പേടിച്ചു വിറച്ച് ക്യാബിനിലേക്ക് നടന്നു...

അർജുന്റെ ആത്മഗതം : "കർത്താവേ... ഇന്നലത്തെ 'ഫ്രഞ്ച് വിപ്ലവം' ഇവൾക്ക് ഓർമ്മയുണ്ടാകുമോ? അതോ എന്റെ ചുണ്ട് കടിച്ചതിന് കംപെൻസേഷൻ ആയി എന്നെ ഡിസ്മിസ് ചെയ്യുമോ? എന്തായാലും മാസ്ക് മാറ്റില്ല!"

അവൻ അകത്തേക്ക് കയറിയതും അനന്യ കസേരയിൽ നിന്ന് ചാടിയെഴുന്നേറ്റു... അഞ്ചു മിനിറ്റ് നേരത്തേക്ക് ഒരു 'നോൺ-സ്റ്റോപ്പ്' വെടിക്കെട്ടായിരുന്നു...

അനന്യ: (അലറിക്കൊണ്ട്) "അർജ്ജുൻ! നിനക്ക് എന്തിന്റെ കേടാണ്? ഈ റിപ്പോർട്ടിൽ നീ കൊടുത്ത കോട്ട് (Quote) കണ്ടോ? 'To be or not to be' എന്നതിന് പകരം നീ എഴുതി വെച്ചിരിക്കുന്നത് 'To bite or not to bite' എന്നാണ്! നിന്റെ തലയിൽ ഗോതമ്പ് ആണോ അതോ വല്ല ഇറച്ചി കടയാണോ?"

അർജ്ജുൻ സ്തംഭിച്ചു പോയി... സത്യത്തിൽ അവൻ ഇന്നലത്തെ സംഭവം ആലോചിച്ചത് ടൈപ്പ് ചെയ്തു പോയതായിരുന്നു!...

'Holy shit!!!!!'

15 മിനിറ്റ് നേരം അവൾ അവനെ ചീത്ത പറഞ്ഞു... അവസാനം അവൾ കിതച്ചു കൊണ്ട് കസേരയിലിരുന്നു...

അനന്യ : "എന്തിനാടാ ഈ മാസ്ക് വെച്ചിരിക്കുന്നത്? ഇവിടെ കൊറോണ ഒന്നുമില്ലല്ലോ... മര്യാദയ്ക്ക് അത് മാറ്റി എന്നോട് സംസാരിക്ക്!"

അർജ്ജുൻ ഒന്ന് ദീർഘശ്വാസം എടുത്തു... എന്നിട്ട് പതുക്കെ ആ മാസ്ക് അഴിച്ചു... അവന്റെ കീഴ്ച്ചുണ്ട് ഒരു ചെറിയ വഴുതനങ്ങ പോലെ വീർത്തിരിക്കുന്നു, ഒപ്പം ഒരു ചെറിയ മുറിവും...

അനന്യ അത് കണ്ടതും പാതിവഴിയിൽ സംസാരം നിർത്തി... അവളുടെ മുഖത്തെ ഗൗരവം അലിഞ്ഞു പോയി... ഇന്നലെ രാത്രിയിലെ ചില മങ്ങിയ ഓർമ്മകൾ – കെട്ടിപ്പിടുത്തം, ചുംബനം, ആവേശത്തോടെയുള്ള ആ കടിക്കൽ – എല്ലാം ഒരു സിനിമാ റീൽ പോലെ അവളുടെ തലയിൽ ഓടി...

അവളുടെ മുഖം തക്കാളിപ്പഴം പോലെ ചുവന്നു തുടുത്തു... അവൾ പെട്ടെന്ന് ഫയലിലേക്ക് നോക്കി...

അനന്യ: (വളരെ ശാന്തമായി) "ഓ... അത് ശരി... ജലദോഷം ആണല്ലേ... നീ... നീ പൊയ്ക്കോ... എനിക്ക് കുറച്ച് പണിയുണ്ട്..."

അർജ്ജുൻ അവിടെ നിന്ന് അനങ്ങിയില്ല... അവൻ കസേരയിലേക്ക് ഒന്ന് ആഞ്ഞ് ആ പഴയ കുസൃതിയോടെ അവളുടെ ചെവിയിൽ കേൾക്കത്തക്ക രീതിയിൽ പറഞ്ഞു...

അർജ്ജുൻ : "മാം... മാം ഇന്നലെ പറഞ്ഞത് ശരിയാ... മാമിനെ 'വടയക്ഷി' എന്ന് വിളിക്കുന്നത് തന്നെയാണ് നല്ലത്... ആൾക്കാരെ പച്ചയ്ക്ക് തിന്നുന്ന ഒരു മാതിരി ഐറ്റം യക്ഷി!"

അനന്യയുടെ ഉള്ളിലെ ലജ്ജ സെക്കൻഡുകൾക്കുള്ളിൽ ദേഷ്യമായി മാറി... എംബാരസ്മെന്റ് താങ്ങാൻ വയ്യാതെ അവൾ മേശപ്പുറത്തിരുന്ന പേപ്പർ വെയിറ്റ് എടുത്ത് എറിയാൻ പോയി...

അനന്യ: (തന്റെ ശബ്ദത്തിന്റെ പരമാവധിയിൽ) "GET OUUUUUTTTTT!!!!"

ആ നിലവിളി പത്താം നില കടന്ന് ബാംഗ്ലൂർ സിറ്റി മുഴുവൻ കേട്ടു എന്ന് തോന്നി... ഓഫീസിലെ എല്ലാവരും പേടിച്ച് സീറ്റിൽ നിന്ന് എഴുന്നേറ്റു പോയി... പാവം അർജ്ജുനെ മാം ഇന്ന് കൊന്നു കൊലവിളിക്കുമെന്ന് എല്ലാവരും കരുതി...

പക്ഷേ, ക്യാബിന്റെ വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തേക്ക് വന്ന അർജ്ജുന്റെ മുഖത്ത് ഒരു വല്ലാത്ത ചിരിയുണ്ടായിരുന്നു...

ഇവനെന്താ വട്ടായോ...

അവൻ വീണ്ടും മാസ്ക് എടുത്തു വെച്ചു...

ശ്രീനിവാസൻ ഓടി വന്നു : "എന്താടാ പറ്റിയത്? മാം നിന്റെ ചുണ്ട് അടിച്ചു പൊട്ടിച്ചോ?"

അർജ്ജുൻ മാസ്കിനുള്ളിലൂടെ ചിരിച്ചു കൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

"അല്ല ശ്രീനിയേട്ടാ... 'സ്നേഹം' കൂടിപ്പോയതാ!"

അനന്യ തന്റെ ക്യാബിനുള്ളിലിരുന്ന് തലയിൽ കൈവെച്ചു... പുറത്ത് അർജ്ജുൻ സീറ്റിലിരുന്ന് കണ്ണുചിമ്മിയപ്പോൾ, ആ ഓഫീസിലെ ഏറ്റവും വലിയ രഹസ്യം അവിടെ ആഘോഷിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു...

ഓഫീസിലെ കഫറ്റീരിയ ഇപ്പോൾ ഒരു വാർത്താ ചാനലായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്...

പ്രധാന വാർത്ത : "അർജ്ജുന്റെ വീർത്ത ചുണ്ടും, പത്താം നിലയിലെ അജ്ഞാത ശക്തിയും..." എല്ലാവരുടെയും കയ്യിൽ ചായയും ബിസ്കറ്റുമുണ്ട്, ഒപ്പം എരിവുള്ള ഗോസിപ്പുകളും...

ശ്രീനിവാസനാണ് ചർച്ചയ്ക്ക് നേതൃത്വം നൽകുന്നത്...

ശ്രീനിവാസൻ : "മക്കളേ, ഞാൻ പറയുന്നത് കേൾക്ക്... അത് വെറും ജലദോഷമല്ല... ആ മാസ്ക് മാറ്റിയപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടതാ... അവന്റെ ചുണ്ട് ഒരു ചെറിയ മൈസൂർ ബോണ്ട പോലെ ഇരിക്കുന്നു... അനന്യ മാം വല്ല ഫയലും വെച്ച് അടിച്ചതാകാനേ വഴിയുള്ളൂ!"

നികിത : "അല്ല ശ്രീനിയേട്ടാ, ഞാൻ കേട്ടത് വേറെയാ... ഇന്നലെ രാത്രി പാർട്ടിക്കിടയിൽ കുമാറുമായി അർജ്ജുൻ മുട്ടിയല്ലോ... കുമാർ വല്ല ഗുണ്ടകളെയും വിട്ട് അവനെ തല്ലിച്ചതാകും... പാവം, ആ അടി മുഴുവൻ കൊണ്ടത് അവന്റെ ചുണ്ടത്താണെന്ന് മാത്രം!"

മേഘ്ന : "ഏയ്, നിങ്ങൾക്കൊന്നും ഒരു വിവരവുമില്ല... അർജ്ജുൻ ഇന്നലെ രാത്രി വല്ല 'പാണ്ടി ലോറി' യുടെയും പുറകിൽ പോയി ഇടിച്ചതാകും... അവന്റെ ഒരു ഡ്രൈവിംഗ്! പക്ഷെ ലോറിയിൽ ഇടിച്ചാൽ ചുണ്ട് മാത്രം എങ്ങനെ വീർക്കും?"

പ്രമോദ് (ഗ്രൂപ്പിലെ വിരുതൻ) : "അതൊന്നുമല്ലടോ... അവൻ വല്ല തേനീച്ചക്കൂടിലും പോയി തല വെച്ചതാകും... എന്നിട്ട് പുറത്ത് പറയാനുള്ള നാണക്കേട് കൊണ്ട് 'ഐസ് ക്വീന്റെ' തലയിൽ ഇടാൻ നോക്കുകയാ!"

പെട്ടെന്നാണ് കഫറ്റീരിയയുടെ വാതിലിലൂടെ അനന്യ കടന്നുവന്നത്... എല്ലാവരും പെട്ടെന്ന് നിശബ്ദരായി, ചായക്കപ്പിൽ മുഖം പൂഴ്ത്തി... പക്ഷേ അനന്യയുടെ കാതുകൾ വല്ലാതെ കൂർപ്പുള്ളതായിരുന്നു... അവൾ ഓരോ ടേബിളും കടന്നു പോകുമ്പോൾ ചില അടക്കം പറച്ചിലുകൾ അവളുടെ കാതിലെത്തി...

"അനന്യ മാം ബോക്സിംഗ് പഠിച്ചിട്ടുണ്ടോ?"

"അല്ല, മാം മാന്തുകയാണോ അതോ കടിക്കുകയാണോ ചെയ്യാറുള്ളത്?"

അനന്യയുടെ മുഖം ദേഷ്യം കൊണ്ടും നാണം കൊണ്ടും വയലറ്റ് നിറമായി... ഇന്നലത്തെ രാത്രിയിലെ തന്റെ 'വൈൽഡ്' പ്രകടനം ഓഫീസിൽ ഇങ്ങനെയൊക്കെ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുമെന്ന് അവൾ കരുതിയില്ല...

അർജ്ജുന്റെ ആ വീർത്ത ചുണ്ട് അവളുടെ കൺമുന്നിൽ ഒരു തെളിവായി ഇങ്ങനെ നടക്കുന്നത് അവളെ കൂടുതൽ ഭ്രാന്ത് പിടിപ്പിച്ചു...

അവൾ പെട്ടെന്ന് തിരിഞ്ഞു നിന്ന് ഒരു അലർച്ചയായിരുന്നു!

അനന്യ : "എന്താ ഇവിടെ? കഫറ്റീരിയയിൽ ഇപ്പോൾ പണിയൊന്നുമില്ലേ? എല്ലാവരും കൂടെ അർജ്ജുന്റെ ചുണ്ടിനെക്കുറിച്ച് ഒരു പിഎച്ച്ഡി എടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചോ? സാലറി തരുന്നത് ഇതിനാണോ?"

എല്ലാവരും ഞെട്ടി വിറച്ചു... ശ്രീനിവാസന്റെ കയ്യിലിരുന്ന ബിസ്കറ്റ് ചായയിൽ വീണു...

അനന്യ: (ശബ്ദം ഒന്നുകൂടി കൂട്ടി) "ഇനി ആരെങ്കിലും ജോലി സമയത്ത് കവല പ്രസംഗം നടത്തിയാൽ, അർജ്ജുന്റെ ചുണ്ടിന്റെ അവസ്ഥയായിരിക്കില്ല നിങ്ങളുടെ ശമ്പളത്തിന്! മര്യാദയ്ക്ക് പോയി ജോലി ചെയ്യ്! GET BACK TO YOUR CUBICLES!"

എല്ലാവരും വാല് ചുരുട്ടി അവിടം വിട്ടു… അനന്യ അവിടെ ഒറ്റയ്ക്കായപ്പോൾ, ദേഷ്യത്തോടെ അർജ്ജുന്റെ സീറ്റിലേക്ക് നോക്കി… അവൻ അവിടെ മാസ്ക് വെച്ച് ഇരുന്നു ചിരിക്കുകയാണെന്ന് അവൾക്ക് ഉറപ്പായിരുന്നു…

അവൾ ഫോൺ എടുത്ത് അർജ്ജുന് ഒരു മെസ്സേജ് അയച്ചു:

"നിന്റെ ആ വഴുതനങ്ങ ചുണ്ട് ഒളിച്ചു വെച്ച് ഇരുന്നോ… ഇനി ഒരു തവണ കൂടി ആരെങ്കിലും എന്നെ കളിയാക്കി ചിരിച്ചാൽ, നിന്റെ ബാക്കി ചുണ്ട് കൂടി ഞാൻ എടുത്തു തരും!"

അർജ്ജുൻ അത് വായിച്ചിട്ട് ഒരു റിപ്ലൈ കൊടുത്തു:

"മാം… വടയക്ഷികൾക്ക് ഇത്രയും ദേഷ്യം പാടില്ല… BP കൂടും… പിന്നെ കടിക്കാൻ തോന്നിയാൽ ഞാൻ അടുത്തുണ്ട്!"

അനന്യ തന്റെ ഫോൺ മേശപ്പുറത്തേക്ക് എറിഞ്ഞു… അവൾക്ക് ചിരിക്കണോ അതോ കരയണോ എന്ന് മനസ്സിലായില്ല… ആ ഓഫീസിൽ ഇപ്പോൾ ഫണ്ട് തട്ടിപ്പിനേക്കാൾ വലിയ തലവേദന അർജ്ജുന്റെ ആ ചുണ്ടായി മാറിയിരിക്കുന്നു…

ആ തമാശകളും ചിരിയും പെട്ടെന്ന് അപ്രത്യക്ഷമായി… ഓഫീസിലെ ബഹളങ്ങൾക്കിടയിൽ അർജ്ജുന്റെ ഫോൺ ശബ്ദിച്ചു… അതൊരു അപരിചിത നമ്പറായിരുന്നു… അവൻ കോൾ അറ്റൻഡ് ചെയ്ത് കാതിനോട് ചേർത്തു…

മറുപുറത്തുനിന്ന് കേട്ട ആ ഒരൊറ്റ വിളി…

"ദേവ്…"

അർജ്ജുന്റെ ഉള്ളിലൊന്ന് പിടഞ്ഞു… വർഷങ്ങളായി ആരും അവനെ ആ പേര് വിളിച്ചിട്ടില്ല…

"അർജ്ജുൻ" എന്നത് അവൻ സ്വയം തിരഞ്ഞെടുത്ത ഒരു പുതിയ മേൽവിലാസമായിരുന്നു… പക്ഷേ ആ ശബ്ദം, അത് അവന്റെ ഭൂതകാലത്തിന്റെ താക്കോലായിരുന്നു…

"വരുൺ…"

അർജ്ജുൻ പതുക്കെ മന്ത്രിച്ചു... അവന്റെ ശബ്ദത്തിൽ ഭയവും ദേഷ്യവും കലർന്നിരുന്നു...

“നീ ബാംഗ്ലൂരിൽ ഉണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു ദേവ്... നിനക്ക് അധികകാലം ഒളിച്ചിരിക്കാൻ കഴിയില്ല... എനിക്ക് നിന്നെ കാണണം...”

അർജ്ജുൻ റെസ്റ്റോറന്റിലെ കസേരയിലേക്ക് ഇരുന്നു... അവന്റെ മുഖത്ത് പഴയ ആ കുസൃതിയോ ഓഫീസിലെ തമാശകളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല... വരുൺ എന്തോ പറയാൻ തുടങ്ങിയതും അർജ്ജുൻ കൈ ഉയർത്തി അവനെ തടഞ്ഞു...

അർജ്ജുൻ : “ആദ്യം ഒരു കാര്യം... ഇനി ഒരിക്കലും എന്നെ ആ പേര് വിളിക്കരുത്... ആ പേരും അതിനോടൊപ്പമുള്ള ഓർമ്മകളും ഞാൻ പാലക്കാട് ചുരത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചതാണ്... എനിക്ക് ഇപ്പോൾ ഈ ഒരൊറ്റ പേരേയുള്ളൂ... അർജ്ജുൻ...”

വരുൺ ഒന്ന് നെടുവീർപ്പിട്ടു... അവൻ തന്റെ ബാഗിൽ നിന്ന് ഒരു വെഡിങ് കാർഡ് മേശപ്പുറത്ത് വെച്ചു...

വരുൺ : “ശരി അർജ്ജുൻ... എന്റെ കല്യാണമാണ്... നീ വരണം... നിന്നെ എനിക്ക് നഷ്ടപ്പെടുത്താൻ വയ്യ...”

അർജ്ജുൻ: (കാർഡിലേക്ക് നോക്കാതെ) “ഞാൻ വരണമെങ്കിൽ അവിടെ ‘അയാൾ’ ഉണ്ടാകില്ലെന്ന് ഉറപ്പ് നൽകണം... അയാൾ അവിടെ വരുമല്ലോ, അല്ലേ?”

വരുൺ : “ഉറപ്പില്ല... പക്ഷേ വരാൻ സാധ്യതയുണ്ട്... നിന്റെ അച്ഛന്റെ പഴയ സുഹൃത്തല്ലേ അയാൾ... ഇപ്പോൾ ആ നാട്ടിലെ പ്രമാണിയുമാണ്...”

അർജ്ജുൻ സാവധാനം കണ്ണുകൾ അടച്ചു... ആ നിമിഷം അവന്റെ തലച്ചോറിലൂടെ 17 വർഷത്തെ കറുത്ത ഓർമ്മകൾ ഒരു ഇടിമിന്നൽ പോലെ കടന്നുപോയി...

ആ കനൽക്കാഴ്ചകൾ...

അച്ഛന്റെ മരണം... ആ വീട്ടിൽ പടർന്ന ശൂന്യത... കരഞ്ഞു തളർന്ന അമ്മയുടെ കൈപിടിച്ച് ‘അയാൾ’ കടന്നുവന്ന ആ ദിവസം... ആദ്യം ഒരു ആശ്വാസമായി വന്ന അയാൾ പതുക്കെ പതുക്കെ തന്റെയും അമ്മയുടെയും ജീവിതത്തിന്റെ താളം തെറ്റിച്ചു... അമ്മയെക്കുറിച്ചുള്ള സംശയങ്ങൾ, ചില കാഴ്ചകൾ തനിക്കും അമ്മയ്ക്കും ഇടയിൽ അയാൾ നിർമ്മിച്ച ആ അദൃശ്യ മതിൽ...

അർജ്ജുന്റെ ഉള്ളിൽ...

17 വർഷം... ഒരു ആയുസ്സിന്റെ നല്ല ഒരു ഭാഗം... അത്രയും കാലം എന്റെ അമ്മ എന്നെ നോക്കി ചിരിച്ചത് ഈ സത്യം ഉള്ളിൽ ഒളിപ്പിച്ചു വെച്ചാണോ? അച്ഛന്റെ മരണം കഴിഞ്ഞ് ആ വീട്ടിലേക്ക് അയാൾ വന്നപ്പോൾ, അയാള് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ എത്തിയത്... ഞാൻ എത്ര മണ്ടനായിരുന്നു!

അവന്റെ മനസ്സിൽ ആ ദൃശ്യം മായാതെ നിന്നു... തന്റെ അമ്മയും അയാളും... ഒപ്പം... അവർക്ക് മാത്രമായൊരു ലോകം... തന്നെയും തന്റെ മരിച്ചുപോയ അച്ഛനെയും സാക്ഷിയാക്കി അവർ...

അമ്മയുടെ കണ്ണുകളിലെ ആ പഴയ ആർദ്രത... അത് എന്നോടുള്ള സ്നേഹമായിരുന്നോ അതോ ഞാൻ സത്യം അറിയാതിരിക്കാനുള്ള അഭിനയമായിരുന്നോ?

അയാളുടെ ഓരോ സ്പർശനവും അമ്മ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നോ?

അതോ അയാളുടെ അധികാരത്തിന് മുന്നിൽ അമ്മ സ്വയം അടിയറവ് വെച്ചതാണോ?...

ആ ഫോട്ടോയിലെ അമ്മയുടെ ചിരി... അത് ഞാൻ ഒരിക്കലും അമ്മയിൽ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒന്നായിരുന്നു...

പക്ഷേ, എല്ലാത്തിനേക്കാളും അർജുന്റെ ഹൃദയം തകർത്തത് ആ ഒരൊറ്റ ചിത്രമായിരുന്നു... അവൻ അവിചാരിതമായി കണ്ടുമുട്ടിയ ആ ക്രൂരമായ സത്യം...

അർജ്ജുൻ: (പതിഞ്ഞതും എന്നാൽ മൂർച്ചയുള്ളതുമായ ശബ്ദത്തിൽ) "അമ്മയുടെ കണ്ണുനീർ കണ്ടാണ് ഞാൻ വളർന്നത് വരുൺ... പക്ഷേ 17 വർഷമായി എന്നിൽ നിന്ന് മറച്ചു പിടിച്ച ആ സത്യമുണ്ടല്ലോ... അമ്മയും അയാളും ഒന്നിച്ചുള്ള ആ ദൃശ്യം... അത് വെറുമൊരു ബന്ധമായിരുന്നില്ല..."

വരുൺ : "അർജ്ജുൻ, അത്..."

അർജ്ജുൻ : "വേണ്ട! അമ്മ എന്ന വാക്കിനോടുള്ള എന്റെ എല്ലാ ബഹുമാനവും അന്ന് തീർന്നതാണ്... അയാൾ എന്റെ ജീവിതം നശിപ്പിച്ചു, പക്ഷേ അമ്മ... അമ്മ എന്റെ വിശ്വാസമാണ് കൊന്നത്... ആ മൂന്ന് കുട്ടികളും അയാളും അമ്മയും നിൽക്കുന്ന ആ ഫോട്ടോ കാണുമ്പോൾ എന്റെ ഉള്ളിൽ കത്തുന്നത് സങ്കടമല്ല വരുൺ... അത് പകയാണ്..."

അർജ്ജുൻ എഴുന്നേറ്റു... അവന്റെ കണ്ണുകൾ ചുവന്നിരുന്നു...

അർജ്ജുൻ : "നിന്റെ കല്യാണത്തിന് ഞാൻ വരാൻ പറ്റുമോ എന്നറിയില്ല..."

അർജ്ജുൻ റെസ്റ്റോറന്റിന് പുറത്തേക്ക് നടന്നു...

അവൻ ആ വെഡിങ് കാർഡ് കയ്യിലെടുത്തില്ല... കുടുംബത്തെക്കുറിച്ചോ അമ്മയെക്കുറിച്ചോ ഒരക്ഷരം പോലും പുറത്തു പറഞ്ഞില്ല... തന്റെ സ്വകാര്യമായ ആ നരകം മറ്റൊരാൾക്ക് പങ്കുവെക്കാൻ അവൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല...

റെസ്റ്റോറന്റിൽ നിന്ന് പുറത്തിറങ്ങി റോഡ് മുറിച്ചു കടക്കുമ്പോഴും അവന്റെ ഉള്ളിൽ ആ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു...

ആരായിരുന്നു എന്റെ അമ്മ?

ഞാൻ കണ്ട ആ നിസ്സഹായയായ സ്ത്രീയോ, അതോ...

അർജ്ജുൻ ടാക്സിയിൽ കയറി ഓഫീസിലേക്ക് തിരിച്ചു... അവന്റെ മുഖത്തെ ആ വീർത്ത ചുണ്ടും തമാശകളും ഇപ്പോൾ അപ്രസക്തമായി തോന്നി... അവന്റെ ഉള്ളിൽ പകയും നിരാശയും കലർന്ന ഒരു കനൽ എരിഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരുന്നു... ഈ ലോകത്ത് ഇനി ആരെയും വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന തോന്നൽ അവനെ വല്ലാതെ ശ്വാസം മുട്ടിച്ചു...

അർജ്ജുൻ ഓഫീസിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ അവന്റെ ഭാവം മാറിയിരുന്നു... വരുണുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച അവന്റെ ഉള്ളിലെ സമാധാനത്തെ തകർത്തെങ്കിലും, ആ പക അവൻ ജോലിയിലേക്ക് തിരിച്ചു വിട്ടു... വികാരങ്ങൾ മാറ്റിവെച്ച് ഒരു യന്ത്രത്തെപ്പോലെ അവൻ സിസ്റ്റത്തിന് മുന്നിലിരുന്നു...

ഇപ്പോൾ അവന് വേണ്ടത് ഒരു ജീവിതം, തന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള ഒരു ജീവിതം...

അനന്യ തന്റെ ക്യാബിനിലിരുന്ന് അവനെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... അവന്റെ മുഖത്തെ ആ ഗൗരവം കണ്ടപ്പോൾ അവൾ പതുക്കെ പുറത്തേക്ക് വന്ന് അവന്റെ ഡെസ്കിന് അരികിൽ നിന്നു...

അനന്യ: (പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ) "എന്താ പറ്റിയത്? നിന്റെ മുഖം വല്ലാതെ ഇരിക്കുന്നു... ആരെയാ കണ്ടത്?"

അർജ്ജുൻ: (കണ്ണുകൾ സ്ക്രീനിൽ നിന്ന് മാറ്റാതെ) "അതൊന്നും സാരമില്ല മാം... നമുക്ക് നമ്മുടെ പഴയ ബിസിനസിലേക്ക് കടക്കാം... കുമാറിനെ പൂട്ടാൻ വെറും ഡോക്യുമെന്റുകൾ പോരാ... എനിക്ക് ഒരു പ്ലാനുണ്ട്... നമുക്ക് ഒരു റിയൽ ടൈം ഫണ്ട് ട്രാൻസ്ഫർ അനാലിസിസ് (Real-time fund transfer analysis) നടത്തണം..."

അനന്യ താല്പര്യത്തോടെ അവന്റെ അടുത്തേക്ക് നീങ്ങിയിരുന്നു...

അർജുൻ തന്റെ സ്ക്രീനിൽ കമ്പനിയുടെ ഫിനാൻഷ്യൽ ഗേറ്റ്‌വേയുടെ ഒരു മാപ്പ് തുറന്നു...

അർജുൻ : "മാം, കുമാർ ചെയ്യുന്നത് വളരെ ബുദ്ധിപരമായ നീക്കമാണ്... പണം ഒരിക്കലും ഒരൊറ്റ വലിയ തുകയായി പോകുന്നില്ല... പകരം 'ട്രെയിനിംഗ് കോസ്റ്റ്', 'വെണ്ടർ റീഫണ്ട്' എന്നിങ്ങനെ ചെറിയ ചെറിയ തുകകളായിട്ടാണ് പോകുന്നത്... അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഓഡിറ്റിംഗിൽ ഇത് പെടില്ല..."

അനന്യ : "അപ്പോൾ നമ്മൾ എങ്ങനെ ഇത് പിടിക്കും?"

അർജുൻ : "നമുക്ക് സിസ്റ്റത്തിൽ ഒരു 'ഷാഡോ പ്രോട്ടോക്കോൾ' (Shadow Protocol) ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യണം... നാളെ കമ്പനിയുടെ ക്വാർട്ടർലി പേയ്മെന്റ് നടക്കാൻ പോകുന്ന ദിവസമാണ്... പണം ട്രാൻസ്ഫർ ആകുന്ന അതേ സെക്കൻഡിൽ, അതിന്റെ ഡെസ്റ്റിനേഷൻ അക്കൗണ്ട് ഐഡന്റിഫൈ ചെയ്യുന്ന ഒരു സ്ക്രിപ്റ്റ് ഞാൻ റൺ ചെയ്യും... പണം വെണ്ടർ അക്കൗണ്ടിലാണോ അതോ കുമാറിന്റെ ഷെൽ കമ്പനികളിലാണോ ലാൻഡ് ചെയ്യുന്നത് എന്ന് നമുക്ക് ലൈവായി കാണാം..."

അനന്യ ഒന്ന് ആലോചിച്ചു...

"അർജുൻ, ഇത് കമ്പനിയുടെ സെക്യൂരിറ്റി ഫയർവാൾ ലംഘിക്കുന്നതിന് തുല്യമാണ്... ഐടി വിഭാഗം അറിഞ്ഞാൽ നമ്മൾ രണ്ടുപേരും പുറത്താകും..."

അർജുൻ: (അനന്യയുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കി) "റിസ്ക് എടുക്കാതെ പിടിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് മാം തന്നെയല്ലേ പറഞ്ഞത്? എനിക്ക് അക്സസ് വേണം... മാമിന്റെ ക്രെഡൻഷ്യൽസ് ഉപയോഗിച്ചാൽ മാത്രമേ എനിക്ക് മെയിൻ സെർവറിൽ കയറാൻ കഴിയൂ..."

അനന്യ ഒരു നിമിഷം മടിച്ചു... അർജുന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഇപ്പോൾ കണ്ടത് ഓഫീസിലെ ആ പഴയ കുസൃതിയല്ല, മറിച്ച് എന്തോ ഒന്ന് തകർത്തെറിയാനുള്ള ഒരു വാശിയാണ്... അവൾ തന്റെ ഐഡിയും പാസ്‌വേഡും ഒരു പേപ്പറിൽ എഴുതി അവന് നൽകി...

അനന്യ : "ഇത് വളരെ കോൺഫിഡൻഷ്യൽ ആണ്... തെളിവുകൾ നമുക്ക് നേരിട്ട് ലഭിക്കില്ലായിരിക്കാം, പക്ഷേ പണം എങ്ങോട്ടാണ് ഒഴുകുന്നതെന്ന് നമുക്ക് കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കാം... അത് കിട്ടിയാൽ ബാക്കി ഞാൻ നോക്കിക്കോളാം..."

ഓഫീസ് വിജനമായി... അർജ്ജുനും അനന്യയും മാത്രം അവിടെ ബാക്കിയായി... അർജ്ജുൻ തന്റെ പ്ലാൻ എക്സിക്യൂട്ട് ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി... കോഡുകൾ ഓരോന്നായി സ്ക്രീനിൽ തെളിഞ്ഞു... റിയൽ ടൈം ട്രാക്കിംഗ് വിൻഡോയിൽ കമ്പനിയുടെ ഫണ്ട് ഫ്ലോ ഒരു ഗ്രാഫ് പോലെ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു...

പെട്ടെന്ന് സ്ക്രീനിൽ ഒരു ചുവന്ന വെളിച്ചം മിന്നി... ഒരു വലിയ തുക 'അൺനോൺ' എന്ന ടാഗോടെ മൂവ് ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു...

അർജ്ജുൻ : "മാം... നോക്കൂ... സംഗതി തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്... പണം ഐടി വെണ്ടറിലേക്കല്ല പോകുന്നത്... അത് റൂട്ട് ചെയ്യുന്നത് ഒരു പ്രൈവറ്റ് ബാങ്ക് അക്കൗണ്ടിലേക്കാണ്...

അനന്യ ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ച് ആ സ്ക്രീനിലേക്ക് നോക്കി... കുമാറിന്റെയും പിന്നിൽ നിൽക്കുന്ന ആ വലിയ സ്രാവുകളുടെയും പതനം അവിടെ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു...

അർജ്ജുൻ തന്റെ ലാപ്ടോപ്പ് അനന്യയുടെ ഡെസ്കിലേക്ക് തിരിച്ചു വെച്ചു... സ്ക്രീനിൽ കമ്പനിയുടെ ഫണ്ട് മൂവ്മെന്റിന്റെ ഒരു ഡൈനാമിക് മാപ്പ് തെളിഞ്ഞു വന്നു... കേവലം ഒരു തട്ടിപ്പ് എന്നതിലുപരി, സിസ്റ്റത്തിലെ ലൂപ്പഹോളുകളെ (Loopholes) കുമാർ എങ്ങനെയാണ് തനിക്ക് അനുകൂലമായി ഉപയോഗിക്കുന്നത് എന്ന് അർജ്ജുൻ വിശദീകരിക്കാൻ തുടങ്ങി...

അർജ്ജുൻ : "മാം, കുമാർ ഉപയോഗിക്കുന്നത് 'മൈക്രോ-ഫ്രാക്ഷൻ റൂട്ടിംഗ്' (Micro-fraction routing) എന്ന രീതിയാണ്... നമ്മുടെ ERP സിസ്റ്റത്തിൽ 'മിസലേനിയസ് എക്സ്പെൻസ്' (Miscellaneous expense) എന്നൊരു കാറ്റഗറിയുണ്ട്... 50,000 രൂപയിൽ താഴെയുള്ള ട്രാൻസാക്ഷനുകൾക്ക് സീനിയർ മാനേജ്മെന്റിന്റെ സ്പെഷ്യൽ അപ്രൂവൽ വേണ്ട... കുമാർ ചെയ്യുന്നത് ഒരു വലിയ തുകയെ നൂറുകണക്കിന് ചെറിയ തുകകളായി വിഭജിക്കുന്നു എന്നതാണ്... ഒരേ സെക്കൻഡിൽ വ്യത്യസ്ത വെണ്ടർ ഐഡികളിലേക്ക് ഈ പണം പോകും... പേപ്പറിൽ ഇത് വെറും ഓഫീസ് സ്റ്റേഷനറിയോ മെയിന്റനൻസോ ആയി കാണപ്പെടും... പക്ഷേ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ വെണ്ടർ അക്കൗണ്ടുകളെല്ലാം ഒരു സെൻട്രൽ ഷെൽ അക്കൗണ്ടിലേക്ക് ലിങ്ക് ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്..."

അനന്യ ആശ്ചര്യത്തോടെ അത് കേട്ടിരുന്നു... ഇത്രയും കാലം തന്റെ മൂക്കിന് താഴെ നടന്നത് എത്ര കൃത്യമായ പ്ലാനിംഗ് ആണെന്ന് അവൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു...

അർജ്ജുൻ : "മാം, ഇപ്പോൾ നമുക്ക് വേണ്ടത് കുമാറിന്റെ കൈയക്ഷരമല്ല, അയാളുടെ ഡിജിറ്റൽ ഫുട്പ്രിന്റ് ആണ്... റിയൽ ടൈം അനാലിസിസ് നടക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഒരു 'ട്രാക്കർ പിക്സൽ' (Tracker Pixel) ആ ട്രാൻസാക്ഷനിൽ ഇൻജക്ട് ചെയ്യും... പണം ഏത് ബാങ്ക് അക്കൗണ്ടിൽ ലാൻഡ് ചെയ്താലും, ആ അക്കൗണ്ട് അവസാനമായി ആക്സസ്

ചെയ്ത ഐപി അഡ്രസ്സ് നമുക്ക് ലഭിക്കും... ആ ഐപി അഡ്രസ്സ് കുമാറിന്റെ വീട്ടിലെ വൈഫൈ ആണെങ്കിൽ... ഗെയിം ഓവർ!"

അനന്യ ഒരു ദീർഘശ്വാസം വിട്ടു...

"അർജ്ജുൻ, ഇത് ഒരു വൺ-വേ ട്രിപ്പാണ്... പരാജയപ്പെട്ടാൽ നമ്മൾ രണ്ടാളും റോഡിലാകും..."

"ജസ്റ്റ് ട്രസ്റ്റ് മി..."

അർജ്ജുൻ ലാപ്ടോപ്പ് സ്ക്രീനിൽ നിന്ന് കണ്ണെടുക്കാതെ തന്നെ തന്റെ സ്വരം താഴ്ത്തി പറഞ്ഞു... അവന്റെ മുഖത്ത് ഇപ്പോൾ ഒരു തരം തണുത്ത ഗൗരവമായിരുന്നു...

അർജ്ജുൻ : "മാം, കുമാറിനെ മാത്രം ട്രാപ്പ് ചെയ്യുന്നത് ഒരു പെർമനന്റ് സൊല്യൂഷനല്ല... കുമാർ വെറുമൊരു 'ഫ്രണ്ട്മാൻ' മാത്രമാണ്... അയാളെ നമ്മൾ ഇന്ന് പിടിച്ചാൽ, ബോർഡ് അയാൾക്ക് പകരം മറ്റൊരു കുമാറിനെ നാളെ കണ്ടെത്തും... ഈ അഴിമതിയുടെ വേരുകൾ കിടക്കുന്നത് ബോർഡിന്റെ ഉള്ളിലാണ്..."

അനന്യ തന്റെ കസേരയിൽ ഒന്നുകൂടി ആഞ്ഞ് ഇരുന്നു...

"നീ എന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് അർജ്ജുൻ?"

അർജ്ജുൻ : "നമ്മുടെ SWOT അനാലിസിസിലെ ഏറ്റവും വലിയ Threat (ഭീഷണി) കുമാറല്ല, ഈ സിസ്റ്റത്തിലെ 'അപ്രൂവൽ ഹൈരാർക്കി' (Approval Hierarchy) ആണ്... കുമാർ ഫണ്ട് വകമാറ്റുന്നത് ബോർഡിലെ ഒരാളുടെയെങ്കിലും ഒത്താശയില്ലാതെ നടക്കില്ല... നമ്മൾ കുമാറിനെ മാത്രം പൂട്ടിയാൽ, യഥാർത്ഥ സ്രാവുകൾ രക്ഷപ്പെടും... അവർ തെളിവുകൾ നശിപ്പിക്കും... അവസാനം കുറ്റക്കാരൻ മാം ആണെന്ന് പോലും അവർ വരുത്തിത്തീർക്കും..."

അവൻ സ്ക്രീനിൽ ഒരു പ്രത്യേക ഡാറ്റാ പാറ്റേൺ കാണിച്ചു കൊടുത്തു...

അർജ്ജുൻ : "നോക്കൂ മാം, കഴിഞ്ഞ ആറ് മാസമായി കുമാർ നടത്തിയ എല്ലാ ഗോസ്റ്റ് ട്രാൻസാക്ഷനുകളും (Ghost transactions) അപ്രൂവ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ഒരേ ഡിജിറ്റൽ സിഗ്നേച്ചർ ഉപയോഗിച്ചാണ്... ആ ഒപ്പ് കുമാറിന്റേതല്ല... അത് ബോർഡിലെ ആരോ ഒരാൾക്ക് കുമാർ നൽകിയ 'ബാക്ക് ഡോർ എൻട്രി' യാണ്..."

അർജ്ജുൻ : "അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് ഒരു റിയൽ ടൈം അനാലിസിസ് മാത്രം പോരാ... എനിക്ക് ഒരു 'ഹണിപോട്ട്' (Honeypot) സെറ്റ് ചെയ്യണം... കുമാറിനെ നമ്മൾ ഇപ്പോൾ

പിടിക്കില്ല... പകരം, നാളത്തെ ഫണ്ട് ട്രാൻസ്ഫറിൽ ഞാൻ ഒരു കൃത്രിമ തടസ്സം (Artificial Bottleneck) ഉണ്ടാക്കും... പണം പാതിവഴിയിൽ ബ്ലോക്ക് ആകുമ്പോൾ, അത് റിലീസ് ചെയ്യാൻ കുമാറിന് ഹെഡ് ഓഫീസിലെ ആ വലിയ സ്രാവിന്റെ സഹായം തേടേണ്ടി വരും... ആ നിമിഷം അവർ തമ്മിൽ നടത്തുന്ന ആശയവിനിമയം – അത് ഫോൺ കോളാകട്ടെ, മെയിലാകട്ടെ – അത് നമുക്ക് പിടിക്കണം..."

അനന്യയുടെ കണ്ണുകളിൽ ഒരു പുതിയ വെളിച്ചം തെളിഞ്ഞു... അവൾ അർജ്ജുന്റെ പ്ലാനിന്റെ ആഴം തിരിച്ചറിയുകയായിരുന്നു...

അനന്യ : "അതായത്, നമ്മൾ കുമാറിനെ ഒരു ഇരയായി ഉപയോഗിച്ച് വേട്ടക്കാരനെ പുറത്തു കൊണ്ടുവരുന്നു?"

അർജ്ജുൻ : "അതെ... ബോർഡിന് മുന്നിൽ കുമാറിനെ മാത്രം ഹാജരാക്കിയാൽ അവർ അത് ഒതുക്കിത്തീർക്കും... പക്ഷേ ബോർഡ് മെമ്പറെത്തന്നെ നമ്മൾ ട്രാപ്പ് ചെയ്താൽ, മാമിന് ഈ കമ്പനിയുടെ പോളിസികൾ മാറ്റാൻ കഴിയും... അർഹതപ്പെട്ടവർക്ക് സാലറി ഇൻക്രിമെന്റ് വാങ്ങി നൽകാനും സിസ്റ്റം ക്ലീൻ ചെയ്യാനും അതല്ലാതെ വഴിയില്ല..."

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ... ഓഫീസിൽ സാധാരണ ദിവസത്തെപ്പോലെയുള്ള തിരക്ക്... പക്ഷേ അർജ്ജുന്റെയും അനന്യയുടെയും ഉള്ളിൽ ഒരു യുദ്ധത്തിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പായിരുന്നു... അർജ്ജുൻ തന്റെ ലാപ്ടോപ്പിൽ 'ഹണിപോട്ട്' സ്ക്രിപ്റ്റുകൾ ലോഡ് ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു...

കൃത്യം 11 മണി... കമ്പനിയുടെ ക്വാർട്ടർലി വെണ്ടർ പേയ്മെന്റുകൾ ഡിജിറ്റലായി റിലീസ് ചെയ്യപ്പെട്ടു...

അർജ്ജുൻ സ്ക്രീനിലെ ഗ്രാഫുകൾ നിരീക്ഷിച്ചു... കുമാർ വിചാരിച്ച പോലെ തന്നെ പണം ചെറിയ തുകകളായി വിവിധ വെണ്ടർ അക്കൗണ്ടുകളിലേക്ക് ഒഴുകാൻ തുടങ്ങി... അർജ്ജുൻ തന്റെ കീബോർഡിൽ അവസാന കമാൻഡ് അടിച്ചു:

EXECUTE_DELAY_PROTOCOL...

പെട്ടെന്ന്, ട്രാൻസാക്ഷൻ വിൻഡോയിൽ ചുവന്ന വെളിച്ചം മിന്നി... പകുതിയോളം ഫണ്ടുകൾ സെർവറിൽ 'Pending' സ്റ്റാറ്റസിലായി... സാങ്കേതികമായി പണം പുറപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു, പക്ഷേ അത് വെണ്ടർ അക്കൗണ്ടിൽ ലാൻഡ് ചെയ്തില്ല... അതൊരു ഡിജിറ്റൽ ലോക്കിൽ കുടുങ്ങി...

അനന്യ തന്റെ ഗ്ലാസ് വാതിലിലൂടെ പുറത്തെ ക്യൂബിക്കിളിലേക്ക് നോക്കി... അഞ്ചു മിനിറ്റിനുള്ളിൽ കുമാറിന്റെ ക്യാബിനിൽ ചലനങ്ങൾ തുടങ്ങി... അയാൾ പരിഭ്രാന്തനായി തന്റെ സിസ്റ്റത്തിലേക്ക് നോക്കുന്നു... ഐടി ടീമിനെ വിളിച്ചാൽ പിടിക്കപ്പെടുമെന്ന് അയാൾക്കറിയാം... അയാൾ തന്റെ ഫോൺ എടുത്ത് വേഗത്തിൽ ആർക്കോ മെസ്സേജ് അയക്കുന്നത് അർജുൻ ദൂരെയുള്ള തന്റെ സിസ്റ്റത്തിലൂടെ കണ്ടു...

അർജുൻ തന്റെ സിസ്റ്റത്തിൽ ഒരു റിയൽ ടൈം ഗ്രാഫ് ഓപ്പൺ ചെയ്തു... പണം എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നതെന്ന് അനന്യയ്ക്ക് കാണിച്ചുകൊടുത്തു...

അർജുൻ : "മാം, നോക്കൂ... ഞാൻ സിസ്റ്റത്തിൽ ഒരു 'ഡിജിറ്റൽ സ്പീഡ് ബ്രേക്കർ' ഇട്ടു... അതോടെ കുമാറിന്റെ എല്ലാ ട്രാൻസാക്ഷനുകളും നിശ്ചലമായി... ഇപ്പോൾ അയാൾ പരിഭ്രാന്തനായി തന്റെ 'സഹായിയെ' വിളിച്ചിട്ടുണ്ട്... ദാ നോക്കൂ, സെർവറിലേക്ക് ഒരു പുതിയ അഡ്മിൻ ലോഗിൻ വരുന്നുണ്ട്..."

അനന്യ സ്ക്രീനിലേക്ക് സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി... MR... SIDDHARTH (Head of Finance) എന്ന പേരാണ് തെളിഞ്ഞത്... കുമാറിന് മുകളിൽ ഇരുന്നു കൊണ്ട് ഈ കളി നിയന്ത്രിക്കുന്നത് കമ്പനിയുടെ ഫിനാൻസ് ഹെഡ് തന്നെയാണെന്ന് അതോടെ വ്യക്തമായി...

പക്ഷെ...

കാര്യങ്ങൾ കൈവിട്ടുപോകുന്ന അവസ്ഥയിലേക്ക് നീങ്ങി... അർജുൻ സെർവറിൽ റൺ ചെയ്ത 'ഷാഡോ പ്രോട്ടോക്കോൾ' കമ്പനിയുടെ സെക്യൂരിറ്റി ഓപ്പറേഷൻ സെന്റർ (SOC) തിരിച്ചറിഞ്ഞു... ഓഫീസിലെ വലിയ സ്ക്രീനുകളിൽ റെഡ് അലേർട്ടുകൾ മിന്നിത്തുടങ്ങി... ഐടി സെക്യൂരിറ്റി ടീം പാനിക് മോഡിലായി...

ഐടി ഹെഡ് തന്റെ ടീമിനോട് അലറി:

"നമ്മുടെ മെയിൻ ഗേറ്റ്വേയിൽ ഒരു അനോമലി (Anomaly) ഡിറ്റക്ട് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്! ആരോ സിസ്റ്റം പിഗ്ഗിബാക്ക് ചെയ്യുന്നു... ഉടൻ തന്നെ ആ കണക്ഷൻ ട്രേസ് ചെയ്യൂ!"

സെക്യൂരിറ്റി ടീം അർജുൻ ഉണ്ടാക്കിയ വെർച്വൽ ടണൽ ബ്ലോക്ക് ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി... ഓരോ സെക്കൻഡിലും അവർ അർജുന്റെ ഐപി അഡ്രസ്സിലേക്ക് അടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു... പക്ഷേ അർജുൻ മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കിയ 'പ്ലാൻ ബി' പുറത്തെടുത്തു...

അനന്യ : "വാട്ട് ഈസ് പ്ലാൻ ബി???"

അർജുൻ തന്റെ കീബോർഡിൽ വിരലുകൾ പായിച്ചു... അവൻ മൂന്ന് തലങ്ങളിൽ ഒരേസമയം സിസ്റ്റത്തെ ആക്രമിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു:

Firewall Destruction: കമ്പനിയുടെ ഇന്റേണൽ ഫയർവാളിന്റെ കോഡുകളിൽ അവൻ ഒരു ലൂപ്പ് ഉണ്ടാക്കി... സെക്യൂരിറ്റി ടീം അവനെ തടയാൻ നോക്കുമ്പോൾ, ഫയർവാൾ തന്നെ സിസ്റ്റത്തെ ലോക്ക് ചെയ്യുന്ന രീതിയിലുള്ള ഒരു സ്ക്രിപ്റ്റ് അവൻ ആക്ടിവേറ്റ് ചെയ്തു...

Decoy Attack (Fake Ransomware): ഐടി ടീമിനെ വഴിതിരിച്ചുവിടാൻ അർജുൻ ഒരു വ്യാജ റാൻസംവെയർ അറ്റാക്ക് ക്രിയേറ്റ് ചെയ്തു... എല്ലാ സിസ്റ്റങ്ങളിലും 'SYSTEM ENCRYPTED' എന്ന മെസ്സേജ് മിന്നി... ശരിക്കും ഡാറ്റ ലോക്ക് ചെയ്യുന്നതിന് പകരം, സെക്യൂരിറ്റി ടീമിന്റെ ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ ഇതിലേക്ക് മാറ്റുകയായിരുന്നു അവന്റെ ലക്ഷ്യം...

The Extraction: ഈ ബഹളങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ സിദ്ധാർത്ഥിന്റെയും കുമാറിന്റെയും രഹസ്യ ഇടപാടുകളുടെ ഫയലുകൾ അർജുൻ തന്റെ ഡ്രൈവിലേക്ക് ഡൗൺലോഡ് ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി...

അർജുനും അനന്യയും: എൻക്രിപ്റ്റഡ് കമ്മ്യൂണിക്കേഷൻ

അനന്യ തന്റെ ഫോണിലെ ഒരു രഹസ്യ എൻക്രിപ്റ്റഡ് ആപ്പിലൂടെ (Signal/Telegram model) അർജുനുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു... പുറത്ത് ഐടി ടീം ഓടി നടക്കുമ്പോൾ അവർ ടൈപ്പ് ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു:

അർജുൻ : "മാം, അവർ എന്നെ ട്രേസ് ചെയ്യാൻ നോക്കുന്നുണ്ട്... ഞാൻ ഡെക്കോയ് (Decoy) വിട്ടു കഴിഞ്ഞു... ഐടി ടീം ഇപ്പോൾ റാൻസംവെയറിന്റെ പുറകെയാണ്... എനിക്ക് 120 സെക്കൻഡ് കൂടി വേണം..."

അനന്യ : "അർജുൻ, റിസ്ക് കൂടുകയാണ്... ഐടി ഹെഡ് എന്റെ അടുത്തേക്ക് വരുന്നുണ്ട്... ഞാൻ അവരെ എങ്ങനെയും തടയാം... നീ ഫയലുകൾ കിട്ടിയാലുടൻ സിസ്റ്റത്തിൽ നിന്ന് ലോഗ് ഔട്ട് ചെയ്യുക..."

അർജുൻ : "90% കംപ്ലീറ്റ്... സിദ്ധാർത്ഥിന്റെ ഡിജിറ്റൽ സിഗ്നേച്ചർ കിട്ടി... കുമാറിന്റെ വീട്ടിലെ ഐപി അഡ്രസ്സും പൊരുത്തപ്പെടുന്നുണ്ട്... വി ആർ ഇൻ, മാം!"

അർജുൻ അവസാനത്തെ കമാൻഡ് അടിച്ചു: ERASE_LOGS_AND_EXIT... അവൻ വന്ന വഴികൾ മുഴുവൻ മായ്ച്ചു കളഞ്ഞു... ഐടി ടീം സെർവർ സ്റ്റബിലൈസ് ചെയ്തപ്പോഴേക്കും അർജുൻ ഡാറ്റയുമായി പുറത്തു കടന്നു കഴിഞ്ഞു...

അനന്യയുടെ ക്യാബിനിലേക്ക് ഐടി ഹെഡ് കടന്നുവന്നു...

"മാഡം, ഒരു ഹാക്കിംഗ് അറ്റംപ്റ്റ് നടന്നു... പക്ഷേ നമ്മൾ അത് തടഞ്ഞു... സിസ്റ്റം ഇപ്പോൾ സേഫ് ആണ്..."

അനന്യ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ അർജ്ജുനെ നോക്കി...

"നന്നായി... നിങ്ങൾ പോയി ജോലി തുടരൂ..."

ഐടി ഹെഡ് പോയതും അർജ്ജുൻ മാസ്ക് മാറ്റി ഒരു ദീർഘശ്വാസം വിട്ടു... അവന്റെ കയ്യിലെ പെൻഡ്രൈവിൽ ആ വലിയ സ്രാവുകളുടെ മരണം കുറിക്കാനുള്ള തെളിവുകളുണ്ട്...

അർജ്ജുൻ : "ഗെയിം ഓവർ മാം... ഇനി നമുക്ക് നാളെ ബോർഡ് മീറ്റിംഗിൽ ഇവർക്ക് ഒരു 'ലൈവ് ടെലികാസ്റ്റ്' കൊടുക്കാം..."

കമ്പനിയിൽ സൈബർ അറ്റാക്ക് ഉണ്ടായ കാര്യം കാട്ടു തീ പോലെ പരന്നു...

ഐടി ടീം ഹാക്കിംഗ് അറ്റാക്കിന്റെ ആഘാതത്തിൽ നിന്നും സിസ്റ്റം റീബൂട്ട് ചെയ്യുന്ന തിരക്കിലായിരിക്കെ, ഓഫീസിലെ സ്പീക്കറുകളിൽ ആ അറിയിപ്പ് മുഴങ്ങി... എല്ലാവരുടെയും മെയിലുകളിലേക്ക് സിഇഒയുടെ ഔദ്യോഗിക സന്ദേശം ഒരേസമയം ലാൻഡ് ചെയ്തു...

CEO : "ശ്രദ്ധിക്കുക, നമ്മുടെ സെർവറുകളിൽ ഉണ്ടായ ഈ സാങ്കേതിക തടസ്സങ്ങളും സിസ്റ്റം അപ്ഗ്രേഡേഷന്റെ ആവശ്യകതയും പരിഗണിച്ച്, അടുത്ത ഒരു മാസത്തേക്ക് കമ്പനി മുഴുവനായി Work from Home (WFH) പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു... എല്ലാവരും ലാപ്ടോപ്പുകളും ആവശ്യമായ ഫയലുകളുമായി ഇന്ന് തന്നെ വീട്ടിലേക്ക് മാറേണ്ടതാണ്..."

ഓഫീസിൽ വലിയൊരു ആശ്വാസത്തിന്റെ ആരവം ഉയർന്നു... പക്ഷേ കുമാറിന്റെയും സിദ്ധാർത്ഥിന്റെയും മുഖം വിളറി... എല്ലാവരും വീട്ടിലിരുന്ന് ജോലി ചെയ്യുമ്പോൾ കാര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുക അവർക്ക് കൂടുതൽ പ്രയാസകരമാകും...

വൈകുന്നേരം, അനന്യയുടെ വില്ലയിലെ ലിവിംഗ് റൂമിൽ അർജ്ജുൻ തന്റെ സിസ്റ്റം സെറ്റ് ചെയ്തു... ആ വെളുത്ത ഷർട്ടിലെ മദ്യത്തിന്റെ പാടോ അല്ലെങ്കിൽ അന്ന് രാത്രി നടന്ന 'ചുംബനമോ' ഇപ്പോൾ അവരുടെ ചർച്ചാ വിഷയമായിരുന്നില്ല... പകരം, സ്ക്രീനിലെ പച്ച നിറത്തിലുള്ള കോഡുകളിലായിരുന്നു അവരുടെ ശ്രദ്ധ...

അർജ്ജുൻ : "മാം, ഓഫീസിലെ ഐടി ടീമിന് ഇപ്പോൾ നമ്മളെ ട്രാക്ക് ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല... കമ്പനിയുടെ വിപിഎൻ (VPN) വഴി കയറാതെ ഞാൻ ഒരു പ്രൈവറ്റ് ഗേറ്റ്‌വേ ക്രിയേറ്റ് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്... സിദ്ധാർത്ഥ് എപ്പോൾ പണം മൂവ് ചെയ്താലും നമ്മുടെ വില്ലയിലെ ഈ അലാറം മുഴങ്ങും..."

അനന്യ കോഫി കപ്പുമായി അവന്റെ അരികിൽ വന്നു...

"അർജ്ജുൻ... നീ എന്തിനാണ് ഇത്രയധികം റിസ്ക് എടുക്കുന്നത്? വെറുമൊരു ജോലിക്ക് വേണ്ടി ആരും ഇത്രയും ചെയ്യില്ല..."

അർജ്ജുൻ ഒരു നിമിഷം നിശബ്ദനായി... സ്ക്രീനിലെ വെളിച്ചം അവന്റെ മുഖത്ത് നിഴലുകൾ വീഴ്ത്തി...

അർജ്ജുൻ : "മാം, ഇത് വെറുമൊരു ജോലിയല്ല... സിസ്റ്റത്തിലെ അഴുക്കുകൾ വൃത്തിയാക്കുന്നത് എന്റെ ഒരു വാശിയാണ്... അത് ഓഫീസിലായാലും... ജീവിതത്തിലായാലും..."

അനന്യ അവന്റെ വാക്കുകളിലെ ആ ഗൗരവം ശ്രദ്ധിച്ചു... അവൾക്ക് അവനോട് കൂടുതൽ അടുപ്പവും ബഹുമാനവും തോന്നിത്തുടങ്ങി... തങ്ങൾക്കിടയിലെ ബോസ് - എംപ്ലോയീ ബന്ധം പതുക്കെ ഒരു 'പാർട്ണർഷിപ്പ്' ആയി മാറുകയായിരുന്നു...

എന്നാൽ ലാപ്ടോപ്പിന് മുന്നിലെ ഇരിപ്പ് മടുത്തപ്പോൾ ഒരു വൈകുന്നേരം അർജ്ജുൻ ആ നിർദ്ദേശം മുന്നോട്ടുവെച്ചു...

"മാം, നമുക്ക് ഈ ഒരു മാസം ബാംഗ്ലൂരിനെ ഒന്ന് ശരിക്കും അറിഞ്ഞാലോ? ജോലി ലാപ്ടോപ്പിലല്ലേ, അത് എവിടെയിരുന്നും ചെയ്യാമല്ലോ... എന്റെ വണ്ടിയിൽ നമുക്ക് ഈ നഗരം മുഴുവൻ ഒന്ന് കറങ്ങാം..."

അനന്യ ആദ്യം ഒന്ന് മടിച്ചെങ്കിലും അർജ്ജുന്റെ ആത്മവിശ്വാസം നിറഞ്ഞ ചിരിക്ക് മുന്നിൽ അവൾ സമ്മതം മൂളി...

"സൊ ലെറ്റസ് സ്റ്റാർട്ട് ഔർ ഡിജിറ്റൽ നോമ്മാഡ് ലൈഫ്..."

ബാംഗ്ലൂരിലെ ഓരോ സിഗ്നലും ഓരോ കഫേയും അവരുടെ പോരാട്ടത്തിന്റെയും വളരുന്ന ആത്മബന്ധത്തിന്റെയും വേദി ആയി...

ഒരു ചൊവ്വാഴ്ച ഉച്ചയ്ക്ക് സിൽക്ക് ബോർഡിലെ അനന്തമായ ട്രാഫിക് ബ്ലോക്കിൽ അവർ കുടുങ്ങി... പുറത്ത് ഹോണുകളുടെ ബഹളം, അകത്ത് എസിയുടെ

തണുപ്പിൽ ലാപ്ടോപ്പുകൾ മടിയിൽ വെച്ച് രണ്ടുപേരും നിശബ്ദരായി ജോലി ചെയ്യുകയായിരുന്നു...

"അർജുൻ, നോക്കൂ..." അനന്യ തന്റെ സ്ക്രീൻ അവന് നേരെ തിരിച്ചു...

"കുമാർ ഇന്ന് മൂന്ന് ചെറിയ പേയ്മെന്റുകൾ റിലീസ് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്... എല്ലാം പനാമയിലെ ഒരേ ഐപി അഡ്രസ്സിലേക്കാണ് പോകുന്നത്..."

അർജുൻ വണ്ടി പതുക്കെ മുന്നോട്ട് നീക്കുന്നതിനിടയിൽ അവളുടെ സ്ക്രീനിലേക്ക് നോക്കി...

"അത് ട്രാപ്പ് ആണ് മാം... നമ്മൾ ആ ഐപി പിന്തുടർന്നാൽ നമ്മുടെ ലൊക്കേഷൻ അവർക്ക് കിട്ടും... നമുക്ക് വേണ്ടത് അയാളുടെ 'അപ്രൂവൽ ലോഗ്' ആണ്..."

പെട്ടെന്ന് അടുത്ത വണ്ടിയിലിരുന്ന ഒരു കുട്ടി കൗതുകത്തോടെ അവരുടെ കാറിലേക്ക് നോക്കി... അനന്യ ആ കുട്ടിയെ നോക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അർജുന്റെ തോളിൽ തല ചായ്ച്ചു... ആ നിമിഷം ട്രാഫിക് ബ്ലോക്കിന്റെ വിരസത പോലും അവർക്ക് മനോഹരമായി തോന്നി...

അനന്യ : "എങ്ങോട്ടാ അടുത്തത്... ?"

അർജുൻ : "വി വി പുരം..."

രാത്രിയിൽ അവർ വി വി പുരത്തെ പ്രശസ്തമായ ഫുഡ് സ്ട്രീറ്റിലെത്തി... വണ്ടി ഒരു മൂലയ്ക്ക് പാർക്ക് ചെയ്ത്, ബോണറ്റിന് മുകളിൽ ലാപ്ടോപ്പ് വെച്ച് അവർ ജോലി തുടർന്നു... ചുറ്റും മസാല ദോശയുടെയും വടയുടെയും മണം...

അർജുൻ : "മാം, ആ ദോശയുടെ മണം അടിച്ചിട്ട് എനിക്ക് കോഡിംഗ് ശ്രദ്ധിക്കാൻ പറ്റുന്നില്ല... നമുക്ക് ആദ്യം ഒന്ന് കഴിച്ചാലോ?"

അനന്യ ചിരിച്ചുപോയി...

പ്ലേറ്റിൽ ചൂട് ദോശയുമായി അവർ നിൽക്കുമ്പോൾ, പെട്ടെന്ന് അർജുന്റെ ഫോണിൽ ഒരു അലേർട്ട് വന്നു... ഐടി ടീം സെർവറിൽ ഒരു പുതിയ ഫയർ വാൾ പണിയുകയാണ്... ഒരു കയ്യിൽ ദോശയും മറുകയ്യിൽ ഫോണുമായി അർജുൻ ആ മതിൽ ഭേദിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ അനന്യയ്ക്ക് അത്ഭുതം തോന്നി...

"നിന്നെപ്പോലെ മൾട്ടി ടാസ്കിംഗ് ചെയ്യുന്ന ഒരാളെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല..."

അവൾ അവന്റെ ചുണ്ടിൽ പറ്റിയിരുന്ന ചട്ണി പതുക്കെ തുടച്ചു മാറ്റിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു...

അർജ്ജുൻ ഒരു നിമിഷം സ്തബ്ധനായി അവളുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കി... അവിടെ ഒരു ബോസ്സിന്റെ ഗൗരവമല്ല, പ്രണയം തുളുമ്പുന്ന ഒരു പെണ്ണിന്റെ തിളക്കമായിരുന്നു...

യാത്രയ്ക്കിടയിൽ ഇൻന്ദിരാനഗറിലെ ഒരു കഫേയിൽ അവർ കയറി... അവിടെ വെച്ച് അവിചാരിതമായി അവർ കുമാറിനെ കണ്ടുമുട്ടി... കുമാർ മറ്റൊരു ബോർഡ് മെമ്പറുമായി സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു...

അർജ്ജുനും അനന്യയും ഒരു മൂലയ്ക്ക് ഇരുന്നു... അർജ്ജുൻ പതുക്കെ തന്റെ ലാപ്ടോപ്പ് തുറന്ന് ആ കഫേയിലെ വൈഫൈ വഴി കുമാറിന്റെ ഫോണിലേക്ക് ഒരു 'സ്പൈ ലിങ്ക്' അയച്ചു... കുമാർ തന്റെ ഫോണിൽ നോക്കിയതും, അയാളുടെ ഗാലറിയിലെ ഫോട്ടോകളും ചാറ്റുകളും അർജ്ജുന്റെ സ്ക്രീനിൽ തെളിഞ്ഞു...

"മാം, നോക്കൂ... സിദ്ധാർത്ഥുമായുള്ള കുമാറിന്റെ ചാറ്റുകൾ!" അർജ്ജുൻ ആവേശത്തോടെ പറഞ്ഞു...

അനന്യ അവനെ നോക്കി അഭിമാനത്തോടെ ചിരിച്ചു...

"നമ്മുടെ ഈ കാർ യാത്രകൾ വെറുതെയാകില്ല അർജ്ജുൻ..."

ബാംഗ്ലൂരിലെ തിരക്കേറിയ റോഡുകളും മനോഹരമായ പാർക്കുകളും കടന്ന് അവർ മുന്നോട്ട് പോകുമ്പോൾ, അവരുടെ ലക്ഷ്യം അടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു... ഓരോ കിലോമീറ്ററിലും അവർ കുമാറിന് ചുറ്റും ഒരു ഡിജിറ്റൽ വല നെയ്യുകയായിരുന്നു...

WFH അവസാനിക്കാൻ മൂന്ന് ദിവസമേ ബാക്കിയുള്ളൂ... അർജ്ജുൻ കാർ ഔട്ടർ റിംഗ് റോഡിലെ ഒരു മേൽപ്പാലത്തിന് താഴെ നിർത്തി... അവിടെയിരുന്ന് അവൻ കുമാറിന്റെ സെക്യൂരിറ്റി ക്യാമറകൾ (Home Security) ഹാക്ക് ചെയ്തു...

സംഭവം:

കുമാറും സിദ്ധാർത്ഥും കുമാറിന്റെ വീട്ടിലിരുന്ന് ചില രേഖകൾ കത്തിക്കുന്ന ദൃശ്യം അർജ്ജുൻ ലൈവായി പിടിച്ചെടുത്തു... ഇത് കേവലം ഡിജിറ്റൽ തെളിവല്ല, മറിച്ച് നേരിട്ടുള്ള ക്രിമിനൽ തെളിവായിരുന്നു...

വൈകാരിക നിമിഷം:

ആവേശത്തോടെ അർജ്ജുൻ അനന്യയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു...

പെട്ടെന്നുള്ള ആ ആവേശത്തിൽ രണ്ടുപേരും പരസ്പരം നോക്കി നിന്നുപോയി... അനന്യ അവനിൽ നിന്ന് വിട്ടുമാറാതെ അവന്റെ നെഞ്ചിൽ തല ചായ്ച്ചു...

"അർജ്ജുൻ, നീ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ എന്നേ തോറ്റു പോയേനെ" അവൾ മന്ത്രിച്ചു...

ബാംഗ്ലൂരിലെ ആഡംബരപൂർണ്ണമായ ഒരു മാൾ... വർക്ക് ഫ്രം ഹോമിന്റെ ബോറടി മാറ്റാൻ അനന്യയാണ് ഷോപ്പിംഗ് എന്ന ഐഡിയ മുന്നോട്ട് വെച്ചത്... വില്ലയിലെ ആ നിഗൂഢമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്ന് മാറി, സാധാരണ മനുഷ്യരെപ്പോലെ അവർ മാളിലൂടെ നടന്നു...

അനന്യ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ബ്രാൻഡുകളിൽ കയറി ഡ്രസ്സുകൾ നോക്കുന്നു... അർജ്ജുൻ അവളുടെ ബാഗുകൾ പിടിച്ചുകൊണ്ട് കൂടെയുണ്ട്...

അനന്യ : "അർജ്ജുൻ, ഈ വൈറ്റ് ഡ്രസ്സ് എങ്ങനെയുണ്ട്? ഇത് എനിക്ക് ചേരുമെന്ന് തോന്നുന്നുണ്ടോ?

അർജ്ജുൻ: (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) "മാം, വൈറ്റ് ഇടണ്ട... യക്ഷികൾക്ക് വൈറ്റ് ഡ്രസ്സ് ഇടുമ്പോൾ ശരിക്കും ആ ലുക്ക് വരും... നമുക്ക് വല്ല ഡാർക്ക് കളറും നോക്കാം..."

അനന്യ അവനെ കളിയാക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അടുത്ത സെക്ഷനിലേക്ക് നടന്നു... കുറെ നാളുകൾക്ക് ശേഷം അവർ രണ്ടുപേരും സത്യസന്ധമായി ചിരിക്കുകയായിരുന്നു...

കയ്യിൽ ഐസ്ക്രീമുമായി അടുത്ത ഷോപ്പിലേക്ക് കയറാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് പെട്ടെന്ന് അത് സംഭവിച്ചത്...

തിരക്കിനിടയിലൂടെ ഓടി വന്ന ഒരു പെൺകുട്ടി അർജ്ജുന്റെ ദേഹത്ത് വന്ന് ഇടിച്ചു... കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ചെറിയൊരു പാർസൽ താഴെ വീണു...

അർജ്ജുൻ : "ഓ, സോറി... സാരമില്ല..."

അർജ്ജുനും അനന്യയും ഒരേ സമയം താഴെ കുനിഞ്ഞ് അവളുടെ സാധനങ്ങൾ എടുത്തു നൽകാൻ സഹായിച്ചു... ഇരുപതുകളുടെ തുടക്കത്തിൽ തോന്നിക്കുന്ന, ചുരുണ്ട മുടിയുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടി... അവൾ തന്റെ മുടി ഒന്ന് ഒതുക്കി തലയുയർത്തി അർജ്ജുനെ നോക്കി...

അവളുടെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു... സെക്കൻഡുകൾ നിശ്ചലമായതുപോലെ അവൾ അർജുന്റെ മുഖത്തേക്ക് തന്നെ നോക്കി നിന്നു... അർജുന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു അപായമണി മുഴങ്ങി... അവൻ വേഗത്തിൽ എഴുന്നേറ്റു മാറി നിന്നു...

അനന്യ : "സാരമില്ലല്ലോ? വല്ലതും പറ്റിയോ?"

അവൾ അനന്യയെ ശ്രദ്ധിച്ചതേയില്ല... അവളുടെ നോട്ടം അർജുന്റെ കണ്ണുകളിലായിരുന്നു... അവർ അവിടുന്ന് നടക്കാൻ തുടങ്ങിയതും, ആൾക്കൂട്ടത്തിന്റെ ബഹളങ്ങൾക്കിടയിലും വളരെ നേർത്ത ഒരു സ്വരം അർജുന്റെ കാതിലേക്ക് തുളച്ചു കയറി...

"ദേവേട്ടാ..."

ആ വിളി ഒരു ഇടിമിന്നൽ പോലെയാണ് അർജുനിൽ പതിച്ചത്... അവന്റെ കാലുകൾ ഒരു നിമിഷം തറഞ്ഞു പോയി...

അനന്യ അവന്റെ മുഖത്തെ ആ ഭാവമാറ്റം ശ്രദ്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു... ഒരു നിമിഷം മുൻപ് ചിരിച്ചിരുന്ന അർജുൻ പെട്ടെന്ന് ഒരു ശിലയെപ്പോലെ മാറിയത് അവൾക്ക് അത്ഭുതമായി...

അനന്യ : "അർജുൻ... എന്താ പറ്റി? നിന്റെ മുഖം എന്തിനാ ഇത്ര വിളറിയത്? നീ അവളെ അറിയുമോ?"

അർജുൻ: (സാധാരണ നിലയിലാകാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട്) "ഏയ്... ഒന്നുമില്ല മാം... എനിക്ക് പെട്ടെന്ന് ഒരു തലകറക്കം പോലെ തോന്നി... നമുക്ക് പോകാം..."

അവൻ വേഗത്തിൽ നടത്തത്തിന്റെ വേഗത കൂട്ടി... അനന്യ ഒരു നിമിഷം ആ പെൺകുട്ടിയെ തിരിഞ്ഞു നോക്കി... അവൾ ഇപ്പോഴും അവിടെത്തന്നെ നിന്ന് അർജുൻ പോകുന്നത് നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ കണ്ണീർ തിളങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

അനന്യയ്ക്ക് മനസ്സിലായി, അർജുൻ ഇപ്പോൾ കണ്ടത് വെറുമൊരു അപരിചിതയെയല്ല... അവന്റെ ഉള്ളിൽ കുഴിച്ചുമൂടിയ ഏതോ ഒരു വലിയ രഹസ്യത്തിന്റെ വാതിൽ ആ കുട്ടി തുറന്നിരിക്കുകയാണ്... അവൾ ഒന്നും ചോദിച്ചില്ലെങ്കിലും അവളുടെ സംശയം വർദ്ധിച്ചു...

വില്ലയിൽ തിരിച്ചെത്തിയിട്ടും 'ദേവേട്ടാ' എന്ന ആ വിളി അവന്റെ കാതുകളിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു... അനന്യ തന്റെ മുറിയിലേക്ക് പോയെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തിയ ശേഷം, അവൻ ബാൽക്കണിയിലിറങ്ങി വരുണിനെ വിളിച്ചു...

ഫോൺ എടുത്ത ഉടനെ വരുൺ പതിവുപോലെ തമാശകൾ തുടങ്ങി...

വരുൺ : "എന്താടാ ദേവാ... അല്ല അർജുനേ, ഈ രാത്രിയിൽ? ബാംഗ്ലൂരിലെ തിരക്കൊക്കെ കഴിഞ്ഞ് എന്നെ ഓർക്കാൻ സമയം കിട്ടിയോ?"

അർജുൻ: (സ്വരം സ്വാഭാവികമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട്) "ഏയ്, വെറുതെ വിളിച്ചതാടാ... ഇവിടെ വർക്ക് ഫ്രം ഹോം ഒക്കെയായി കുറച്ച് തിരക്കിലായിരുന്നു... നീ എന്ത് പറയുന്നു? കല്യാണത്തിരക്കുകൾ തുടങ്ങിയോ?"

വരുൺ : "അതൊക്കെ നടക്കുന്നു... നീ വരുമല്ലോ, അല്ലേ? നിന്റെ സീറ്റ് ഞാൻ റിസർവ് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്..."

അർജുൻ അല്പനേരം നിശബ്ദനായി... ആ കാഷ്വൽ ടോക്കിൽ നിന്ന് അവൻ പതുക്കെ തന്റെ സംശയത്തിലേക്ക് കടന്നു...

അർജുൻ : "വരുൺ... ഞാൻ ഒരു കാര്യം ചോദിക്കാൻ മറന്നു... അയാളുടെ മകൾ... അവൾ ഇപ്പോൾ എവിടെയുണ്ട്? നാട്ടിൽ തന്നെയുണ്ടോ?"

മറുപുറത്ത് വരുൺ ഒന്ന് മടിച്ചു... ഒരു ദീർഘശ്വാസം എടുത്ത ശേഷം അവൻ പറഞ്ഞു...

വരുൺ : "അവളോ? അവൾ ബാംഗ്ലൂരിലാണെന്നാണ് കേട്ടത്... നീ എന്തിനാ ഇപ്പോൾ അത് ചോദിക്കുന്നത്?"

അർജുന്റെ ഉള്ളിലൊന്ന് പിടഞ്ഞു... മാളിൽ കണ്ട ആ മുഖം... ആ കണ്ണുകൾ... അത്?

അർജുൻ : "ഏയ്, വെറുതെ ചോദിച്ചതാ... ഞാൻ ഇന്ന് മാളിൽ വെച്ച് ഒരു കുട്ടിയെ കണ്ടു... കണ്ടപ്പോൾ എവിടെയോ കണ്ട മറവി... 'ദേവേട്ടാ' എന്ന് വിളിച്ച പോലെ തോന്നി... അതുകൊണ്ട് ചോദിച്ചതാ..."

വരുൺ: (ഗൗരവത്തിൽ) "ദേവ, സൂക്ഷിക്കണം... അവൾ നിന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞാൽ അത് അയാളും അറിയും... 7 വർഷം നീ ഒളിച്ചു നടന്നത് വെറുതെയാകും..."

അർജുൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല... അവൻ ഫോൺ കട്ട് ചെയ്ത് ഇരുട്ടിലേക്ക് നോക്കി നിന്നു... താൻ വെറുക്കുന്ന ആ മനുഷ്യന്റെ മകൾ തന്നെ സ്നേഹത്തോടെ 'ദേവേട്ടാ' എന്ന് വിളിക്കുന്നു... 17 വർഷത്തെ പകയ്ക്ക് മുകളിൽ ഈ പുതിയ ബന്ധം ഒരു കനലായി വീണിരിക്കുകയാണ്...

പെട്ടെന്ന് പിന്നിൽ ഒരു നിഴൽ കണ്ടു അവൻ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു... അനന്യ അവിടെ നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു... അവളുടെ കൈകൾ കെട്ടി, കണ്ണ് അർജ്ജുന്റെ മുഖത്തേക്ക് തറഞ്ഞു നിന്നു...

അനന്യ : "ആരാണ് ആ ദേവേട്ടൻ, അർജ്ജുൻ? നീ ആരോടാണ് ഈ രഹസ്യങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നത്?"

അർജ്ജുൻ അനന്യയുടെ ചോദ്യത്തിന് മുന്നിൽ മരവിച്ചു നിന്നു... മറുപടി പറയാൻ അവന്റെ നാവ് വഴങ്ങുന്നില്ലായിരുന്നു... അവന്റെ കൈകൾ അറിയാതെ ചുരുട്ടിപ്പിടിച്ചു, വിരലുകൾ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... അവന്റെ താടിയെല്ലുകൾ കടുപ്പിച്ചു പിടിച്ചിരിക്കുന്നത് പുറത്തേക്ക് കാണാമായിരുന്നു...

ആരോടുമില്ലാത്ത, എന്നാൽ എല്ലാവരോടുമുള്ള ഒരു കടുത്ത പക... പക്ഷേ ആ പകയെക്കാൾ ഉപരിയായി അവന്റെ മുഖത്ത് തെളിഞ്ഞത് അതിഭീകരമായ ഒരു നിസ്സഹായതയായിരുന്നു... വർഷങ്ങളോളം നെഞ്ചിൽ കുഴിച്ചുമൂടിയ ആ സത്യങ്ങൾ തൊണ്ടക്കുഴിയിൽ വന്നു തടയുന്നു, പക്ഷേ പുറത്തേക്ക് വരുന്നില്ല...

പതുക്കെ അവന്റെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം വേഗത്തിലായി... ആഴമില്ലാത്ത, വലിഞ്ഞു മുറുകിയ ശ്വാസം... നെഞ്ചിൽ ആരോ ആഞ്ഞു ചവിട്ടുന്നതു പോലെ അവൻ കിതയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി... അവന്റെ നെറ്റിയിൽ വിയർപ്പുതുള്ളികൾ പൊടിഞ്ഞു... കണ്ണുകൾ ഒരിടത്തും ഉറയ്ക്കാതെ ഭ്രാന്തമായി ചുറ്റും നോക്കി... ബാൽക്കണിയുടെ കൈവരിയിൽ അവൻ മുറുകെ പിടിച്ചു, അവന്റെ വിരലുകൾ വിളറി വെളുത്തു...

അനന്യ ഭയന്നുപോയി... ഗൗരവത്തോടെ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന അവൾ ഒരു നിമിഷം കൊണ്ട് വിറച്ചുപോയി... അവൻ തകർന്നു വീഴാൻ പോവുകയാണെന്ന് അവൾക്ക് തോന്നി... അവൾ കണ്ട ആത്മവിശ്വാസമുള്ള അർജ്ജുനല്ല ഇപ്പോൾ അവളുടെ മുന്നിലുള്ളത്; മറിച്ച്, ഏതോ വലിയൊരു ഭാരത്തിനടിയിൽ പെട്ടു ശ്വാസം മുട്ടുന്ന ഒരു കൊച്ചു കുട്ടിയെപ്പോലെയാണ് അവനെ കണ്ടത്...

അവൾ പതുക്കെ അവനടുത്തേക്ക് നീങ്ങി

"അർജ്ജുൻ..." എന്ന് വിളിക്കാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും അവന്റെ അവസ്ഥ കണ്ട് അവൾ നിശബ്ദയായി... അവന്റെ ശരീരം മൊത്തം വിറയ്ക്കുകയായിരുന്നു... വാക്കുകൾക്ക് അതീതമായ എന്തോ ഒന്ന് അവനെ ഉള്ളിൽ നിന്ന് കാർന്നു തിന്നുന്നതുപോലെ... ഒരു മറുപടിയും അവനിൽ നിന്ന് വന്നില്ല, പക്ഷേ അവന്റെ ആ നിശബ്ദത ഈ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ നിലവിളിയേക്കാൾ ഭയാനകമായിരുന്നു...

അർജ്ജുൻ കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ കാഴ്ചകൾക്ക് ഒരു മങ്ങലുണ്ടായിരുന്നു... ഫാനിന്റെ കറക്കം പതുക്കെ തെളിഞ്ഞു വന്നു... ചുറ്റും പരിചിതമായ ആ വില്ലയിലെ മുറി... പക്ഷേ കൈത്തണ്ടയിൽ ഒരു സൂചി തറച്ചിട്ടുണ്ട്, അതിലൂടെ ഡ്രിപ്പ് പതുക്കെ താഴ്ന്നു കൊണ്ടിരുന്നു...

മുറിയുടെ മൂലയിൽ അനന്യ ഡോക്ടറുമായി സംസാരിക്കുന്നത് അവൻ അവ്യക്തമായി കണ്ടു... കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഡോക്ടർ പോയി... അനന്യ തിരികെ വന്ന് അവന്റെ അരികിലുള്ള കസേരയിൽ ഇരുന്നു... അവളുടെ മുഖത്തെ ആ ഭീതി ഇപ്പോൾ മാറിയിട്ടുണ്ട്, പകരം പഴയ ആ കുസൃതി കലർന്ന ഭാവം തിരിച്ചു വന്നിരിക്കുന്നു...

അനന്യ : "ഹലോ... മിസ്റ്റർ! എഴുന്നേറ്റോ? അതോ ഇനിയും ബോധം കെട്ടു വീഴാൻ പ്ലാൻ ഉണ്ടോ? നിന്നെ താങ്ങാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഞാൻ ജിമ്മിൽ പോകേണ്ടി വരുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്..."

അനന്യ : "ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു വല്ലാത്ത മെന്റൽ സ്ട്രെസ്സ് ആണെന്ന്... പിന്നെ കുറച്ച് ഡീഹൈഡ്രേഷനും... സത്യം പറ അർജ്ജുൻ, നീ എന്റെ ഡെഡ്‌ലൈനുകൾ പേടിച്ചിട്ടാണോ അതോ വല്ല പ്രേതത്തെ കണ്ടിട്ടാണോ ഇങ്ങനെ തകർന്നു പോയത്?

അർജ്ജുൻ ഒന്ന് ചിരിച്ചു...

അവൾ പതുക്കെ ഒരു ഗ്ലാസ് വെള്ളം എടുത്ത് അവന് നേരെ നീട്ടി... അർജ്ജുൻ അത് വാങ്ങി സാവധാനം കുടിച്ചു... ആ തമാശകൾക്കിടയിലും അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഒരു അന്വേഷണമുണ്ടായിരുന്നു... അർജ്ജുൻ പതുക്കെ എഴുന്നേറ്റ് ഇരുന്നു...

അർജ്ജുൻ : "മാം... ഞാൻ ഒരു കാര്യം പറയട്ടെ?"

അവന്റെ സ്വരത്തിലെ ഗൗരവം കണ്ട് അനന്യയുടെ ചിരി മാഞ്ഞു... അവൾ അവനെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി...

അർജ്ജുൻ : "എന്നെക്കുറിച്ച് മാമിന് അറിയാവുന്ന പല കാര്യങ്ങളും... സത്യമല്ല... ഞാൻ സത്യത്തിൽ ഒരു അനാഥനല്ല... എനിക്ക് ഒരമ്മയുണ്ട്... സോറി ഉണ്ടായിരുന്നു... ഒരു വീടും ഉണ്ടായിരുന്നു... പക്ഷേ 7 വർഷം മുൻപ് എനിക്ക് അതെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നു..."

അനന്യ സ്തബ്ധയായി അവനെ നോക്കി നിന്നു...

അനന്യ : “പിന്നെ നീ എന്തിനാണ് അർജ്ജുൻ എല്ലാവരോടും ഇത്രയും വലിയൊരു കള്ളം പറഞ്ഞത്? എന്തിനാണ് ഒളിച്ചോടിയത്?”

അർജ്ജുൻ ജനാലയിലൂടെ പുറത്തെ രാത്രിയിലേക്ക് നോക്കി... അവന്റെ ഉള്ളിൽ ആ പഴയ തറവാടിന്റെ ഉമ്മറവും, അച്ഛന്റെ ചിരിയും, പിന്നെ എല്ലാം തകർത്തെറിഞ്ഞ ആ മനുഷ്യന്റെ മുഖവും തെളിഞ്ഞു വന്നു...

അർജ്ജുൻ ദൂരേക്ക് നോക്കി സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവന്റെ സ്വരത്തിൽ വല്ലാത്തൊരു വിറയലുണ്ടായിരുന്നു... പഴയ ആ കത്തുന്ന പകയല്ല, മറിച്ച് മുറിവേറ്റ ഒരു ഓർമ്മയുടെ ഭാരമാണ് ഇപ്പോൾ ആ ശബ്ദത്തിൽ കേൾക്കുന്നത്...

എന്റെ അമ്മ... ശാലിനി... പാലക്കാട്ടെ ഒരു ഹൈ ക്ലാസ്സ് മേനോൻ കുടുംബത്തിലെ അംഗമായിരുന്നു അമ്മ...

സാമ്പത്തികമായും സാമൂഹികമായും എല്ലാ നിലയിലും ഉയർന്ന കുടുംബം... അമ്മയ്ക്ക് പതിനെട്ട് വയസ്സുള്ളപ്പോഴാണ് ഉപരിപഠനത്തിനായി എറണാകുളത്തേക്ക് പോകുന്നത്...

അവിടെ വെച്ചാണ് അമ്മ എന്റെ അച്ഛനെ കാണുന്നത് — ഫിലിപ്പ്...

തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ മതം, ആചാരങ്ങൾ... ഈ ബന്ധം അമ്മയുടെ വീട്ടിൽ അറിഞ്ഞതോടെ വലിയ പ്രശ്നമായി... ഒടുവിൽ സ്നേഹിച്ച ആൾക്ക് വേണ്ടി അമ്മ സർവ്വതും ഉപേക്ഷിച്ചു... അവർ ഒളിച്ചോടി വിവാഹം കഴിച്ചു...

അർജ്ജുൻ ഒന്ന് നിർത്തി... അവന്റെ കൈകൾ പുതപ്പിൽ അമർന്നു... അവൻ പതുക്കെ പുഞ്ചിരിച്ചു, പക്ഷേ ആ പുഞ്ചിരിയിൽ വല്ലാത്തൊരു സങ്കടം പടർന്നിരുന്നു...

അച്ഛന്റെ ഭാഗത്ത് ആകെ ഉണ്ടായിരുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മ മാത്രമായിരുന്നു — കത്രീന അമ്മമ്മ... അമ്മയ്ക്ക് 19 വയസ്സുള്ളപ്പോഴാണ് ഞാൻ ജനിക്കുന്നത്... രണ്ടുപേരും ചേർന്ന് എനിക്കിട്ട പേരാണ് ദേവ് ആനന്ദ്... കത്രീന അമ്മമ്മയ്ക്ക് എന്റെ അമ്മ സ്വന്തം മകളേക്കാൾ വലുതായിരുന്നു... അമ്മാമ്മയെ അമ്മ നോക്കിയിരുന്നതും അങ്ങനെയായിരുന്നു... ഞങ്ങളുടെ ചെറിയ ലോകം സന്തോഷത്തിലായിരുന്നു... പക്ഷേ...

അർജ്ജുന്റെ മുഖത്തെ വെളിച്ചം പതുക്കെ മങ്ങാൻ തുടങ്ങി... അവന്റെ നോട്ടം തറയിലേക്ക് താഴ്ന്നു...

കുറച്ചു കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മാമ്മയ്ക്ക് സ്റ്റേജ് 4 ക്യാൻസർ ആണെന്ന് കണ്ടെത്തി... ഒരു കുടുംബത്തെ മുഴുവൻ അത് തകർത്തു കളഞ്ഞു... അമ്മാമ്മ പോയതോടെ കുറച്ചു കാലം ഞങ്ങളെല്ലാം വല്ലാത്തൊരു ഡിപ്രഷനിലായിരുന്നു... പക്ഷേ ആ ദുഃഖത്തിനിടയിലും ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരും പരസ്പരം താങ്ങായി നിന്നു... ആ മൂന്നംഗ കുടുംബമായിരുന്നു എന്റെ പ്രപഞ്ചം... ബാഹ്യലോകത്തെക്കുറിച്ചോ, അമ്മയുടെ വീട്ടുകാരെക്കുറിച്ചോ ഒന്നും എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു... ആ കൊച്ചു വീടിനുള്ളിൽ ഞങ്ങൾ അത്രത്തോളം ഹാപ്പിയായിരുന്നു മാം...

അർജ്ജുൻ ഇത് പറയുമ്പോൾ അവന്റെ കണ്ണുകൾ ഈറനണിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു... ഇത്രയും കാലം താൻ ഒളിച്ചുവെച്ച ആ "ദേവ് ആനന്ദ്" എന്ന പേര് അവൻ ആദ്യമായി മറ്റൊരാളോട് വെളിപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ അവന്റെ ഉള്ളിലെ വലിയൊരു ഭാരം ഇറക്കി വെച്ചതുപോലെ തോന്നി... പക്ഷേ ആ വാക്കുകൾക്കിടയിൽ എവിടെയോ വരാനിരിക്കുന്ന ഒരു വലിയ ദുരന്തത്തിന്റെ നിഴൽ അനന്യയ്ക്ക് കാണാമായിരുന്നു...

അച്ഛന് ബിസിനസ് ആയിരുന്നു... പല പാർട്ണർമാരുമായി ചേർന്ന് വളർന്നു വരുന്ന ഒരു സ്ഥാപനം... അച്ഛൻ അതിൽ വളരെ മിടുക്കനായിരുന്നു... അമ്മയും പതുക്കെ അച്ഛനെ ബിസിനസ്സിൽ സഹായിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു... ഞങ്ങളുടെ ജീവിതം പച്ചപിടിച്ചു വരികയായിരുന്നു... പക്ഷേ എനിക്ക് അഞ്ചു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ... എല്ലാം അവസാനിച്ചു...

അവൻ കൈകൾ മുറുകെ പിടിച്ചു... വിരലുകൾക്കിടയിൽ പുതപ്പ് ചുളിഞ്ഞു കൂടി... അവന്റെ സ്വരത്തിൽ ഒരു കൊച്ചു കുട്ടിയുടെ സങ്കടം പടർന്നു...

ആ ആക്സിഡന്റ്... എനിക്കിപ്പോഴും ആ ദിവസം ഓർമ്മയുണ്ട്... ചിതറിത്തെറിച്ച ചില്ലുകൾ, ചുറ്റും ആളുകളുടെ ബഹളം... പെട്ടെന്ന് എന്റെ ലോകം നിശബ്ദമായതുപോലെ... ആ ഒരൊറ്റ ദിവസം കൊണ്ട് എല്ലാം മാറിമറിഞ്ഞു... അച്ഛൻ പോയി... ഞാനും അമ്മയും മാത്രം ബാക്കിയായി... എന്റെ അഞ്ചാം വയസ്സിൽ ഞാൻ പഠിച്ച ആദ്യത്തെ വലിയ പാഠം "മരണം" എന്നതായിരുന്നു... സ്നേഹിച്ചവരൊക്കെ പെട്ടെന്ന് ഇല്ലാതാകുമെന്ന് അന്ന് ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു...

അർജ്ജുൻ അനന്യയെ നോക്കി... അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഇപ്പോൾ ആ പഴയ പകയുടെ നിഴലുകൾ ഒന്നുകൂടി കടുത്തു വരികയായിരുന്നു...

അച്ഛന്റെ മരണം വെറുമൊരു ആക്സിഡന്റ് ആയിരുന്നില്ല എന്ന് പതുക്കെയാണ് എനിക്ക് മനസ്സിലായത്... അവിടെ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു ചതിയുടെ രണ്ടാം അധ്യായം... അച്ഛന്റെ മരണത്തോടെ ഞങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക സുരക്ഷിതത്വം ഇല്ലാതായി...

അച്ഛൻ പോയി ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതേയുള്ളൂ... ഒരു ദിവസം വീട്ടിൽ ഞാൻ തനിച്ചായിരുന്നു... ബിസിനസ് കാര്യങ്ങൾ സംസാരിക്കാൻ അമ്മ അച്ഛന്റെ പാർട്ണർമാരെ കാണാൻ പോയതായിരുന്നു... ഉമ്മറത്തെ പടിയിൽ ഇരുന്ന് ഞാൻ നേരം ഇരുളുന്നത് നോക്കി നിന്നു... രാത്രിയായപ്പോൾ, ഗേറ്റ് കടന്ന് ഒരു കറുത്ത ആഡംബര കാർ മുറ്റത്തേക്ക് വന്നു നിന്നു...

അർജുൻ ദൂരേക്ക് നോക്കി ആ രൂപം വർണ്ണിച്ചു...

കാറിൽ നിന്ന് ഒരാൾ പുറത്തിറങ്ങി... കറുത്ത ഷർട്ട് ധരിച്ച, നല്ല ഉയരമുള്ള ഒരാൾ... കട്ടിമീശയും പിന്നിലേക്ക് ചീകി വെച്ച മുടിയും... അയാൾക്ക് ഒരു തരം ഗാംഭീര്യമുണ്ടായിരുന്നു, പക്ഷേ ആ കണ്ണുകളിൽ ഒരു തരം തണുപ്പായിരുന്നു... അയാൾ കാറിന്റെ പിൻവാതിൽ തുറന്നു... അത് അമ്മയായിരുന്നു... പക്ഷേ അമ്മയ്ക്ക് നടക്കാൻ പോലും കഴിയുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല... വല്ലാതെ തളർന്ന്, ബോധം മറഞ്ഞ അവസ്ഥയിലായിരുന്നു അമ്മ... അയാൾ അമ്മയെ താങ്ങിപ്പിടിച്ച് വീടിനുള്ളിലേക്ക് കയറ്റി...

അർജുൻ ഒന്ന് നിർത്തി, അവന്റെ തൊണ്ട ഇടറി...

അമ്മയുടെ ആ അവസ്ഥ കണ്ട് എന്റെ ഉള്ളു പൊട്ടിപ്പോയി... ഞാൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അവർക്ക് പിന്നാലെ ഓടി... അയാൾ അമ്മയെ പതുക്കെ സോഫയിൽ ഇരുത്തി... എന്നിട്ട് വളരെ ഗൗരവത്തിൽ എന്നെ ഒന്ന് നോക്കി... ആ നോട്ടത്തിൽ എനിക്ക് എന്തോ ഒരു അപകടം തോന്നിയിരുന്നു... അയാൾ എന്നെ അടുത്തേക്ക് വിളിച്ചു... എന്റെ പേര് ചോദിച്ചു...

അർജുൻ തന്റെ കൈകൾ മുറുകെ പിടിച്ചു...

ഞാൻ പേടിച്ചു പേടിച്ച് അയാളുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു... പെട്ടെന്ന് അയാളുടെ ഭാവം മാറി... വളരെ സ്നേഹമുള്ള ഒരു സ്വരത്തിൽ, എന്നെ തലോടിക്കൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു...

"പേടിക്കണ്ട മോനേ... ഒന്നു കൊണ്ടും പേടിക്കണ്ട... ഇനിയെല്ലാം ശരിയാകും... അങ്കിൾ കൂടെയുണ്ടല്ലോ..."

ആ ശബ്ദത്തിൽ ഒരു മായമുണ്ടായിരുന്നു മാം...

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ തന്നെ ആ കറുത്ത കാർ വീണ്ടും മുറ്റത്തെത്തി... ഇത്തവണ അയാൾ തനിച്ചായിരുന്നില്ല, കയ്യിൽ ഒരു ബ്രീഫ് കേസുമായി ഗൗരവക്കാരനായ മറ്റൊരു മനുഷ്യനും കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു... ഒരു വക്കീലാണെന്ന്

എനിക്ക് തോന്നുന്നു... അവർ രണ്ടുപേരും കൂടി അമ്മയെ ഹാളിലേക്ക് വിളിച്ചിരുത്തി... നീണ്ട ചർച്ചകളായിരുന്നു...

അവർ പോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മ എന്റെ അടുത്തേക്ക് വന്നു... അമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ കരഞ്ഞു കലങ്ങിയിരുന്നു... എന്നെ ചേർത്തുപിടിച്ച് അമ്മ പറഞ്ഞു...

"മോനേ, നമുക്ക് നാളെ ഇവിടുന്ന് മാറണം... ഇനി നമുക്ക് ഇവിടെ നിൽക്കാൻ കഴിയില്ല..."

എങ്ങോട്ടാണെന്നോ എന്തിനാണെന്നോ എനിക്ക് അറിയില്ലായിരുന്നു...

അർജുൻ ബെഡിൽ ചാരിയിരുന്ന്, ജനാലയ്ക്കൽ ദൂരേക്ക് നോക്കി തന്റെ ഓർമ്മകൾ വീണ്ടും അടുക്കി വെച്ചു... അവന്റെ ശബ്ദത്തിൽ ഇപ്പോൾ ആ പഴയ അഞ്ചു വയസ്സുകാരന്റെ നിഷ്കളങ്കതയും എന്നാൽ അത് പങ്കുവെക്കുമ്പോഴുള്ള ഒരു ഭാരവുമുണ്ട്...

ഞങ്ങൾ ചെന്നിറങ്ങിയത് ഒരു വലിയ മാളികയുടെ മുന്നിലായിരുന്നു... അതിന്റെ ഉമ്മറത്ത് വെള്ള സാരിയുടുത്ത ഒരു വയസ്സായ സ്ത്രീ നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു... അവരെ കണ്ടതും അമ്മ ഓടിച്ചെന്ന് കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കരഞ്ഞു... ആ സ്ത്രീ അമ്മയെ ചേർത്തുപിടിച്ച് സമാധാനിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു...

"കരയണ്ട മോളേ, നീ കരയുന്നത് കണ്ടാൽ മോൻ സങ്കടപ്പെടില്ലേ? ഇനി നമ്മൾ കൂടെയുണ്ടല്ലോ..." അവർ എന്നെ നോക്കി ഒന്ന് പുഞ്ചിരിച്ചു...

അവർ ഞങ്ങളെ കൊണ്ടുപോയത് അതേ കോമ്പൗണ്ടിലുള്ള ഒരു ഗസ്റ്റ് ഹൗസിലേക്കായിരുന്നു... ഞങ്ങളുടെ പഴയ വീട് പോലെ തന്നെ തോന്നിപ്പിക്കുന്ന ഒന്ന്... അത്രയും സൗകര്യങ്ങളുണ്ട്... എല്ലാം അവിടെ റെഡിയായിരുന്നു...

അന്ന് രാത്രി, പുതിയ മുറിയിൽ ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോൾ പേടിയോടെ ഞാൻ അമ്മയുടെ സാരിത്തുമ്പിൽ പിടിച്ചു ചോദിച്ചു...

"അമ്മേ, ആരാണ് ആ അങ്കിൾ? നമ്മൾ എന്തിനാ ഇങ്ങോട്ട് വന്നത്?"

അമ്മ എന്റെ തലയിൽ തലോടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു...

"അദ്ദേഹം അമ്മയുടെ സ്കൂൾ കാലം മുതലുള്ള ഏറ്റവും അടുത്ത കൂട്ടുകാരനാണ് മോനേ... അച്ഛൻ പോയപ്പോൾ നമ്മളെ സഹായിക്കാൻ വന്ന വലിയൊരു മനുഷ്യൻ... നാളെ മുതൽ അമ്മ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓഫീസിൽ അസിസ്റ്റന്റായി ജോലിക്ക് പോകും... നമുക്ക് ഇനി ഇവിടെയാണ് താമസം..."

അർജ്ജുൻ ഒന്ന് നിർത്തി... അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഒരു കയ്പ്പുള്ള ചിരി പടർന്നു...

അമ്മയുടെ ആ സുഹൃത്ത് വലിയൊരു ബിസിനസ്സ് സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഉടമയായിരുന്നു... അമ്മ അയാളുടെ അസിസ്റ്റന്റായി ജോലി തുടങ്ങിയതോടെ ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ താളം മാറി... അച്ഛൻ മരിച്ച ആ ആഘാതത്തിൽ നിന്നും അമ്മയെ പുറത്തു കൊണ്ടുവരാൻ അയാൾ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ ആദ്യം കരുതിയത്... പക്ഷേ ഓരോ ദിവസവും അയാൾ പതുക്കെ പതുക്കെ എന്റെ അച്ഛന്റെ ഓർമ്മകളെപ്പോലും ആ വീട്ടിൽ നിന്ന് മായ്ച്ചുകളയാൻ തുടങ്ങി...

അമ്മ അയാളെ അന്ധമായി വിശ്വസിച്ചു... അച്ഛന്റെ ബിസിനസ്സ് പാർട്ണർമാർക്കിടയിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനെന്ന പേരിൽ പല രേഖകളിലും അയാൾ അമ്മയെക്കൊണ്ട് ഒപ്പിടുവിച്ചു... ആ ഗസ്റ്റ് ഹൗസിലെ ജനാലയിലൂടെ നോക്കുമ്പോൾ ആ വലിയ മാളികയിൽ അയാൾ രാജാവിനെപ്പോലെ നടക്കുന്നത് എനിക്ക് കാണാമായിരുന്നു... എന്റെ അച്ഛൻ കഷ്ടപ്പെട്ട് ഉണ്ടാക്കിയതെല്ലാം അയാൾ സ്വന്തം പേരിൽ ആക്കുകയായിരുന്നു എന്ന് അമ്മ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല...

അമ്മ പതുക്കെ അയാളുടെ നിഴലിലായി മാറി... ബിസിനസ്സ് മീറ്റിംഗുകളും യാത്രകളുമായി അമ്മ തിരക്കിലായി... ആ വലിയ കോമ്പൗണ്ടിൽ ഞാൻ ഒറ്റപ്പെട്ടതുപോലെ തോന്നി... സ്നേഹത്തിന്റെ മുഖംമൂടി അണിഞ്ഞ ആ മനുഷ്യൻ പതുക്കെ പതുക്കെ എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഓരോ അവകാശങ്ങളെയും കവർന്നെടുക്കുകയായിരുന്നു...

അർജ്ജുൻ ദീർഘമായി ശ്വസിച്ചു... അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഇപ്പോൾ ആ മനുഷ്യനോടുള്ള ആഴത്തിലുള്ള വെറുപ്പ് മാത്രമായിരുന്നു...

വിശ്വനാഥൻ... അതായിരുന്നു അയാളുടെ പേര്... തുടക്കത്തിൽ അയാൾ ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു തണലായിരുന്നു... ഞാനും അമ്മയും പാർക്കിൽ കളിക്കുന്നത് അയാൾ ദൂരെയൊരു ബെഞ്ചിലിരുന്ന് നോക്കി നിൽക്കും... ഇടയ്ക്ക് കാർണിവലുകൾക്കും പിക്നിക്കുകൾക്കും ഞങ്ങളെ കൊണ്ടുപോകും...

അപ്പോഴൊക്കെ അമ്മയുടെ മുഖത്ത് ഒരു പുഞ്ചിരി കാണുമ്പോൾ ഞാൻ കരുതി എന്റെ അച്ഛൻ ഞങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി കരുതിവെച്ച സുഹൃത്താണ് ഇതെന്ന്... പക്ഷേ അതൊരു വേട്ടക്കാരൻ തന്റെ ഇരയെ പഠിക്കുന്ന നോട്ടമായിരുന്നു എന്ന് തിരിച്ചറിയാനുള്ള പ്രായം എനിക്കന്ന് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല...

അർജ്ജുൻ ബെഡ് ഷീറ്റിൽ മുറുകെ പിടിച്ചു...

ഒരു ദിവസം... അമ്മയും വിശ്വനാഥനും കൂടി എറണാകുളത്ത് ഒരു മീറ്റിംഗിന് പോയി... രാത്രി എത്തുന്നതിനു മുൻപ് തിരികെ വരാമെന്നായിരുന്നു അമ്മ എനിക്ക് തന്ന വാക്ക്... ഞാൻ ഉമ്മറത്ത് കാത്തിരുന്നു... നേരം വെളുത്തു, എന്നിട്ടും അവർ വന്നില്ല... അടുത്ത ദിവസം ലക്ഷ്മി അമ്മമ്മയോട് (വിശ്വനാഥന്റെ അമ്മ) ഞാൻ ചോദിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു... അവർക്കും വ്യക്തമായ മറുപടി ഇല്ലായിരുന്നു... അവരുടെ മുഖത്തെ പരിഭ്രമം എന്നെയും ബാധിച്ചു... ആ ടെൻഷനിൽ എനിക്ക് കടുത്ത പനി പിടിച്ചു... ദിവസങ്ങളോളം ഞാൻ പനിച്ചു കിടന്നു... പക്ഷേ അമ്മ വന്നില്ല...

അർജ്ജുൻ പതുക്കെ ശ്വാസം വിട്ടു... അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ ആ പഴയ അഞ്ചു വയസ്സുകാരന്റെ ഭയം നിറഞ്ഞു...

ഏതാണ്ട് ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞാണ് അവർ തിരികെ വരുന്നത്... ഞാൻ വല്ലാതെ തളർന്നു കിടക്കുകയായിരുന്നു... കാറിന്റെ ശബ്ദം കേട്ട് ലക്ഷ്മി അമ്മമ്മ ഓടിച്ചെന്ന് വാതിൽ തുറന്നു... അമ്മ അകത്തേക്ക് ഓടിവന്ന് എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കരഞ്ഞു... എന്റെ അവസ്ഥ കണ്ട് അമ്മ വിങ്ങുകയായിരുന്നു... പക്ഷേ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചത് അമ്മയുടെ മുഖത്തായിരുന്നു... കവിളിൽ ഒരു ചെറിയ മുറിവും പാടും ഉണ്ടായിരുന്നു... അമ്മ വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നു, ആ കണ്ണുകളിൽ മരണം കണ്ടു വന്ന ഭീതിയുണ്ടായിരുന്നു...

അർജ്ജുൻ ഒന്ന് നിർത്തി, അവന്റെ നോട്ടം ജനാലയ്ക്കൽ ദൂരേക്ക് പോയി...

ഞാൻ തലയുയർത്തി നോക്കിയപ്പോൾ വിശ്വനാഥൻ ഹാളിൽ ഒരു പോലീസ് ഓഫീസറുമായി സീരിയസ് ആയി സംസാരിക്കുകയാണ്... അയാളുടെ മുഖത്ത് അമ്മയുടെ സങ്കടം കണ്ടിട്ടുള്ള ഭാവമേ ഇല്ലായിരുന്നു... കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ ആ സംസാരം നിർത്തി അമ്മയെ രൂക്ഷമായി ഒന്ന് നോക്കി... എന്നിട്ട് അധികാരത്തോടെ അമ്മയെ പുറത്തേക്ക് വിളിച്ചു... ആ മുറിവേറ്റ മുഖവുമായി അമ്മ തളർന്നു കൊണ്ട് അയാൾക്ക് പിന്നാലെ പുറത്തേക്ക് നടന്നു... അന്ന് ആ വാതിലിന് പുറത്ത് വെച്ച് അവർ തമ്മിൽ നടന്ന സംസാരം... അതായിരുന്നു എന്റെ ലോകം കീഴ്മേൽ മറിച്ചത്...

പുറത്ത് ആ പോലീസ് ഓഫീസറും വിശ്വനാഥനും അമ്മയോട് എന്തൊക്കെയോ ഗൗരവത്തിൽ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു... അമ്മ നിൽക്കുന്നത് എനിക്ക് കാണാമായിരുന്നു... ഓരോ വാക്ക് കേൾക്കുമ്പോഴും അമ്മ കൂടുതൽ തകർന്നു പോകുന്നത് പോലെ തോന്നി... ഇടയ്ക്ക് അമ്മ ജനാലയിലൂടെ എന്നെ ഒന്ന് നോക്കി... ആ നോട്ടം... അത് വിവരിക്കാൻ എനിക്ക് കഴിയില്ല മാം... ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ചതിയിൽ അകപ്പെട്ടുപോയ ഒരുവളുടെ നിസ്സഹായത മുഴുവൻ ആ കണ്ണുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു...

അവൻ ഒരു നിമിഷം കണ്ണുകൾ അടച്ചു...

ആ പിറ്റേന്ന് രാവിലെ നടന്ന കാര്യങ്ങൾ അവന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു കല്ലിൽ കൊത്തിയ ചിത്രം പോലെ പതിഞ്ഞു കിടക്കുകയാണ്...

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ ഞാൻ ഉണർന്നപ്പോൾ അമ്മ അരികിലുണ്ട്... എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ബ്രേക്ക്ഫാസ്റ്റുമായി... അമ്മ വളരെ നോർമലായി സംസാരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... എന്റെ കളികളെക്കുറിച്ചും, അന്ന് ഞാൻ കണ്ടിരുന്ന കാർട്ടൂൺ കഥാപാത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഒക്കെ അമ്മ കുറെ നേരം സംസാരിച്ചു... ഞങ്ങൾ ഒരുപാട് ചിരിച്ചു...

പെട്ടെന്ന് അമ്മ എന്റെ കയ്യിൽ പിടിച്ച് ചോദിച്ചു,

"മോന്റെ വലിയ സ്വപ്നം എന്താണെന്ന്..."

ആ പ്രായത്തിൽ എനിക്ക് തോന്നിയ എന്തോ ഒരു ആഗ്രഹം ഞാൻ പറഞ്ഞു... അത് കേട്ടപ്പോൾ അമ്മ എന്നെ ചേർത്തുപിടിച്ചു...

"ആ സ്വപ്നത്തിൽ എത്തണമെങ്കിൽ ഒരുപാട് കഠിനാധ്വാനം ചെയ്യണം മോനേ, അതിൽ നിന്ന് ഒരിക്കലും പിന്മാറരുത്" എന്ന് പറഞ്ഞു...

എന്നിട്ട് അമ്മ പറഞ്ഞു

"നിന്റെ ഈ സ്വപ്നങ്ങൾക്കൊക്കെ ചിറക് നൽകുന്ന ഒരു സ്ഥലമുണ്ട്... അവിടേക്ക് നീ പോകണം..."

ആ കൊച്ചു പ്രായത്തിൽ എനിക്ക് വലിയ ആവേശമായി... പക്ഷേ പെട്ടെന്ന് ഒരു സംശയം വന്നപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു

"അമ്മ എന്റെ കൂടെ വരുന്നില്ലേ?" എന്ന്...

അമ്മയുടെ മുഖം ഒരു നിമിഷം കൊണ്ട് മാറിപ്പോയി... ആ കണ്ണുകളിൽ ഒരു മിന്നൽ പോലെ സങ്കടം വന്നു പോയത് ഞാൻ കണ്ടു...

പക്ഷേ അടുത്ത സെക്കൻഡിൽ അമ്മ ഒരു കള്ളച്ചിരി മുഖത്ത് വരുത്തിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു

"ഇല്ലടാ മോളെ, ഇത് നിന്റെ യാത്രയാണ്... അമ്മയ്ക്ക് വരാൻ കഴിയില്ല..."

പറഞ്ഞു തീർന്നതും അമ്മ എന്നെ ആഞ്ഞു കെട്ടിപ്പിടിച്ചു... എന്റെ മുഖം അമ്മയുടെ തോളിലായിരുന്നു... ആ കെട്ടിപ്പിടുത്തത്തിനിടയിൽ അമ്മ ചിരിക്കുകയാണോ അതോ വിങ്ങിപ്പൊട്ടുകയാണോ എന്ന് ആ അഞ്ചു വയസ്സുകാരന് അന്ന് മനസ്സിലായില്ല... പക്ഷേ അമ്മയുടെ കണ്ണീർ തുള്ളികൾ എന്റെ ഷർട്ടിൽ പടരുന്നത് എനിക്ക് അറിയാമായിരുന്നു...

അർജുൻ തന്റെ ഷർട്ടിലേക്ക് നോക്കി... ഇന്നും ആ കണ്ണീരിന്റെ നനവ് അവിടെയുള്ളതുപോലെ അവൻ കൈകൾ കൊണ്ട് തടവി...

ആ ബോർഡിംഗ് സ്കൂളിലെ ആദ്യത്തെ മാസങ്ങൾ വല്ലാത്ത നരകമായിരുന്നു... പക്ഷേ പതുക്കെ ഞാൻ അതിനോട് പൊരുത്തപ്പെട്ടു... അച്ചടക്കവും കളിചിരികളും ഒക്കെയായി ഞാൻ പുതിയൊരു ലോകം കണ്ടെത്തുകയായിരുന്നു... മൂന്ന് മാസങ്ങൾക്ക് ശേഷം വിശ്വനാഥനൊപ്പം അമ്മ എന്നെ കാണാൻ വന്നപ്പോൾ എനിക്ക് ലോകം തിരിച്ചു കിട്ടിയതുപോലെ തോന്നി... ആ ദിവസം തന്നെ എന്നെ അവിടുന്ന് ഡിസ്ചാർജ്ജ് ചെയ്തു... വീണ്ടും ആ ഗസ്റ്റ് ഹൗസിലെ താമസം... ഡേ സ്കോളറായി പഠനം തുടർന്നു... പക്ഷേ ആ സന്തോഷത്തിന് അധികം ആയുസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല...

ഒരു ദിവസം രാവിലെ ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരും കൂടി ബ്രേക്ക്ഫാസ്റ്റ് കഴിക്കുകയായിരുന്നു... പെട്ടെന്ന് അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വന്ന് തറച്ചു...

“ദേവൂട്ടാ, വരാൻ പോകുന്ന രണ്ട് മാസത്തെ വെക്കേഷന് ഞങ്ങൾക്ക് നിന്റെ കൂടെ ഉണ്ടാകാൻ കഴിയില്ല” എന്ന് അമ്മ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ തകർന്നുപോയി... പപ്പ പോയതിന് ശേഷം എനിക്ക് ആകെയുള്ളത് അമ്മയായിരുന്നു... ആ അവധിക്കാലം അമ്മയോടൊപ്പം ചിലവഴിക്കാൻ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ...

അവൻ ഒന്ന് നിർത്തി, മുഖത്ത് വല്ലാത്തൊരു പുച്ഛം പടർന്നു...

ഞാൻ “എന്താ അമ്മേ?” എന്ന് ചോദിക്കുന്നതിന് മുൻപ് വിശ്വനാഥൻ ഇടയിൽ കയറി മറുപടി പറഞ്ഞു...

“മോനേ... എനിക്ക് രണ്ടു മാസത്തെ ഒരു ബിസിനസ് ട്രിപ്പ് ഉണ്ട്, അങ്ങ് ദൂരെ വിദേശത്തേക്ക്... നിന്റെ അമ്മയെപ്പോലെ വിശ്വസിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്ന ഒരാൾ കൂടെയില്ലാതെ എനിക്ക് അത് സാധിക്കില്ല...”

അയാൾ പറഞ്ഞു നിർത്തി എന്റെ മുഖത്തേക്ക് ഒന്ന് നോക്കി... എന്നിട്ട് വളരെ സാവധാനം, ഒരു പ്രത്യേക ടോണിൽ അയാൾ പറഞ്ഞു...

“പേടിക്കണ്ട മോനേ, നിന്റെ അമ്മയെ ഞാൻ സ്പെഷ്യലായി തന്നെ നോക്കിക്കോളാം...”

ആ ബ്രേക്ക്ഫാസ്റ്റ് കഴിഞ്ഞ് അമ്മ പ്ലേറ്റുകൾ അടുക്കളയിലേക്ക് മാറ്റുകയായിരുന്നു... ഒരു തമാശയ്ക്ക് വേണ്ടി ഞാൻ അമ്മയെ കളിയാക്കി...

“അമ്മേ, അമ്മ കുറച്ച് തടിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ...”

അതു കേട്ടതും അമ്മയുടെ കയ്യിലിരുന്ന പ്ലേറ്റ് തറയിൽ വീണ് ചിതറി... ആ ശബ്ദം കേട്ട് ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി... അമ്മയുടെ മുഖം പെട്ടെന്ന് വിളറി വെളുത്തു... എന്തോ വലിയ അപരാധം ചെയ്തതുപോലെ അമ്മ പേടിയോടെ എന്നെ നോക്കി...

“എന്താ... എന്താ മോനേ നീ പറഞ്ഞത്?” അമ്മയുടെ സ്വരം വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

അമ്മ എന്തിനാണ് ഇത്ര പേടിക്കുന്നതെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല... ഞാൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു

“അമ്മ തടിക്കുന്നു എന്ന്... ഒന്ന് ശ്രദ്ധിക്കണ്ടേ?”

അമ്മ അറിയാതെ തന്റെ വയറിൽ കൈവെച്ചു... ഒരു നിമിഷം അമ്മയുടെ കണ്ണുകളിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ഭയം മിന്നിമറഞ്ഞു...

അമ്മ പെട്ടെന്ന് ആ ഭയം ഒളിപ്പിച്ചു... ഒരു കള്ളച്ചിരിയോടെ അമ്മ പറഞ്ഞു

“അതേടാ... അമ്മ ശ്രദ്ധിക്കാം...”

ആ വേനലവധി ഞാൻ ലക്ഷ്മി അമ്മമ്മയോടൊപ്പമാണ് ചിലവഴിച്ചത്... വിശ്വനാഥനും അമ്മയും വിദേശത്തായിരുന്നു... അമ്മമ്മ എനിക്ക് വിശ്വനാഥന്റെയും അമ്മയുടെയും സ്കൂൾ ഫോട്ടോകൾ കാണിച്ചു തന്നു... അവർ പണ്ട് എത്ര അടുത്ത സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞു തന്നു... അന്നത്തെ വിഷു നമ്മൾ രണ്ടു പേർ മാത്രമായി ആഘോഷിച്ചു...

പൂജ അവധിക്ക് വീട്ടിൽ പോകണമെന്ന് പറഞ്ഞ് ഞാൻ ഒരുപാട് കരഞ്ഞു... ഒടുവിൽ മനസ്സില്ല മനസ്സോടെ അമ്മ അതിന് സമ്മതിച്ചു...

പക്ഷേ അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ എല്ലാം മാറിയിരുന്നു...

മുറിയിൽ എന്നും ചുരിദാർ ധരിച്ചിരുന്ന അമ്മ വല്ലാതെ ലൂസ് ആയ മാക്സിയാണ് ധരിച്ചിരുന്നത്...

അമ്മയുടെ ശരീരത്തിലുണ്ടായ മാറ്റങ്ങൾ ഒരു അഞ്ചു വയസ്സുകാരനായ എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും, അമ്മയുടെ ആ ചിരിക്കു പിന്നിലെ വലിയൊരു വേദന എനിക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടായിരുന്നു... വീട്ടിൽ ലക്ഷ്മി അമ്മമ്മ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല, അവർ തീർത്ഥയാത്രയ്ക്ക് പോയി എന്നായിരുന്നു അമ്മ പറഞ്ഞത്...

അർജുൻ ദൂരേക്ക് നോക്കി പതുക്കെ പറഞ്ഞു...

"ഞാൻ ഓടിച്ചെന്ന് അമ്മയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു... അമ്മയുടെ നെഞ്ചിൽ മുഖം അമർത്തിപ്പിടിച്ചപ്പോൾ എന്റെ കവിളിൽ എന്തോ ഒരു നനവ് തട്ടി... ഒരു വെളുത്ത ദ്രാവകം അമ്മയുടെ മാക്സിയിൽ പടർന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു... അത് കണ്ട് അമ്മ വല്ലാതെ ഞെട്ടിപ്പോയി... അത് ഹോർമോൺ വ്യതിയാനം കൊണ്ടാണെന്ന് അമ്മ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല... എനിക്ക് അന്ന് അത് ഒന്നും അറിയില്ലായിരുന്നു മാം...

അവൻ കൈകൾ മുറുകെ പിടിച്ചു...

അന്ന് ഉച്ചയ്ക്ക് അപൂർവ്വമായി മാത്രം ബെല്ലടിക്കുന്ന ആ ലാൻഡ്‌ലൈൻ ഫോൺ ശബ്ദിച്ചു... ഞാൻ ഓടിച്ചെന്ന് ഫോൺ എടുത്തു... മറുപുറത്ത് സംസാരമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല... വെറുമൊരു കൊച്ചു കുഞ്ഞിന്റെ നിർത്താതെയുള്ള കരച്ചിൽ മാത്രം... കുറച്ചു കഴിഞ്ഞ് അത് കട്ടായി...

അമ്മ വന്ന് എന്നോട് ചോദിച്ചു

"ആരായിരുന്നു അത്?" എന്ന്...

അല്പ സമയത്തിനു ശേഷം വീണ്ടും ഫോൺ അടിച്ചു... ഇത്തവണ അമ്മയാണ് എടുത്തത്... മറുപുറത്തെ സംസാരം കേട്ട് അമ്മയുടെ മുഖം വിളറി വെളുത്തു...

ഒരു നിമിഷം കൊണ്ട് അമ്മ തയ്യാറായി... എന്തോ എമർജൻസി ഉണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞ് അമ്മ ധൃതിയിൽ പുറത്തിറങ്ങി... മുറ്റത്ത് വിശ്വനാഥന്റെ ആ കറുത്ത കാർ അപ്പോഴേക്കും എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു... അമ്മ ആ കാറിലേക്ക് കയറുന്നത് നോക്കി ഞാൻ ആ ഉമ്മറത്ത് തനിച്ചു നിന്നു...

അർജുൻ അനന്യയുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കി... അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഇപ്പോൾ പകയും അതിലേറെ സഹതാപവുമുണ്ടായിരുന്നു...

അമ്മ പറഞ്ഞു വൈകുന്നേരത്തോടെ വീട്ടിലെത്തുമെന്ന്, പക്ഷേ അർദ്ധരാത്രിയിലാണ് വിശ്വനാഥനോടൊപ്പം അമ്മ വന്നത്...

അയാൾ ഒരു വെള്ള ജുബ്ബയും മുണ്ടുമാണ് ധരിച്ചിരുന്നത്... രണ്ടുപേരും വല്ലാതെ ടെൻഷനിലാണെന്ന് എനിക്ക് കാണാമായിരുന്നു... അച്ഛൻ മരിച്ചതിനു ശേഷം കണ്ടിട്ടുള്ള ആ സാധാരണ സങ്കടമല്ലായിരുന്നു അത്, മറിച്ച് എനിക്ക് മനസ്സിലാകാത്ത എന്തോ വലിയൊരു രഹസ്യം അവർക്കിടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു...

"എന്താ ഉണ്ടായത്?"

എന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ, വിശ്വനാഥൻ എന്നെ നോക്കി ഒന്ന് പതറി...

എന്നിട്ട് വളരെ പെട്ടെന്ന് സ്വയം നിയന്ത്രിച്ച് പറഞ്ഞു

"ഓ അതൊക്കെ ബിസിനസ്സ് സംബന്ധമായ ചില പ്രശ്നങ്ങളാണ് മോനേ... അത്രയേയുള്ളൂ..."

അമ്മ വളരെ പതുക്കെയാണ് അകത്തേക്ക് നടന്നിരുന്നത്... ഓരോ ചുവടിലും എന്തോ ഒരു ശാരീരികമായ പ്രയാസം അമ്മയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു... കുറച്ചു ചുവടുകൾ വെച്ച ശേഷം അമ്മ നിന്നു, എന്നിട്ട് തിരിഞ്ഞ് അയാളെ നോക്കി...

ആ നോട്ടം വേദന നിറഞ്ഞതായിരുന്നു, പക്ഷേ അതിൽ എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റാത്ത ഒരു പ്രത്യേക ആത്മബന്ധമോ അല്ലെങ്കിൽ അവർ മാത്രം പങ്കിടുന്ന ഒരു നിഗൂഢതയോ ഉണ്ടായിരുന്നു...

അയാൾക്ക് ആ നോട്ടത്തിന്റെ അർത്ഥം പെട്ടെന്ന് മനസ്സിലായി... അയാൾ വളരെ അധികാരത്തോടെ, എന്നാൽ അമ്മയ്ക്ക് മാത്രം മനസ്സിലാകുന്ന ഒരു താക്കീത് പോലെ പറഞ്ഞു

"ശാലിനി, നീ ഇപ്പോൾ പോയി ദേവൂട്ടന്റെ കൂടെ കിടന്നോ... നമുക്ക് ഇതിനെക്കുറിച്ച് നാളെ സംസാരിക്കാം..."

അമ്മ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല... ഒരു നിഴലുപോലെ അകത്തേക്ക് നടന്നു... ഒരു നൈറ്റി മാറി വന്ന് എന്റെ കൂടെ കിടന്നു... ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴാണ് ആ ശബ്ദം കേട്ടത്... ബെഡ്സൈഡ് ടേബിളിലിരുന്ന അമ്മയുടെ മൊബൈൽ വൈബ്രേറ്റ് ചെയ്യുന്നു...

ഞാൻ ഉറങ്ങിയോ എന്ന് അമ്മ ഒന്നുകൂടി സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി... ഞാൻ കണ്ണുകൾ അടച്ച് കിടന്നു... അമ്മ പതുക്കെ കട്ടിലിൽ നിന്നിറങ്ങി വാതിൽക്കലേക്ക് നടന്നു... ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ ആ വാതിൽ കുറ്റിയിട്ടു... പുറത്ത് വിശ്വനാഥൻ അപ്പോഴും ഉറങ്ങാതെ എന്തോ ആലോചിച്ചു നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... അമ്മ ഫോണെടുത്ത് ജനാലയ്ക്കൽ പോയി നിന്ന് ആരോടോ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി...

അർജ്ജുൻ ഒരു നിമിഷം നിർത്തി അനന്യയെ നോക്കി...

അമ്മയുടെ ആ സംസാരത്തിൽ ഭയത്തേക്കാൾ എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടത് എന്നിൽ നിന്ന് എന്തോ വലിയ കാര്യം അവർ രണ്ടുപേരും കൂടി ഒളിക്കുന്നു എന്നാണ്... വായ പൊത്തിപ്പിടിച്ച് ആരോടോ സംസാരിക്കുമ്പോഴും അമ്മയുടെ നോട്ടം ഇടയ്ക്കിടെ എന്റെ നേരെ വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു... ആ രാത്രിയിലെ അവരുടെ പെരുമാറ്റം കണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് തോന്നിയത്...

അമ്മ വാതിൽ കുറ്റിയിട്ടതും ഞാൻ പതുക്കെ ബെഡിൽ നിന്നിറങ്ങി... വാതിലിന്റെ കീഹോളിലൂടെ നോക്കിയപ്പോൾ അമ്മ ലൈറ്റ് തെളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ആ ഗസ്റ്റ് റൂമിലേക്ക് വേഗത്തിൽ നടക്കുന്നത് കണ്ടു... അമ്മ അവിടെ ചെന്ന് വാതിലിൽ മുട്ടി, അത് തുറന്നതും ഉള്ളിലേക്ക് കയറി...

ഞാൻ ശ്വാസം അടക്കിപ്പിടിച്ച് ആ മുറിക്ക് മുന്നിലെത്തി കീഹോളിലൂടെ നോക്കി... ഉള്ളിലെ കാഴ്ചകൾ എനിക്ക് വ്യക്തമായിരുന്നില്ല, പക്ഷേ അവരുടെ സംഭാഷണം ഞാൻ കേട്ടു...

വിശ്വനാഥൻ : “അവൻ ഉറങ്ങിയോ?”

അമ്മ : “ഉറങ്ങി വിശ്വേട്ടാ... പക്ഷേ എന്തിനാ ഇത്ര അർദ്ധരാത്രി എന്നെ ഇങ്ങോട്ട് വിളിച്ചത്?”

വിശ്വനാഥൻ : “നിന്റെ ആ വേദന എങ്ങനെയുണ്ട്?”

അമ്മ : “അത് ഇപ്പോഴുമുണ്ട്... ഹോസ്പിറ്റലിൽ വെച്ച് തുടങ്ങിയതാ... അത്ര പെട്ടെന്ന് മാറുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല...”

വിശ്വനാഥൻ : “ഡോക്ടർ വിളിച്ചിരുന്നു... ഈ രാത്രി കൂടി ഒന്ന് ക്ഷമിക്കണം എന്നാണ് പറഞ്ഞത്... എല്ലാം ശരിയാകും ശാലൂ, നീ വിഷമിക്കണ്ട...”

(അമ്മയുടെ തേങ്ങൽ കേൾക്കുന്നു...)

വിശ്വനാഥൻ : “കരയല്ലേ... ഇനി നിന്റെ ആ വേദനയുടെ കാര്യം നോക്കാം...”

അമ്മ : “വിശ്വേട്ടാ... എനിക്ക് എങ്ങനെ ഇത് ചെയ്യാൻ പറ്റും? ഇത് ‘അവൾക്ക്’ വേണ്ടിയുള്ളതല്ലേ? നമ്മൾ ഇതിൽ തൊടുന്നത് ശരിയാണോ?”

വിശ്വനാഥൻ : “അതൊക്കെ ആര് പറഞ്ഞു?”

(പെട്ടെന്ന് ഒരു സിപ്പിന്റെ ശബ്ദം മുഴങ്ങുന്നു...)

അമ്മ : “വിശ്വേട്ടാ... എന്തുവാ ഈ കാണിക്കുന്നത്? ആഹ്... വേണ്ട വിശ്വേട്ടാ, വേദനിക്കുന്നു... പ്ലീസ്, ഇത് വല്ലാതെ...”

അർജുൻ അനന്യയെ നോക്കി... അവന്റെ ശബ്ദത്തിൽ വല്ലാത്തൊരു കയ്പ്പ് പടർന്നു...

ആദ്യം അമ്മ വേദന കൊണ്ട് പിടയുകയായിരുന്നു മാം... പക്ഷേ പതുക്കെ ആ ശബ്ദം മാറാൻ തുടങ്ങി... വേദനയുടെ സ്ഥാനത്ത് ഒരു വല്ലാത്ത ആശ്വാസത്തിന്റെ മൂളലുകൾ വരാൻ തുടങ്ങി... അമ്മയുടെ ശ്വാസം മുറുകുന്നത് ഞാൻ കേട്ടു...

“പതുക്കെ... പതുക്കെ... പതുക്കെ മതി വിശ്വേട്ടാ... അഹ്... പതുക്കെ...”

“എന്ത് കൊതിയാ, ആദ്യമായി കാണുന്ന പോലെ...”

“ആഹ്ഹഹ്ഹ...”

എന്ന് അമ്മ മന്ത്രിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

“ദൈവമേ... വല്ലാത്ത ആശ്വാസം തോന്നുന്നു” എന്ന് അമ്മ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഏതാണ്ട് പതിനഞ്ച് മിനിറ്റോളം ആ മുറിയിൽ നിശബ്ദതയും ആ ശബ്ദങ്ങളും മാത്രമായിരുന്നു...

വിശ്വനാഥൻ : “ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയുണ്ട് ശാലൂ?”

അമ്മ : “ഇപ്പോൾ നല്ല റിലീഫ് ഉണ്ട് വിശ്വേട്ടാ... താങ്ക്സ്... താങ്ക്സ് എ ലോട്ട്...”

വിശ്വനാഥൻ : “വേറെ എന്തെങ്കിലും?”

(അവിടെ വീണ്ടും നിശബ്ദത പടരുന്നു...)

വിശ്വനാഥൻ : “അപ്പോൾ ഇനി എന്റെ ഊഴമാണ്... എന്റെ പ്രോബ്ലം കൂടി നീ ഒന്ന് തീർത്തു തരണ്ടേ?”

ഒരു ഞെട്ടലോടെ...

അമ്മ : “വിശ്വേട്ടാ... ഇത് എന്തുവാ? ദേവൂട്ടി അവിടെയുണ്ട്... അവൻ ഉണർന്നാലോ?”

വിശ്വനാഥൻ : “നിന്റെ കാര്യം ഞാൻ നോക്കിയില്ലേ? അപ്പോൾ തിരിച്ചും ചെയ്യണ്ടേ? ഇതൊരു പ്രോപ്പർ ബിസിനസ് ഡീൽ പോലെ ഫെയർ ആൻഡ് സ്ക്വയർ ആകട്ടെ...”

അമ്മ അതിന് മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല... പിന്നീട് ഞാൻ കേട്ടത് അമ്മയുടെ ആശ്ചര്യമായിരുന്നു...

അമ്മ : "ഓ... ഇതെന്താ വിശ്വേട്ടാ? ഇത് പഴയതുപോലെ അല്ലല്ലോ... ഇതെന്താ ഇത്ര വലുത്?"

അർജ്ജുൻ കണ്ണുകൾ മുറുക്കി അടച്ചു...

പിന്നീട് അവിടെ നടന്നത്... വിശ്വനാഥന്റെ ആക്രോശങ്ങളും അമ്മയുടെ ആ വല്ലാത്ത ശബ്ദങ്ങളുമായിരുന്നു... ഏതോ വലിച്ചു കുടിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ... കുറെ കഴിഞ്ഞ് അയാൾ അമ്മയുടെ പേര് വിളിക്കുന്നത് ഞാൻ കേട്ടു...

അമ്മ : "ഇത് വല്ലാതെ കൂടുതലാ വിശ്വേട്ടാ..."

വിശ്വനാഥൻ : "പ്രിൻസിപ്പൽ വിത്ത് ഇൻട്രസ്റ്റ്... മുതലും പലിശയും ചേർത്ത്..."

അമ്മ ഒന്ന് ചിരിച്ചു... എന്നിട്ട് ഇന്ന് രാവിലെ ഡൈനിംഗ് ടേബിളിൽ വെച്ച് ഞാൻ 'അമ്മ തടിക്കുന്നു' എന്ന് പറഞ്ഞതിനെക്കുറിച്ച് അവർ അവിടെയിരുന്ന് സംസാരിച്ചു കളിയാക്കി... ഒടുവിൽ അമ്മ തിരിച്ചുപോകാൻ എഴുന്നേറ്റു...

അമ്മ ചിരിച്ചു കൊണ്ട് പുറത്തേക്ക് പോകാൻ ഒരുങ്ങുമ്പോഴാണ് വിശ്വനാഥൻ ആ ചോദ്യം ചോദിച്ചത്...

വിശ്വനാഥൻ : "ശാലൂ, നീ വരുമ്പോൾ ദേവൂട്ടി ഉണർന്നിരുന്നോ? അവൻ എന്തെങ്കിലും ശ്രദ്ധിച്ചോ?"

അമ്മ: (ഒരു ദീർഘശ്വാസത്തോടെ) "അവൻ ഉണർന്നിരുന്നു വിശ്വേട്ടാ... ഞാൻ തിരികെ വന്നപ്പോൾ എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചതാ... അന്ന്... എന്റെ നെഞ്ചിലെ ആ വെള്ള ദ്രാവകം (white fluid) അവന്റെ കവിളിൽ പറ്റി... അവൻ അത് കണ്ടു..."

വിശ്വനാഥൻ: (ഒരു കൗതുകത്തോടെയുള്ള ചിരിയോടെ) "എന്നിട്ട്? അവൻ എന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചോ?"

അമ്മ : "ചോദിച്ചു... എന്താണെന്ന് അവൻ അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കി... ഞാൻ പെട്ടെന്ന് ഹോർമോൺ ചേഞ്ച്സ് കൊണ്ടാണെന്ന് പറഞ്ഞ് ഒഴിവായി... ആ പാവം കുട്ടി അത് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു..."

വിശ്വനാഥൻ: (പരിഹാസത്തോടെയുള്ള ഒരു മൂളൽ) "ഹോർമോൺ ചേഞ്ച്സ്! കൊള്ളാം ശാലൂ... അവൻ അത്രയും നിഷ്കളങ്കനാണെന്ന് എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു... പക്ഷേ സൂക്ഷിക്കണം, അവൻ വലുതാവുകയാണ്..."

അമ്മ : "അവൻ ഇപ്പോഴും ആ പഴയ അഞ്ചു വയസ്സുകാരനാണ് വിശ്വേട്ടാ... നമുക്കിടയിലുള്ള ഈ 'ബിസിനസ്സ്' അവന് ചിന്തിക്കാൻ പോലുമാകില്ല... പക്ഷേ എനിക്ക് പേടിയാ... ഹോസ്പിറ്റലിൽ വെച്ച് കുഞ്ഞ്..."

വിശ്വനാഥൻ : "അതൊന്നും നീ ഓർത്ത് പേടിക്കണ്ട... ഇപ്പോൾ ഞാൻ തന്ന ആശ്വാസം മതിയല്ലോ? അപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞത് മറക്കണ്ട... വിജയദശമി വരെ ഈ രഹസ്യം നമുക്കിടയിൽ തന്നെ ഇരിക്കണം... ഗുഡ് നൈറ്റ് ശാലൂ..."

അമ്മ : "ഗുഡ് നൈറ്റ് വിശ്വേട്ടാ..."

അമ്മ പുറത്തിറങ്ങുന്ന ശബ്ദം കേട്ടതും ഞാൻ വേഗത്തിൽ മുറിയിലേക്ക് ഓടി...

കട്ടിലിൽ കിടന്ന് കീഹോളിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കി... അമ്മ ആ ഗസ്റ്റ് റൂമിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്ക് വരികയായിരുന്നു... ആ ഉമ്മറത്തെ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ ഞാൻ അമ്മയുടെ മുഖം കണ്ടു... അത് കരഞ്ഞു കലങ്ങിയ മുഖമായിരുന്നില്ല മാം...

വല്ലാത്തൊരു പരമാനന്ദത്തിന്റെ ഭാവമായിരുന്നു അമ്മയ്ക്ക്...

അമ്മ നടക്കുമ്പോഴും എന്തോ ആസ്വദിച്ചു നുണയുന്നത് പോലെ എനിക്ക് തോന്നി... തന്റെ മുഖത്ത് വിരലുകൾ കൊണ്ട് തലോടുന്നുണ്ടായിരുന്നു... ഇത്രയും കാലം ഞാൻ കണ്ടിരുന്ന അമ്മയല്ലായിരുന്നു അത്... ആരോ മാന്ത്രികമായി മാറ്റിയെടുത്ത മറ്റൊരു സ്ത്രീയായിരുന്നു...

അർജുൻ ദീർഘമായി ശ്വസിച്ചു...

ഞാൻ വേഗം ബെഡിൽ പുതപ്പിനുള്ളിൽ ചുരുണ്ടുകൂടി ഉറക്കം നടിച്ചു... വാതിൽ പതുക്കെ തുറക്കുന്ന ശബ്ദം ഞാൻ കേട്ടു... അമ്മ അകത്തേക്ക് വന്ന് എന്റെ അരികിൽ കിടന്നു... ഞാൻ കണ്ണുകൾ പകുതി തുറന്ന് അമ്മയെ ഒന്ന് നോക്കി...

അമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞായിരുന്നു കിടന്നിരുന്നത്, പക്ഷേ ആ മുഖത്ത് വല്ലാത്തൊരു ശാന്തതയും തൃപ്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നു... അമ്മയുടെ നൈറ്റിയുടെ സിപ്പ് അല്പം താഴ്ന്നായിരുന്നു കിടന്നത്...

ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു... അമ്മയുടെ മുലയിലെ ആ വലിപ്പം നേരത്തെ കണ്ടതിനേക്കാൾ കുറഞ്ഞതുപോലെ എനിക്ക് തോന്നി... വിശ്വനാഥന്റെ മുറിയിൽ കയറുന്നതിന് മുൻപ് കണ്ട ആ ഭാരമെല്ലാം എവിടെയോ ഇറക്കി വെച്ചതുപോലെ...

പെട്ടെന്നാണ് എന്റെ കണ്ണുകൾ അമ്മയുടെ കഴുത്തിലെ ആ പുതിയ തിളക്കത്തിൽ ഉടക്കിയത്... അവിടെ ഒരു സ്വർണ്ണമാല ഉണ്ടായിരുന്നു... ഒരു സ്വർണ്ണ ഇലയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള ലോക്കറ്റ് തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മാല... അതിൽ രണ്ട് അക്ഷരങ്ങൾ കൊത്തിവെച്ചിരുന്നു...

"V... S..."

അദ്ധ്യായം 2

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ, കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിലെ ആ അസ്വസ്ഥപ്പെടുത്തുന്ന ചിന്തകൾ എന്റെ മനസ്സിനെ വേട്ടയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു... ഞാൻ പതുക്കെ അടുക്കളയിലേക്ക് നടന്നു... അവിടെ അമ്മ പ്രഭാതഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുന്ന തിരക്കിലായിരുന്നു... ഏതോ പഴയ മലയാളം പ്രണയഗാനം മൂളി അങ്ങേയറ്റം സന്തോഷവതിയായാണ് അമ്മയെ കണ്ടത്...

"പാലപ്പൂവേ നിൻ തിരുമംഗല്യം...

പതിവായി തരും ഒരു പൂ നൈവേദ്യം...

ആരും കാണാതൊരു നാൾ വരും...

ആലോലം ആലോലം ആടി വരും..."

ആ വരികളിലെ"ആരും കാണാതൊരു നാൾ വരും" എന്ന ഭാഗം എത്തുമ്പോൾ അമ്മയുടെ മുഖത്ത് ഒരു പ്രത്യേക ഭാവം വിരിഞ്ഞു...

"അമ്മ ഇന്ന് നല്ല മൂഡിലാണല്ലോ... ആ വേദനയൊക്കെ എങ്ങനെയുണ്ട്?" ഞാൻ ചോദിച്ചു...

അമ്മ പെട്ടെന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞു

"ഓ മോനേ... അതൊക്കെ മാറി... ഞാൻ അതിനുള്ള മരുന്നുകൾ കൃത്യമായി കഴിച്ചു..."

എന്തോ ഓർത്തെന്നപോലെ അമ്മയുടെ മുഖം അല്പം ചുവന്നു തുടുത്തു...

ഞാൻ പറഞ്ഞു:

“നമുക്ക് വേണമെങ്കിൽ വേറെ ഏതെങ്കിലും ഡോക്ടറെ പോയി കാണാം അമ്മേ...”

അമ്മ ഉടനെ തിരുത്തി

“അയ്യോ വേണ്ട ദേവൂട്ടാ, ഈ ഡോക്ടറാണ് എനിക്ക് കംഫർട്ടബിൾ... എനിക്ക് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ചികിത്സ തന്നെ തുടർന്നാൽ മതി...”

പ്രഭാത ഭക്ഷണം വിളമ്പിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മ പറഞ്ഞു

“ഇന്ന് രാത്രി നമുക്ക് പുറത്തു നിന്നാണ് ഭക്ഷണം, വിശ്വം സാർ കൂടെയുണ്ടാകും...”

അന്ന് രാത്രി, പതിവില്ലാത്ത ഒരു ഒരുക്കത്തിലായിരുന്നു അമ്മ... വിശ്വനാഥ് സാറിന്റെ വസ്ത്രത്തിന് ഇണങ്ങുന്ന രീതിയിലുള്ള വസ്ത്രധാരണമായിരുന്നു അത്...

വിശ്വനാഥ് നേവി ബ്ലൂ കളറിലുള്ള ഒരു കാഷ്വൽ ലിനൻ ഷർട്ടും മുണ്ടുമായിരുന്നു ധരിച്ചിരുന്നത്... അമ്മയാകട്ടെ, അതേ നേവി ബ്ലൂ ഷേഡിലുള്ള ബോർഡറുള്ള ഒരു ഓഫ്-വൈറ്റ് കേരള സാരിയാണ് ഉടുത്തിരുന്നത്... അവരുടെ വസ്ത്രധാരണത്തിലെ ആ സാമ്യം ഒരു ഔദ്യോഗിക ബന്ധത്തിനപ്പുറം മറ്റെന്തോ ഒന്ന് വിളിച്ചോതുന്നത് പോലെ എനിക്ക് തോന്നി...

കൊച്ചിയിലെ തിരക്കേറിയ ഒരു പ്രശസ്തമായ റെസ്റ്റോറന്റിലായിരുന്നു ഞങ്ങൾ... ഭക്ഷണത്തിനിടയിൽ വിശ്വനാഥ് എന്നോട് പഠനത്തെക്കുറിച്ചും രണ്ടാം ക്ലാസ്സിലെ വിശേഷങ്ങളെക്കുറിച്ചും വളരെ സൗഹൃദപരമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു...

പിന്നെ സംസാരം കൂട്ടുകാരെക്കുറിച്ചായി...

വിശ്വനാഥ് : “ദേവൂട്ടാ, നിന്നെ കൂട്ടുകാരൊക്കെ എന്താ വിളിക്കാറുള്ളത്?”

ഞാൻ : “ദേവാ എന്ന് വിളിക്കും...”

വിശ്വനാഥ് ഒന്ന് ചിരിച്ചു...

“ശരിയാണ്... പക്ഷേ ഇവിടെ ചിലരൊക്കെ ഇപ്പോഴും എന്നെ ‘സാർ’ എന്ന് വിളിക്കുന്നുണ്ട്... ഒരു ചെറിയ സഹായം ചെയ്താൽ പോലും അവർക്ക് ഞാൻ സാറാണ്...”

അമ്മ ഗൗരവത്തോടെ പറഞ്ഞു:

“അതിനിപ്പോ എന്താ വിശ്വം സാർ? നിങ്ങൾ അർഹിക്കുന്ന ബഹുമാനമല്ലേ അത്?”

വിശ്വനാഥ് അമ്മയെ നോക്കി ഒന്ന് കണ്ണ് ചിമ്മി...

“എന്ത് സാർ? ശാലിനി നീ എന്റെ ഏറ്റവും അടുത്ത ‘വിശ്വസ്തയായ’ സുഹൃത്തല്ലേ?”

അമ്മ പതുക്കെ തിരുത്തി:

“ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അസിസ്റ്റന്റാണ് സാർ...”

വിശ്വനാഥ് : “ഓ പ്ലീസ്... അത് ഓഫീസിൽ മാത്രം... വീട്ടിൽ വരുമ്പോൾ നീ എന്റെ സുഹൃത്താണ്, എന്റെ അമ്മയ്ക്ക് നീ ഒരു മകളെപ്പോലെയുമാണ്...”

ഞാൻ അത് കേട്ട്...

“മകളോ?”

വിശ്വനാഥ് ഒന്ന് വിക്കി:

“അല്ല... ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചത്, മകളെപ്പോലെയാണെന്ന്... ഒരു സ്ഥാനം പറഞ്ഞതാണ്...”

അമ്മ എന്നിട്ടും വിട്ടില്ല:

“പക്ഷേ, എങ്കിലും...”

വിശ്വനാഥ് എന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു...

“ദേവാ, നീ എന്ത് പറയുന്നു? നിന്റെ അമ്മയ്ക്ക് എന്നെ പേരെടുത്ത് വിളിച്ചൂടെ?”

ഞാൻ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനിടയിൽ നിഷ്കളങ്കമായി പറഞ്ഞു:

“അത് പിന്നെ... വിശ്വം സാർ എന്റെ അമ്മയെക്കാൾ മുതിർന്ന ആളല്ലേ? പിന്നെ എങ്ങനെയാ അമ്മ പേര് വിളിക്കുന്നത്?”

അത് കേട്ട് അമ്മയും വിശ്വനാഥും ഒരു നിമിഷം സ്തംഭിച്ചുപോയി... പിന്നെ വിശ്വനാഥ് ഉറക്കെ ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങി... ചിരിക്കിടയിൽ അദ്ദേഹം അമ്മയെ നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... അമ്മയുടെ മുഖം അപ്പോൾ വല്ലാതെ ചുവന്നു തുടുത്തിരുന്നു... വിയർപ്പ് തുടയ്ക്കാനെന്ന വണ്ണം അമ്മ കൈകൾ കൊണ്ട് നെറ്റിയിൽ തൊട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു...

വിശ്വനാഥ് ചിരി നിയന്ത്രിക്കാൻ പാടുപെട്ടുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

“കണ്ടോ ശാലിനി, നിന്റെ മകൻ നിന്നെക്കാൾ ബുദ്ധിമാനാണ്... ദേവാ പറഞ്ഞത് ശരിയാ... അപ്പോൾ ഇനി മുതൽ വീട്ടിൽ വരുമ്പോൾ എന്നെ 'വിശ്വേട്ടാ' എന്ന് വിളിച്ചാൽ മതി... ഓക്കേ?”

അമ്മ എന്നെ ഒന്ന് നോക്കി... ആ നോട്ടത്തിൽ വല്ലാത്തൊരു ജാള്യതയുണ്ടായിരുന്നു... എനിക്ക് അന്ന് അത് മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും, അവർക്കിടയിൽ ഉടലെടുക്കുന്ന ആ പുതിയ ബന്ധത്തിന്റെ നാന്ദിയായിരുന്നു അത്...

ഡിന്നർ കഴിഞ്ഞ് റെസ്റ്റോറന്റിന് പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ വിശ്വനാഥ് എന്റെ ചുമലിൽ തട്ടി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

“മോനേ... നിന്റെ അമ്മയ്ക്ക് ഇന്ന് നീ ഒരു സെൽഫ് ഗോൾ അടിച്ചു കൊടുത്തല്ലോ!”

അദ്ദേഹം അത് പറഞ്ഞത് തമാശയായിട്ടാണെങ്കിലും, അവരുടെ ഭാവങ്ങൾ എനിക്ക് മനസ്സിലാകാത്ത എന്തൊക്കെയോ അർത്ഥങ്ങൾ ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചിരുന്നു... കാറിലേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ വിശ്വനാഥ് അമ്മയുടെ കാതിൽ താഴ്ന്ന സ്വരത്തിൽ എന്തോ പറയുന്നത് ഞാൻ കേട്ടു...

“ഇനി ആരും കാണാതെ ആ വേദന മാറ്റാൻ മറ്റൊരു മരുന്ന് വേണ്ടല്ലോ ശാലിനി... ഈ വിശ്വേട്ടൻ കൂടെയില്ലേ...”

അമ്മ ഒരു കള്ളച്ചിരിയോടെ തല താഴ്ത്തി...

രാവിലെ ഡൈനിങ്ങ് ടേബിളിൽ പ്രഭാതഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് വിശ്വനാഥ് ആ വിഷയം എടുത്തത്... മുഖത്ത് ഒരു വശപ്പിശകായ ചിരിയോടെ അദ്ദേഹം അമ്മയെ നോക്കി...

വിശ്വനാഥ് : “ശാലിനി, ഹോർമോൺ മിൽക്ക് കളക്ഷന് വേണ്ടി പുതിയൊരു മെറ്റീരിയൽ ഇപ്പോൾ മാർക്കറ്റിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്... ഒരെണ്ണം വേണോ?”

അമ്മ ചായ പകർന്നു കൊടുക്കുന്നതിനിടയിൽ ഒന്ന് കണ്ണ് ചിമ്മി കാണിച്ചു... ഒരു കള്ളച്ചിരിയോടെ അമ്മ മറുപടി പറഞ്ഞു...

ശാലിനി : “വേണ്ട വിശ്വം സാർ, ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത് തന്നെ ധാരാളമാണ്... എന്റെ ഹോർമോൺ മിൽക്ക് ശരിയായ രീതിയിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ അതിന് നന്നായി അറിയാം... അത്യാവശ്യം നല്ല ക്വാളിറ്റിയുമുണ്ട്...”

അമ്മ അത് പറയുമ്പോൾ ആ മുഖത്ത് ഒരു തരം വിജയഭാവമായിരുന്നു...

വിശ്വനാഥ് തന്റെ കാലുകൾക്കിടയിൽ ഒന്ന് അമർത്തി തടവിക്കൊണ്ട് ചോദിച്ചു

"പക്ഷേ, ഇപ്പോഴുള്ളതിന് ചിലപ്പോഴൊക്കെ ചെറിയ പ്രശ്നങ്ങളില്ലേ?"

അമ്മ ഒന്ന് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

"അതൊന്നും സാരമില്ല... 'Old is Gold' എന്നല്ലേ? ഇപ്പോഴുള്ളത് നല്ല ലാഭകരവുമാണ്, എനിക്ക് നല്ല സംതൃപ്തിയുമുണ്ട്..."

അവർ സംസാരിക്കുന്നത് ബിസിനസ്സിനെക്കുറിച്ചാണോ അതോ മറ്റെന്തിനെക്കുറിച്ചാണോ എന്ന് ആ ഏഴു വയസ്സുകാരനായ എനിക്ക് അന്ന് മനസ്സിലായില്ല... പക്ഷേ, അവരുടെ കണ്ണുകളിലെ തിളക്കം എന്നെ അസ്വസ്ഥനാക്കി... ആ സംസാരം കഴിഞ്ഞാണ് ഞങ്ങൾ തലേദിവസം രാത്രി റെസ്റ്റോറന്റിൽ നടന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചു തുടങ്ങിയത്...

വിശ്വനാഥ് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് എന്നെ നോക്കി:

"ദേവാ, ഇന്നലെ നീ നിന്റെ അമ്മയ്ക്ക് നല്ലൊരു പണി കൊടുത്തല്ലോ... പേര് വിളിക്കാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ നീ പ്രായം നോക്കി മറുപടി പറഞ്ഞു... പാവം നിന്റെ അമ്മ ഒരു നിമിഷം പേടിച്ചു പോയി!"

അമ്മ അപ്പോഴും നാണത്തോടെ മുഖം താഴ്ത്തിയിരിക്കുകയായിരുന്നു...

"അത് സാരമില്ല വിശ്വേട്ടാ..." എന്ന് അമ്മ വിളിക്കുമ്പോൾ, വിശ്വനാഥന്റെ മുഖത്ത് ഒരു വിജയിയുടെ ഭാവമായിരുന്നു...

"കണ്ടോ, ദേവാ... നിന്റെ ആ മറുപടി കാരണമാണ് അമ്മ എന്നെ 'വിശ്വേട്ടാ' എന്ന് വിളിച്ചു തുടങ്ങിയത്... ഒരു കണക്കിന് നീ എനിക്കൊരു സഹായമാണ് ചെയ്തത്..."

ആ റെസ്റ്റോറന്റിലെ രാത്രിക്ക് ശേഷം അവർക്കിടയിലുള്ള അകലം പൂർണ്ണമായും ഇല്ലാതായതുപോലെ എനിക്ക് തോന്നി...

ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ കൈ കഴുകാനായി ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു... വാഷ് ബേസിനിലേക്ക് നടക്കുമ്പോഴും എന്റെ മനസ്സ് ആ 'ഹോർമോൺ മിൽക്ക്' എന്ന പ്രയോഗത്തിലായിരുന്നു... മുഖം കഴുകി തിരികെ വരുമ്പോൾ, റെസ്റ്റോറന്റിലെ ആൾത്തിരക്കിനിടയിലും അവരുടെ ടേബിളിൽ നിന്നുള്ള അടക്കം പറച്ചിലുകൾ എന്റെ കാതിലടിച്ചു... ഞാൻ ഒരു തൂണിന് പിന്നിൽ ഒന്നു നിന്നു...

വിശ്വനാഥ് അമ്മയുടെ കൈത്തണ്ടയിൽ പതുക്കെ വിരലോടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വരം വല്ലാതെ താഴ്ന്നിരുന്നു...

വിശ്വനാഥ് : "ശാലിനി... ഇന്നലെ രാത്രി ആ 'മരുന്ന്' തന്നപ്പോൾ നീ ഇത്രയും ഹാപ്പിയാകുമെന്ന് ഞാൻ കരുതിയില്ല... നിന്റെ ആ മുഖത്തെ ആ സംതൃപ്തി (Satisfaction)... അത് കാണാനാ... എനിക്കിഷ്ടം..."

അമ്മ ഒന്ന് ചുറ്റും നോക്കി, ആരും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തി ഒരു കള്ളച്ചിരിയോടെ മറുപടി പറഞ്ഞു...

ശാലിനി : "വിശ്വേട്ടാ... പതുക്കെ... ആരെങ്കിലും കേൾക്കും... പിന്നെ, ആ മരുന്ന് അത്രയ്ക്ക് എഫക്റ്റീവ് ആയിരുന്നു... പക്ഷേ... ഒരു കുഴപ്പമുണ്ട്..."

വിശ്വനാഥ് പുരികമുയർത്തി ചോദിച്ചു:

"എന്ത് കുഴപ്പം?"

അമ്മ വിശ്വനാഥന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കി പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

"അതിന് അഡിക്ഷൻ കൂടുതലാ... ഒരിക്കൽ അനുഭവിച്ചാൽ പിന്നെ അത് കിട്ടാതെ ഉറക്കം വരില്ല... ഇന്നലെ രാത്രി ആ മുറിയിൽ വെച്ച് വിശ്വേട്ടൻ തന്ന ആ 'കെയറിംഗ്' ഉണ്ടല്ലോ... അത് എനിക്ക് ശരിക്കും ആവശ്യമായിരുന്നു..."

വിശ്വനാഥ് ഒന്ന് ചിരിച്ചു, എന്നിട്ട് അമ്മയുടെ ചെവിയോട് ചേർന്ന് പിറുപിറുത്തു:

"ഇന്ന് രാത്രിയും ആ മരുന്ന് നിനക്ക് കിട്ടും... പക്ഷേ ഇത്തവണ അതിന് ഡോസ് ഇത്തിരി കൂടുതലായിരിക്കും... ദേവൂട്ടിനെ നേരത്തെ ഉറക്കാൻ നോക്ക്..."

അമ്മ നാണത്തോടെ വിശ്വനാഥന്റെ കൈയിൽ ഒന്ന് നുള്ളി...

"വിശ്വേട്ടാ... നിങ്ങൾ വല്ലാത്തൊരാൾ തന്നെയാണ്..."

ഞാൻ അവിടെ തറഞ്ഞു നിന്നു പോയി... അമ്മയുടെ മുഖത്തെ ആ ചുവപ്പ് നാണമാണോ അതോ ഭയമാണോ എന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല... പക്ഷേ, എന്റെ അച്ഛൻ മരിച്ചതിന് ശേഷം ആ വീട്ടിൽ അമ്മയെ ഇത്രയും ഹാപ്പിയായി ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല...

കാലം അതിന്റെ വേഗത കൂട്ടി... ദിവസങ്ങൾ മാസങ്ങൾക്കും വഴിയൊരുക്കി കടന്നു പോയിക്കൊണ്ടിരുന്നു... മിക്കവാറും ദിവസങ്ങളിൽ ഞാനും അമ്മയും വിശ്വനാഥ് സാറിന്റെ വീട്ടിലായിരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിച്ചിരുന്നത്... വിശ്വനാഥുമായുള്ള

അമ്മയുടെ അടുപ്പം കൂടുന്തോറും എനിക്ക് ആ വീട്ടിലെ ലക്ഷ്മിയമ്മയോടുള്ള ബന്ധവും ദൃഢമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു... മരിച്ചുപോയ എന്റെ അച്ഛമ്മ തിരികെ വന്നതു പോലെയാണ് എനിക്ക് തോന്നിയത്... പലപ്പോഴും സ്വന്തം അമ്മയോടൊപ്പം ചെലവഴിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ സമയം ഞാൻ ലക്ഷ്മിയമ്മയുടെ കൂടെയായിരുന്നു...

അമ്മ വീട്ടിലില്ലാത്ത ഒരു അവധി ദിവസം... ഞാനും ലക്ഷ്മിയമ്മയും ഉമ്മറത്ത് വെറുതെ സംസാരിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു... സംസാരത്തിനിടയിൽ പെട്ടെന്നാണ് അമ്മ പണ്ട് പറഞ്ഞ ഒരു കാര്യം എന്റെ ഓർമ്മയിൽ വന്നത്...

ഞാൻ : "അമ്മേ, ഞാൻ ഒരു കാര്യം ചോദിക്കാൻ മറന്നു... അമ്മയുടെ ആ തീർത്ഥയാത്ര എങ്ങനെയുണ്ടായിരുന്നു? ഒരുപാട് സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടോ?"

ലക്ഷ്മിയമ്മ കൈയ്യിലിരുന്ന പണികൾ നിർത്തി അത്ഭുതത്തോടെ എന്നെ നോക്കി...

ലക്ഷ്മിയമ്മ : "എന്ത് തീർത്ഥയാത്രയോ? ഏത് യാത്രയുടെ കാര്യമാണ് ദേവൂട്ടാ നീ ഈ പറയുന്നത്?"

എനിക്ക് വല്ലാത്തൊരു പന്തികേട് തോന്നി...

ഞാൻ : "അതല്ലേ... കുറച്ചു മാസം മുൻപ് അമ്മയും വിശ്വസാറും കൂടെ പോയത്... ലക്ഷ്മിയമ്മ കാശിയിലും ഋഷികേശിലും ഒക്കെ പോയിരിക്കുകയാണെന്നാണല്ലോ എന്റെ അമ്മ എന്നോട് പറഞ്ഞത്..."

അമ്മ ഒന്ന് പകച്ചുപോയി... അവരുടെ മുഖത്ത് വല്ലാത്തൊരു ഭാവം മിന്നിമറഞ്ഞു... കൈകൾ വിറയ്ക്കുന്നത് മറയ്ക്കാനെന്ന വണ്ണം അവർ മടിയിലേക്ക് ചേർത്തു പിടിച്ചു... ഒരു നിമിഷത്തെ നിശബ്ദതയ്ക്ക് ശേഷം അവർ പതുക്കെ പറഞ്ഞു:

ലക്ഷ്മിയമ്മ : "ഓ... അതോ... അത്... നല്ല യാത്രയായിരുന്നു മോനേ... നല്ല വിശേഷങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു..."

അവർ പെട്ടെന്ന് സംസാരം അവസാനിപ്പിച്ച് അകത്തേക്ക് നടന്നു... പക്ഷേ, ലക്ഷ്മിയമ്മയുടെ ആ വാക്കുകളിൽ ഒരുതരം പതർച്ചയുണ്ടായിരുന്നു... അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ ഞാൻ കണ്ടത് അറിവില്ലായ്മയായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് എന്തോ വലിയൊരു സത്യം എന്നിൽ നിന്ന് മറച്ചുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിന്റെ വേദനയായിരുന്നു...

അകത്തെ മുറിയിൽ വസ്ത്രം മാറാനായി പോയതായിരുന്നു ഞാൻ... പെട്ടെന്നാണ് ഹാളിൽ നിന്ന് ലക്ഷ്മിയമ്മയുടെ ശബ്ദം ഉയർന്നത്... സാധാരണ ശാന്തമായി മാത്രം

സംസാരിക്കാറുള്ള ലക്ഷ്മിയമ്മയുടെ ആ ശബ്ദത്തിലെ രൂക്ഷത എന്നെ തറച്ചുനിർത്തി... ഞാൻ വാതിലിന് പിന്നിൽ മറഞ്ഞുനിന്നു...

ലക്ഷ്മിയമ്മ വിശ്വനാഥനെയും അമ്മയെയും ശരിക്കും ശകാരിക്കുകയായിരുന്നു...

ലക്ഷ്മിയമ്മ : "വിശ്വനാഥാ... നിന്റെയും ഇവളുടെയും ഈ പേക്കൂത്തുകൾക്കെല്ലാം ഞാൻ കണ്ണടയ്ക്കുന്നത് ഈ തറവാടിന്റെ മാനം ഓർത്താണ്... പക്ഷേ, അതിനിടയിലേക്ക് എന്നെക്കൂടി വലിച്ചിഴയ്ക്കരുത് എന്ന് നിന്നോട് ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ലേ?"

വിശ്വനാഥ് : "അമ്മേ... അത് പിന്നെ... സാഹചര്യങ്ങൾ കൊണ്ട് പറഞ്ഞുപോയതാണ്... ദേവൂട്ടിനോട് സത്യം പറയാൻ പറ്റില്ലല്ലോ..."

ലക്ഷ്മിയമ്മ : "സാഹചര്യമോ? ഞാൻ കാശിയിലും ഋഷികേശിലും തീർത്ഥയാത്രയ്ക്ക് പോയിരിക്കുകയാണെന്ന് ആ പിഞ്ചുകുഞ്ഞിനോട് നുണ പറഞ്ഞിട്ട്, നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കൂടി എവിടെയായിരുന്നു? അതിന്റെ കൂടെ ഹോസ്പിറ്റലിൽ പോവാൻ എന്റെ പേര് വേണമായിരുന്നോ നിനക്ക് നുണ പറയാൻ?"

അമ്മയുടെ ശബ്ദം അപ്പോൾ വളരെ താഴ്ന്നായിരുന്നു കേട്ടത്...

ശാലിനി : "അമ്മേ... സോറി... വിശ്വേട്ടൻ പറഞ്ഞത് ദേവൂട്ടിന് ഒന്നും മനസ്സിലാകാതിരിക്കാനാണ്..."

ലക്ഷ്മിയമ്മ (ശബ്ദം ഉയർത്തി) : "മിണ്ടി പോവരുത്... ശാലിനി! നാണമില്ലേ നിനക്ക്? ഓരോന്നു പറഞ്ഞു പറഞ്ഞ് നീ വിശ്വനാഥന്റെ കൂടെ നടത്തുന്ന ഈ നാടകങ്ങൾ ആ കുട്ടി എന്നെങ്കിലും തിരിച്ചറിയും... അന്ന് നീ അവന് എന്ത് മറുപടി നൽകും?"

അമ്മ മുഖം താഴ്ത്തി നിന്നു... ലക്ഷ്മിയമ്മയുടെ ഉള്ളിൽ കനൽ എരിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു... ലക്ഷ്മിയമ്മ വിശ്വനാഥനെ നോക്കി പല്ലുകടിച്ചു...

ലക്ഷ്മിയമ്മ : "നിങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഈ"ബന്ധം"... അത് എന്തു തന്നെയായാലും, ലോകത്തിന് മുന്നിൽ ഇവൾ ഇപ്പോഴും ഫിലിപ്പിന്റെ വിധവയാണ്... ആ കുഞ്ഞിന്റെ മുന്നിലെങ്കിലും ആ അന്തസ്സ് നിനക്ക് കാത്തു സൂക്ഷിച്ചൂടെ വിശ്വനാഥാ? ഇവൾ നിനക്ക് ആരാണെന്ന് എനിക്കറിയാം, പക്ഷേ ആ കുട്ടിക്ക് ഇവൾ അവന്റെ അമ്മ മാത്രമാണ്... അവനെ ഇങ്ങനെ നുണകൾ പറഞ്ഞു പറ്റിക്കുന്നത് ക്രൂരതയാണ്..."

വിശ്വനാഥ് : "അമ്മേ, ശാലിനി ഇപ്പോൾ നിയമപരമായി എന്റെ..." (വിശ്വനാഥ് പറയാൻ വന്നത് ലക്ഷ്മിയമ്മ തടഞ്ഞു)...

ലക്ഷ്മിയമ്മ : "എന്ത് പദവിയായാലും അത് ആ മുറിക്കുള്ളിൽ മതി... പുറത്ത്, ഈ കുഞ്ഞിന്റെ മുന്നിൽ എനിക്ക് നുണയത്തി ആകാൻ വയ്യ... പത്തു മാസത്തെ പ്രൊജക്ടോ മറ്റോ പറഞ്ഞ് നീ ഇവളെ കൊണ്ടുപോകുന്നത് ആ കുട്ടി കാണുന്നുണ്ട്... അവന്റെ ആ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മുന്നിൽ ഉരുകിപ്പോകുന്നത് ഞാനാണ്..."

ഹാളിൽ വലിയൊരു നിശബ്ദത പടർന്നു... ലക്ഷ്മിയമ്മ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അടുക്കളയിലേക്ക് നടന്നു... വിശ്വനാഥൻ അമ്മയുടെ തോളിൽ കൈവെച്ച് അവളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ നോക്കി...

വീടിനുള്ളിൽ നടക്കുന്ന ഓരോ കാര്യങ്ങളും എന്നെ അസ്വസ്ഥനാക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു... ഓരോ നുണകളും ഓരോ രഹസ്യങ്ങളും പതുക്കെ എന്റെ മുന്നിൽ അഴിഞ്ഞു വീഴുകയായിരുന്നു... ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ ആ വീടിനുള്ളിലെ സംഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് പതുക്കെ അടർത്തിമാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചു... പക്ഷേ, സത്യങ്ങൾ എന്നെ വേട്ടയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു...

ഒരു ദിവസം രാവിലെ കളിക്കിടയിൽ എന്റെ മുറിയിലെ കസേരയ്ക്ക് പിന്നിൽ ഞാൻ ഒരു ഒരാളുടെ ഷഡ്ഡി കണ്ടു...

ഞാൻ അത് കയ്യിലെടുത്ത് അടുക്കളയിൽ ജോലി ചെയ്യുകയായിരുന്ന അമ്മയുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു...

"അമ്മേ, ഇതാരുടെയാ? നമ്മുടെ റൂമിൽ ഇരിക്കുന്നു..."

അമ്മ അത് കണ്ടതും ഒരു നിമിഷം സ്തംഭിച്ചു പോയി... കൈയ്യിലിരുന്ന പാത്രം താഴെ വീഴാതിരിക്കാൻ അവർ പാടുപെട്ടു... മുഖം വല്ലാതെ ചുവന്നു... എങ്കിലും പെട്ടെന്ന് ഒരു നുണ പറഞ്ഞു:

"അത്... അത് വിശ്വേട്ടന്റേതാവും മോനേ... പുറത്ത് ഉണങ്ങാനിട്ടപ്പോൾ കാറ്റത്ത് പറന്നു വന്നതാകും... ഞാൻ അത് തിരികെ കൊടുക്കാൻ വേണ്ടി എടുത്തു വെച്ചതാ..."

കാറ്റത്ത് പറന്നു വന്ന വസ്ത്രം എങ്ങനെ വാതിലുകളും ജനലുകളും അടച്ച എന്റെ മുറിയിലെത്തി എന്ന് ചോദിക്കാനുള്ള ബുദ്ധി അന്ന് എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല...

മറ്റൊരു ദിവസം ഉച്ചയ്ക്ക് സ്കൂൾ വിട്ടു വന്നപ്പോൾ വീട് വല്ലാതെ നിശബ്ദമായിരുന്നു... ഞാൻ വെള്ളം കുടിക്കാനായി അടുക്കളയിലേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ ബാത്ത്റൂമിൽ നിന്ന് അമ്മയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു... പക്ഷേ അത് പതിവുപോലെ പാട്ടു പാടുന്നതോ കുളിക്കുന്നതോ ആയ ശബ്ദമായിരുന്നില്ല... ഏങ്ങലടിക്കുന്നതു പോലെയുള്ള,

എന്നാൽ വല്ലാത്തൊരു ആനന്ദം കലർന്ന"മൂളലുകൾ" (Moaning voice)... അമ്മയ്ക്ക് സുഖമില്ലെന്ന് കരുതി ഞാൻ വാതിലിൽ തട്ടി വിളിച്ചു...

"അമ്മേ... എന്താ പറ്റിയേ?"

പെട്ടെന്ന് ശബ്ദങ്ങൾ നിലച്ചു... അൽപ്പനേരത്തിന് ശേഷം വാതിൽ തുറന്ന് അമ്മ പുറത്തു വന്നു... മുടി അലങ്കോലമായിരുന്നു, ശ്വാസം വല്ലാതെ കിതയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

"ഒന്നുമില്ല ദേവൂട്ടാ... വല്ലാത്തൊരു തലവേദന... അതിന്റെ ഓരോ ശബ്ദങ്ങളാ..." അമ്മ എന്റെ കണ്ണുകളിൽ നോക്കാതെ പറഞ്ഞു... ആ ബാത്ത്റൂമിനുള്ളിൽ അമ്മ ഒറ്റയ്ക്കായിരുന്നോ എന്ന സംശയം അന്ന് എന്റെ ഉള്ളിൽ ആദ്യമായി ഒരു കരടായി തറച്ചു...

ഒരിക്കൽ ഞായറാഴ്ച ഉച്ചയ്ക്ക് ലക്ഷ്മിയമ്മ പായസം ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു... എല്ലാവരും ഡൈനിങ്ങ് ടേബിളിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ വിശ്വനാഥ് അമ്മയെ നോക്കി ഒരു വശപ്പിശകായ ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു:

"ശാലിനി, ഈ പായസത്തിന് അത്ര മധുരമില്ലല്ലോ... നിന്റെ കയ്യിൽ ആ"ഹോർമോൺ സിറപ്പ്" ഇരിപ്പില്ലേ? അത് കുറച്ച് ഇതിൽ ഒഴിച്ചാൽ നല്ല ടേസ്റ്റ് കിട്ടുമായിരുന്നു... ഇന്നലെ രാത്രി അത് കുടിച്ചപ്പോൾ നീ പറഞ്ഞത് നല്ല മധുരമാണെന്നല്ലേ?"

അമ്മ മുഖം താഴ്ത്തി നാണത്തോടെ ചിരിച്ചു...

"വിശ്വേട്ടാ... പതുക്കെ... ദേവൂട്ടി ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്..."

വിശ്വനാഥ് ഒന്നുകൂടി ഉറക്കെ ചിരിച്ചു...

"അവൻ ശ്രദ്ധിക്കട്ടെ... അവനും ഒരു ഡോക്ടർ ആകേണ്ടവനല്ലേ? ഏത് മരുന്നാണ് ഏത് സമയത്ത് കൊടുക്കേണ്ടതെന്ന് അവൻ ഇപ്പോൾ തന്നെ പഠിക്കട്ടെ... അല്ലേ ദേവാ?"

അദ്ദേഹം എന്റെ തലയിൽ തലോടുമ്പോൾ എനിക്ക് അറപ്പാണ് തോന്നിയത്...

ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം അമ്മ ബാത്ത്റൂമിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്ക് വരുമ്പോൾ വിശ്വനാഥ് ഹാളിൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... അമ്മയുടെ സാരി അല്പം അഴിഞ്ഞിരുന്നു, മുടി നനഞ്ഞിരുന്നു...

വിശ്വനാഥ് അമ്മയെ അടിമുടി നോക്കി പരിഹസിച്ചു:

“എന്താ ശാലിനി, ബാത്ത്റൂമിൽ വല്ലാതെ”തലവേദന” എടുത്തോ? നിന്റെ ശബ്ദം പുറത്ത് വരെ കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നല്ലോ... അത്രയ്ക്ക് പെട്ടെന്ന് ആ മരുന്ന് എഫക്റ്റ് ചെയ്തോ?”

അമ്മ ഓടിപ്പോയി കണ്ണാടിക്ക് മുന്നിൽ നിന്ന് സാരി ശരിയാക്കി...

“അത്... അത് വിശ്വേട്ടൻ തന്ന ആ പുതിയ ലിക്വിഡ് ഉപയോഗിച്ചതു കൊണ്ടാ... അതിന്റെ ആ ഒരു പവർ എനിക്ക് താങ്ങാൻ പറ്റിയില്ല...”

വിശ്വനാഥ് എഴുന്നേറ്റു വന്ന് അമ്മയുടെ പുറകിലൂടെ ചേർന്നു നിന്നു...

“അതെയോ? എന്നാൽ ഇന്ന് രാത്രി നമുക്ക് അതിന്റെ ഡോസ് ഒന്നുകൂടി കൂട്ടി നോക്കാം... ദേവൂട്ടിനെ നമുക്ക് നേരത്തെ ഉറക്കാം...”

അലക്കാനിട്ട അമ്മയുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ ഞാൻ എടുത്തപ്പോൾ കണ്ട ആ വെളുത്ത, പശ പോലെയുള്ള കറകളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചപ്പോൾ വിശ്വനാഥ് ഇടപെട്ടു...

“ദേവാ... അത് നിന്റെ അമ്മയുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് വരുന്ന ഒരുതരം”അമൃതാണ്...” അത് തൊടാൻ ഭാഗ്യമുള്ളവർക്കേ പറ്റൂ... നീ അത് അമ്മയ്ക്ക് തന്നെ കൊടുത്തേക്ക്, അവൾക്ക് അത് കളയാൻ താല്പര്യമുണ്ടാകില്ല... കാരണം അത് വിശ്വേട്ടൻ കൊടുത്ത സമ്മാനമാണ്...”

അത് വൃത്തിയാക്കാൻ സഹായിക്കാമെന്ന് കരുതി ഞാൻ അതെടുത്തപ്പോൾ അമ്മ പെട്ടെന്ന് അവിടേക്ക് ഓടിവന്നു...

എന്റെ കൈയിൽ നിന്ന് അത് തട്ടിപ്പറിച്ചു കൊണ്ട് അമ്മ അലറി:

“ആരാണ് നിന്നോട് ഇത് തൊടാൻ പറഞ്ഞത്? എന്റെ അനുവാദമില്ലാതെ നീ ഇനി എന്റെ വസ്ത്രങ്ങളിൽ കൈ തൊട്ടു പോകരുത്!”

അമ്മയുടെ ആ ദേഷ്യം എന്നെ ഭയപ്പെടുത്തി... അത് കണ്ട് വിശ്വനാഥൻ ചിരിച്ചു...

അന്ന് രാത്രിയും ഡൈനിങ്ങ് ടേബിളിൽ ആ പതിവ് നാടകം തുടരുകയായിരുന്നു... വിശ്വനാഥ് അമ്മയുടെ തൊട്ടടുത്ത് തന്നെ ഇരുന്നു... ലക്ഷ്മിയമ്മ അടുക്കളയിലായിരുന്നു... ഞാൻ അവർക്ക് അഭിമുഖമായും ഇരുന്നു... ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനിടയിൽ വിശ്വനാഥന്റെ കൈകൾ മേശയ്ക്കടിയിലൂടെ ചലിക്കുന്നത് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു...

വിശ്വനാഥ് തന്റെ ഒരു കൈ അമ്മയുടെ സാരിക്കുള്ളിലൂടെ അരക്കെട്ടിലേക്ക് പതുക്കെ താഴ്ത്തി… അമ്മയുടെ മുഖത്ത് പെട്ടെന്ന് ഒരു ഞെട്ടലുണ്ടായെങ്കിലും അത് ഉടനെ ഒരു ഗൂഢമായ പുഞ്ചിരിക്ക് വഴിമാറി… വിശ്വനാഥന്റെ കൈകൾ അമ്മയുടെ നിതംബങ്ങളിൽ അമരുകയും പതുക്കെ അവയുടെ ഇടയിലൂടെ ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങുന്നതും അമ്മയുടെ ഇരിപ്പിലെ അസ്വസ്ഥതയിൽ നിന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു…

അമ്മ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നത് നിർത്തി… വിശ്വനാഥ് അമ്മയെ നോക്കി കണ്ണുചിമ്മിക്കൊണ്ട് ഒരു തമാശ പറഞ്ഞു:

വിശ്വനാഥ് : "ശാലിനി, നിന്റെ ഈ കറികൾക്ക് ഇന്ന് വല്ലാത്തൊരു ചൂടാണല്ലോ… അകത്തേക്ക് ചെല്ലുന്തോറും ആ ചൂട് കൂടിക്കൂടി വരുന്നു… നിന്റെ ആ"സ്പെഷ്യൽ മരുന്ന്" ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടോ?"

അമ്മ ശ്വാസം പതുക്കെ വിട്ടുകൊണ്ട് വിശ്വനാഥനെ നോക്കി ഒരു മദാലസമായ ചിരി ചിരിച്ചു… ആ സ്പർശനം അമ്മ ആസ്വദിക്കുകയാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി…

ശാലിനി : "അത് വിശ്വേട്ടന് തോന്നുന്നതാണ്… ചില മരുന്നുകൾ ഉള്ളിലെത്തുമ്പോൾ അങ്ങനെയൊക്കെ തോന്നും… പക്ഷേ ആ ചൂട് മാറ്റാൻ വിശ്വേട്ടന്റെ കയ്യിൽ നല്ല ഐസ് പോലെയുള്ള മരുന്നുണ്ടല്ലോ… ഇന്ന് രാത്രി അത് ഉപയോഗിച്ചാൽ മതി…"

വിശ്വനാഥ് കൈകൾ കുറച്ചുകൂടി ആഴത്തിൽ ചലിപ്പിച്ചു… അമ്മയുടെ മുഖം ഇപ്പോൾ വല്ലാതെ ചുവന്നിരുന്നു, കണ്ണുകൾ പകുതി അടഞ്ഞതുപോലെ…

വിശ്വനാഥ് : "തീർച്ചയായും… ആ പത്ത് മാസത്തെ ട്രീറ്റ്മെന്റിന്റെ ഭാഗമായി ഇന്ന് രാത്രി ആഴത്തിലുള്ള ഒരു പരിശോധന തന്നെ നടത്താം… നിന്റെ ഈ"പെയിൻ" എവിടെയാണെന്ന് എനിക്ക് കൃത്യമായി അറിയാം…"

അമ്മ ഒന്ന് വിറച്ചു… വിശ്വനാഥന്റെ കൈകൾ അമ്മയുടെ കാലുകൾക്കിടയിൽ എവിടെയോ അമർന്നപ്പോൾ അമ്മയുടെ വായിൽ നിന്ന് ഒരു ചെറിയ മൂളൽ പുറത്തുവന്നു… ലക്ഷ്മിയമ്മ വരുന്നത് കണ്ട് അമ്മ പെട്ടെന്ന് സ്വയം നിയന്ത്രിച്ചു…

ലക്ഷ്മിയമ്മ ടേബിളിലേക്ക് വന്നപ്പോൾ വിശ്വനാഥ് വളരെ സ്വാഭാവികമായി തന്റെ കൈകൾ പിൻവലിച്ച് ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ തുടങ്ങി… പക്ഷേ അമ്മയുടെ ആ ചിരിയും വിശ്വനാഥന്റെ ആ നോട്ടവും എന്നെ ശ്വാസം മുട്ടിച്ചു…

ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞു എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ അമ്മയുടെ സാരിയുടെ പുറകിൽ വിശ്വനാഥന്റെ വിരലുകൾ അമർന്നതിന്റെ പാടുകൾ ചുളിവുകളായി വീണു

കിടക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു... എന്റെ അമ്മയെ ഒരു മൃഗത്തെപ്പോലെ അയാൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴും അവൾ അത് ആസ്വദിക്കുന്നത് കാണാൻ എനിക്ക് കഴിയുമായിരുന്നില്ല... ആ രാത്രിയിൽ ഗസ്റ്റ് റൂമിൽ നിന്ന് കേൾക്കാൻ പോകുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ ഓർത്ത് ഞാൻ എന്റെ കാതുകൾ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു...

അമ്മയും വിശ്വനാഥനും അവരുടെ സ്വകാര്യ ലോകത്തേക്ക് കൂടുതൽ ആഴ്ന്നു പോയപ്പോൾ, ഞാൻ എന്റെ ലോകം എന്റെ മുറിക്കുള്ളിലേക്ക് ചുരുക്കി... അമ്മയോടുള്ള സ്നേഹം പതുക്കെ ഒരുതരം അറപ്പായി മാറിയിരുന്നു... അവരുടെ സ്പർശനങ്ങളിൽ നിന്നും നുണകളിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ ഞാൻ പുസ്തകങ്ങളെ കൂട്ടുപിടിച്ചു... പഠനത്തിൽ ഞാൻ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചു... എന്റെ ഏകാന്തതയിൽ എനിക്ക് കൂട്ട് ലക്ഷ്മിയമ്മയും പിന്നെ എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളും മാത്രമായിരുന്നു...

എനിക്ക് കോഡിംഗിനോടുള്ള ഭ്രമം അവർക്കും അറിയാമായിരുന്നു... ഒരുപക്ഷേ, എന്നെ അവരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് അകറ്റി നിർത്താനുള്ള ഒരു എളുപ്പ വഴിയായിട്ടാകാം, വിശ്വനാഥൻ എനിക്ക് ഏറ്റവും പുതിയ മോഡൽ ഒരു കമ്പ്യൂട്ടർ വാങ്ങിത്തന്നു...

പക്ഷേ, അവർ കരുതിയത് പോലെ ഞാൻ വെറുമൊരു ഗെയിം കളിക്കാരനായിരുന്നില്ല... ആ കമ്പ്യൂട്ടർ സ്ക്രീനിന്റെ നീലവെളിച്ചത്തിൽ ഞാൻ എന്റെ പുതിയ വ്യക്തിത്വം കെട്ടിപ്പടുത്തു...

പകൽ സമയം സ്കൂളിലും വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ കോഡിംഗിലും ഞാൻ മുഴുകി... പതുക്കെ പതുക്കെ ഞാൻ ചെറിയ പ്രോഗ്രാമുകളും സോഫ്റ്റ്‌വെയറുകളും നിർമ്മിക്കാൻ പഠിച്ചു... ഇന്റർനെറ്റിന്റെ ഇരുണ്ട ഇടനാഴികളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ"ബഗ് ബൗണ്ടി" (Bug Bounty) എന്ന ലോകം തിരിച്ചറിഞ്ഞു... വലിയ കമ്പനികളുടെ വെബ്സൈറ്റുകളിലെയും സോഫ്റ്റ്‌വെയറുകളിലെയും സുരക്ഷാ പിഴവുകൾ (Bugs) കണ്ടെത്തി അവ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നതായിരുന്നു എന്റെ വിനോദം...

ഓരോ തവണയും ഒരു പിഴവ് കണ്ടെത്തുമ്പോൾ എനിക്ക് ലഭിച്ചിരുന്ന പ്രതിഫലം ഡോളറുകളിലായിരുന്നു... പന്ത്രണ്ടാം വയസ്സിൽ തന്നെ ഞാൻ പണം സമ്പാദിക്കാൻ തുടങ്ങി... പക്ഷേ, ആ പണം ഞാൻ ആരോടും പറഞ്ഞില്ല... അമ്മയോ വിശ്വനാഥനോ എനിക്ക് തരുന്ന ഓരോ രൂപയും എനിക്ക് തീക്കനൽ പോലെയായിരുന്നു... എനിക്ക് എന്റെ സ്വന്തം കാലിൽ നിൽക്കണമായിരുന്നു...

എന്റെ അച്ഛന്റെ മരണത്തിൽ സംശയം തോന്നിയ ഞാൻ പഴയ പോലീസ് റെക്കോർഡുകളിലേക്കും ഡിജിറ്റൽ ആർക്കൈവുകളിലേക്കും ഹാക്ക് ചെയ്തു

കയറി... ഡിജിറ്റൽ തെളിവുകളുടെ ഓരോ അടരുകൾ പൊളിച്ചു മാറ്റുമ്പോഴും ഞാൻ ചെന്നെത്തിയത് വിശ്വനാഥനിലേക്കല്ല, മറിച്ച് പുറത്തുനിന്നുള്ള മറ്റൊരു സംഘത്തിലേക്കായിരുന്നു... അച്ഛന്റെ ബിസിനസ്സ് പാർട്ണർമാരും അമ്മയുടെ സഹോദരനും ചേർന്ന് അച്ഛനെ ഇല്ലാതാക്കിയത് വിശ്വനാഥന് വേണ്ടിയായിരുന്നില്ല... മറിച്ച്, അച്ഛനെയും വിശ്വനാഥനെയും ഒരേ പോലെ തകർക്കാൻ അവർ പ്ലാൻ ചെയ്തിരുന്നു...

വിശ്വനാഥനും അച്ഛനും ഒരേ നാണയത്തിന്റെ രണ്ട് വശങ്ങളായിരുന്നു... അവർക്ക് ഒരേ ശത്രുക്കളായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്... അച്ഛന്റെ മരണം ഒരു അപകടമായിരുന്നില്ല എന്ന് വിശ്വനാഥന് അന്നേ അറിയാമായിരുന്നു... ശത്രുക്കൾ തന്റെ അടുത്ത ഇര വിശ്വനാഥനാണെന്ന് ഉറപ്പിച്ചപ്പോൾ, വിശ്വനാഥൻ തിരിച്ചടിച്ചു... അച്ഛനെ കൊന്ന ഓരോരുത്തരെയും വിശ്വനാഥൻ ട്രാഫിക് ആക്സിഡന്റുകളിലൂടെ തീർത്തത് പ്രതികാരത്തിന് വേണ്ടിയായിരുന്നു – തന്റെ സുഹൃത്തിനു വേണ്ടി ചെയ്ത പക വീട്ടൽ!

പ്ലസ് ടു കാലഘട്ടം എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും നിർണ്ണായകമായ ഒന്നായിരുന്നു... അപ്പോഴേക്കും ഞാൻ വീട്ടിലെ സംഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് പൂർണ്ണമായും ഉൾവലിഞ്ഞ് എന്റെ കമ്പ്യൂട്ടറിലും കോഡിംഗിലും അഭയം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു... ആ സമയത്താണ് എന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് വരുൺ കടന്നുവരുന്നത്...

സ്കൂൾ ജീവിതത്തിലുടനീളം എനിക്ക് ഒരേയൊരു ആത്മമിത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ, അത് വരുൺ ആയിരുന്നു... അവന് മാത്രമായിരുന്നു എന്റെ വീട്ടിലെ അസ്വസ്ഥതകളെക്കുറിച്ച് ഏകദേശമെങ്കിലും ധാരണയുണ്ടായിരുന്നത്...

വരുൺ എന്നെ സംബന്ധിച്ച് വെറുമൊരു കൂട്ടുകാരനായിരുന്നില്ല, എന്റെ എല്ലാ രഹസ്യങ്ങളും സൂക്ഷിപ്പിക്കാരൻ... ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചായിരുന്നു പഠിച്ചിരുന്നതും ലഞ്ച് കഴിച്ചിരുന്നതും...

വരുൺ : "ഡാ ദേവാ, നീയിന്ന് വല്ലാതെ ഡള്ളാണല്ലോ? ഇന്നലെയും ആ വിശ്വസാർ നിന്റെ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നോ?"

ഞാൻ വെറുതെ ഒന്ന് തലയാട്ടി... കയ്യിലിരുന്ന ചോറ്റുപാത്രത്തിലെ ഭക്ഷണത്തിന് അന്ന് ഒട്ടും രുചി തോന്നിയിരുന്നില്ല...

വരുൺ : "നീ ഇതൊക്കെ ഒന്ന് വിട്ടുകള ഡാ... നീ ഇപ്പോൾ തന്നെ ഒരു ബൗണ്ടി ഹണ്ടറായി ലക്ഷങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്നില്ലേ? ഈ പ്ലസ് ടു കഴിഞ്ഞാൽ നമുക്ക് ബാംഗ്ലൂരിലേക്ക് മാറാം... അവിടെ നിന്റെ ഈ കഴിവ് വെച്ച് നിനക്ക് വലിയ നിലയിൽ എത്താം... അന്ന് നിനക്ക് നിന്റെ അമ്മയെ ആ നരകത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കാം..."

വരുണിന്റെ വാക്കുകൾ എനിക്ക് വലിയൊരു ആശ്വാസമായിരുന്നു… പക്ഷേ, ആശ്വാസങ്ങളെല്ലാം തല്ലിക്കെടുത്തുന്ന ഒരു നിമിഷം പ്ലസ് ടു പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞ ദിവസങ്ങളിൽ എനിക്കായി കാത്തിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു…

ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം, ട്യൂഷൻ കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ വരുണിന്റെ കൂടെ സൈക്കിളിൽ വരികയായിരുന്നു… വീടിന് കുറച്ചകലെ എത്തിയപ്പോൾ വിശ്വനാഥന്റെ കാർ റോഡരികിൽ പാർക്ക് ചെയ്തിരിക്കുന്നത് കണ്ടു… സാധാരണ അയാൾ വീട്ടുമുറ്റത്താണ് കാർ ഇടാറുള്ളത്, ഇവിടെ എന്തിനാണ് നിർത്തിയിരിക്കുന്നത് എന്ന് ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു…

ഞാൻ വരുണിനോട് അവിടെ നിൽക്കാൻ പറഞ്ഞു പതുക്കെ കാറിനടുത്തേക്ക് നടന്നു… കാറിന്റെ ചില്ലുകൾ കറുത്തതായിരുന്നു, പക്ഷേ പുറകിലെ സീറ്റിലെ അനക്കം എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു… ഞാൻ പതുക്കെ ചില്ലിനടുത്തേക്ക് നീങ്ങിനിന്നു…

അകത്ത് ഞാൻ കണ്ട കാഴ്ച എന്റെ ഹൃദയം നുറുക്കുന്നതായിരുന്നു…

വിശ്വനാഥന്റെ മടിയിൽ എന്റെ അമ്മ ഇരിക്കുന്നു… എന്റെ അച്ഛനെ ചതിച്ചവരുടെ രക്തം വീണ അതേ കൈകൾ കൊണ്ട് അയാൾ എന്റെ അമ്മയെ പുണരുകയായിരുന്നു… അമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞിരുന്നു, മെല്ലെ അവരുടെ ചുണ്ടുകൾ കൂട്ടിമുട്ടി… ഞാൻ അവിടെ തറഞ്ഞുനിന്നുപോയി… എന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു… എന്നെക്കാൾ വേദനിച്ചത് എന്റെ കൂടെ വന്ന വരുണിനായിരുന്നു… അവൻ ഓടിവന്ന് എന്റെ കൈ പിടിച്ചു മാറ്റി…

വരുൺ (വിറയ്ക്കുന്ന ശബ്ദത്തിൽ) : “ദേവാ… വേണ്ട… ഇത് നീ കാണണ്ട… നമുക്ക് പോകാം…”

പക്ഷേ ഞാൻ അനങ്ങിയില്ല… വിശ്വനാഥൻ അമ്മയുടെ കഴുത്തിൽ ചുംബിക്കുമ്പോൾ അമ്മയുടെ ചുണ്ടുകളിൽ വിരിഞ്ഞ ആ ചിരി… അത് എന്നെ നോക്കി പരിഹസിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി… ലോകത്തുള്ള ഒരാളെയും വിശ്വസിക്കാൻ പറ്റാത്ത അവസ്ഥ…

അന്ന് വൈകുന്നേരം വരുൺ എന്റെ അടുത്തേക്ക് വന്നത് വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു… അവന്റെ കയ്യിൽ പഴയൊരു ഫോട്ടോ ഉണ്ടായിരുന്നു… അവന്റെ അച്ഛൻ പണ്ട് പങ്കെടുത്ത ഏതോ ഒരു ബിസിനസ് പാർട്ടിയുടെ ചിത്രമാണത്…

“ദേവാ… ഇത് നോക്ക്” അവൻ ഫോട്ടോ എന്റെ നേരെ നീട്ടി…

ആ ഫോട്ടോ കണ്ടതും എന്റെ ശ്വാസം നിലച്ചുപോയി...

അതിൽ വിശ്വനാഥും എന്റെ അമ്മയും അത്രമേൽ അടുത്താണ് നിൽക്കുന്നത്... വിശ്വനാഥൻ അമ്മയുടെ അരക്കെട്ടിലൂടെ കൈ ചുറ്റി അവളെ ചേർത്തു പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്... അമ്മയുടെ വയർ അന്ന് നന്നായി തള്ളി നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... അവർക്ക് തൊട്ടടുത്തായി ഒരു ആൺകുട്ടിയും ഒരു പെൺകുട്ടിയും നിൽക്കുന്നു... അവർ വിശ്വനാഥന്റെയും ശാലിനിയുടെയും മക്കളാണെന്ന് ആ മുഖത്തെ സാമ്യം തന്നെ വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു... ഈരെഴു പതിനാല് ലോകവും കറങ്ങുന്ന അവസ്ഥ...

എന്റെ അച്ഛൻ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അവർക്ക് മറ്റൊരു ലോകമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ആ ചിത്രം എന്നോട് ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു... സംശയം തീർക്കാൻ വരുൺ അവന്റെ അച്ഛനെ സ്പീക്കർ ഫോണിൽ വിളിച്ചു...

വരുൺ : "അച്ഛാ, ആ പഴയ പാർട്ടിയുടെ ഫോട്ടോയിൽ വിശ്വനാഥൻ സാറിന്റെ കൂടെയുള്ളത് ശാലിനി ആന്റിയല്ലേ? ഈ കൂടെയുള്ള കുട്ടികൾ ആരാണ്?"

മറുതലയ്ക്കൽ നിന്ന് വരുണിന്റെ അച്ഛൻ ഒരു നെടുവീർപ്പോടെ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി... ആ വാക്കുകൾ ഓരോന്നും എന്റെ നെഞ്ചിൽ തുളഞ്ഞു കയറുകയായിരുന്നു...

വരുണിന്റെ അച്ഛൻ : "അതൊക്കെ പഴയ കാര്യങ്ങളാണ് വരുൺ... വിശ്വനാഥനും ശാലിനിയും പണ്ടേ ഒന്നാകാൻ ആഗ്രഹിച്ചവരാണ്... ഫിലിപ്പ് മരിച്ചതിന് ശേഷം ശാലിനിയും വിശ്വനാഥും വീണ്ടും അടുത്തു തുടങ്ങിയിരുന്നു... സത്യം പറഞ്ഞാൽ ആ ഫോട്ടോയിൽ കാണുന്ന കുട്ടികൾ വിശ്വനാഥന്റേതാണ്... ശാലിനി അന്ന് ഗർഭിണിയായിരുന്നതും വിശ്വനാഥന്റെ കുഞ്ഞിനെയായിരുന്നു..."

ഞാൻ തകർന്നുപോയി... വരുണിന്റെ അച്ഛൻ നിർത്തിയില്ല...

വരുണിന്റെ അച്ഛൻ : "ഫിലിപ്പിന്റെ മരണശേഷം അവർ ഉടനെ വിവാഹം കഴിച്ചു... പക്ഷേ നിന്റെ കൂട്ടുകാരൻ അവരുടെ ആദ്യ മകന് അത് താങ്ങാൻ കഴിയില്ലെന്ന് കരുതിയാണ് അവർ ആ വിവാഹകാര്യം രഹസ്യമാക്കി വെച്ചത്... ശാലിനി പിന്നീട് പ്രസവിച്ച ആ കുഞ്ഞിനെ വിശ്വനാഥന്റെ വീട്ടിൽ തന്നെയാണ് വളർത്തുന്നത്... ലോകത്തിന് മുന്നിൽ ശാലിനി ഇപ്പോഴും ഫിലിപ്പിന്റെ വിധവയായി അഭിനയിക്കുകയായിരുന്നു... ആ പാവം കുട്ടി ഇപ്പോഴും വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നത് അവർ വെറും സുഹൃത്തുക്കളാണെന്നാണ്..."

ഫോൺ കട്ടായി... മുറിയിൽ കനത്ത നിശബ്ദത പടർന്നു...

എന്റെ അമ്മ... അവൾ അച്ഛനെ വഞ്ചിക്കുക മാത്രമായിരുന്നില്ല ചെയ്തത്... അവൾ വിശ്വനാഥന്റെ കുഞ്ഞിനെ വയറ്റിൽ ചുമക്കുമ്പോഴാണ് അച്ഛൻ മരിക്കുന്നത്... ആ"ഹോർമോൺ മരുന്ന്" എന്നും"പത്ത് മാസത്തെ ട്രീറ്റ്മെന്റ്" എന്നും പറഞ്ഞ് അവർ എന്നെ വിശ്വസിപ്പിച്ചത് ആ കുഞ്ഞിന്റെ ജനനത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു... അന്ന് റെസ്റ്റോറന്റിൽ വെച്ച് വിശ്വനാഥൻ അമ്മയുടെ വയറിന് താഴെ തൊട്ടു ചോദിച്ച ആ ചോദ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇത്രയും ഭീകരമായിരുന്നോ?

"ദേവാ..." വരുൺ എന്റെ തോളിൽ കൈ വെച്ചു...

"എനിക്ക് മനസ്സിലായി വരുൺ..." എന്റെ സ്വരം കടുത്തു...

"എന്റെ അച്ഛന്റെ ആത്മാവിനെ കൊന്നത് ഇവരാണ്... ഈ ഫോട്ടോയിലുള്ള കുട്ടികൾക്ക് അമ്മയുടെ സ്നേഹം ലഭിക്കുമ്പോൾ, ഞാൻ അവിടെ വെറുമൊരു നിഴലായിരുന്നു... എന്റെ അച്ഛന്റെ ഓർമ്മകളെ അവർ ഓരോ ദിവസവും പരിഹസിക്കുകയായിരുന്നു..."

അന്ന് രാത്രി ഞാൻ ഉറങ്ങിയില്ല... ആ ഫോട്ടോയിലെ ആൺകുട്ടിയെയും പെൺകുട്ടിയെയും ഞാൻ വീണ്ടും വീണ്ടും നോക്കി... അമ്മയുടെ ഗർഭപാത്രത്തിൽ എന്റെ അച്ഛന്റെ ചോരയ്ക്ക് പകരം വിശ്വനാഥന്റെ മരുന്നുകൾ പടർന്നുകയറിയതിന്റെ തെളിവായിരുന്നു ആ ചിത്രം...

ഒടുവിൽ അവൻ തീരുമാനിച്ചു... just vanish...

ഒരു ആത്മഹത്യയായി ഇതിനെ ചിത്രീകരിച്ചാൽ പോലീസ് അന്വേഷണം തന്റെ വഴിക്ക് വരുമെന്ന് അവനറിയാമായിരുന്നു... അതുകൊണ്ട് തന്നെ, ഒരു അപകടമായി ഇതിനെ മാറ്റാനായിരുന്നു അവന്റെ തീരുമാനം...

രാത്രിയുടെ നിശബ്ദതയിൽ ഞാൻ എന്റെ മുറിയിൽ അവസാനവട്ട ഒരുക്കങ്ങൾ നടത്തി... വിശ്വനാഥന്റെയും അമ്മയുടെയും ഗസ്റ്റ് റൂമിൽ നിന്ന് നേരിയ സംസാരശബ്ദങ്ങൾ കേൾക്കാം... ആ ശബ്ദങ്ങൾ എന്നെ ഇപ്പോൾ വേദനിപ്പിക്കുന്നില്ല, മറിച്ച് എന്റെ തീരുമാനത്തിന് കരുത്ത് പകരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്...

ഞാൻ ആ പഴയ ഫാമിലി ഫോട്ടോ കയ്യിലെടുത്തു... അച്ഛനും അമ്മയും പിന്നെ കുഞ്ഞായ ഞാനും ചിരിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന ചിത്രം... ഒരു നിമിഷം ആ ഫോട്ടോയിലേക്ക് നോക്കി നിന്ന ശേഷം, വളരെ സാവധാനം ഞാനും അച്ഛനും നിൽക്കുന്ന വശം ഞാൻ കീറിമാറ്റി (Torn off)... അമ്മയുടെ ചിത്രം മാത്രം ആ ഫ്രെയിമിൽ അവശേഷിച്ചു...

അച്ഛന്റെയും എന്റെയും ആ ചിത്രം ഞാൻ പോക്കറ്റിലിട്ടു...

അർജ്ജുൻ ആ കീറിയ ഫോട്ടോയിലേക്ക് നോക്കി ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം എടുത്തു... പിന്നെ പതുക്കെ ഷർട്ട് അല്പം പൊക്കി തന്റെ പുറത്തെ പഴയൊരു പാട് അനന്യയ്ക്ക് കാണിച്ചുകൊടുത്തു...

അർജ്ജുൻ : "ഇത് കണ്ടോ അനന്യാ? ഇത് വിശ്വനാഥൻ എനിക്ക് തന്ന സമ്മാനമാണ്... അന്ന് ആ ഫോട്ടോ തകർന്നപ്പോൾ അയാൾ എന്നെ തകർത്തതിന്റെ അടയാളം..."

അനന്യ ഞെട്ടലോടെ ആ പാടിലേക്ക് നോക്കി... അർജ്ജുൻ ആ രാത്രിയിലെ ഓർമ്മകളിലേക്ക് തിരികെ പോയി...

അർജ്ജുൻ : "അന്ന് വൈകുന്നേരം അവർ പുറത്തു പോയ സമയത്താണ് ഞാൻ ആ ഫോട്ടോ കണ്ടത്... വിശ്വനാഥും അമ്മയും അത്രയും ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന ഒരു ചിത്രം... എന്റെ അച്ഛന്റെ ഓർമ്മകൾ ഇരിക്കുന്ന ആ വീട്ടിൽ അത് കണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് സഹിക്കാനായില്ല... അറിയാതെ എന്റെ കൈ തട്ടി ആ ഫ്രെയിം താഴെ വീണു തകർന്നു..."

അവൻ ഒന്ന് നിർത്തി, കണ്ണുകൾ ഇറുക്കി അടച്ചു...

അർജ്ജുൻ : "അവർ തിരികെ വന്നപ്പോൾ തകർന്നു കിടക്കുന്ന ഫോട്ടോ കണ്ട് വിശ്വനാഥൻ ഭ്രാന്തനെപ്പോലെയായി... അയാൾ എന്റെ കോളറിൽ പിടിച്ചു വലിച്ചു...

"നിനക്ക് എന്റെയും ശാലിനിയുടെയും ബന്ധം അത്രയ്ക്ക് പുച്ഛമാണോടാ" എന്ന് അലറിക്കൊണ്ട് അയാൾ കൈയ്യിൽ കിട്ടിയ ബെൽറ്റ് എടുത്ത് എന്നെ അടിക്കാൻ തുടങ്ങി...

ഓരോ അടിയും എന്റെ പുറത്ത് വീഴുമ്പോൾ ഞാൻ നിലവിളിച്ചു..."അമ്മേ" എന്ന് വിളിച്ച് ഞാൻ കരഞ്ഞു...

അർജ്ജുന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന് ഒരു തുള്ളി കണ്ണീർ താഴെ വീണു...

അർജ്ജുൻ : "അമ്മ അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു അനന്യാ... ഞാൻ കരയുന്നത് കണ്ട് ഓടിവന്ന് എന്നെ ചേർത്തുപിടിക്കുമെന്ന് ഞാൻ കരുതി... പക്ഷേ... അവർ അവിടെ വെറുമൊരു കാഴ്ചക്കാരിയായി നിന്നു... വിശ്വനാഥൻ എന്നെ അടിക്കുമ്പോൾ, അയാളെ തടയുന്നതിന് പകരം അമ്മ തന്റെ മുഖം തിരിച്ചുപിടിച്ചു... സ്വന്തം മകൻ അടികൊള്ളുമ്പോൾ, തന്റെ കാമുകന്റെ ദേഷ്യം ശമിപ്പിക്കാൻ എന്നെ അവർ വിട്ടുകൊടുത്തു... വിശ്വനാഥന്റെ ആക്രോശങ്ങൾക്കിടയിൽ അമ്മയുടെ നിശബ്ദതയായിരുന്നു എന്നെ കൂടുതൽ വേദനിപ്പിച്ചത്..."

അനന്യ ആർദ്രതയോടെ അർജ്ജുന്റെ കൈകളിൽ പിടിച്ചു... പക്ഷേ അവൻ ആ കൈകൾ പതുക്കെ മാറ്റി...

അർജ്ജുൻ : "അന്ന് ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞതാണ്, ആ വീട്ടിൽ എനിക്ക് സ്ഥാനമില്ലെന്ന്... വിശ്വനാഥന്റെ മരുന്നുകൾക്കും സ്പർശനങ്ങൾക്കും മുന്നിൽ അമ്മ എന്നെ മറന്നുകളഞ്ഞു... എന്നെ സംരക്ഷിക്കാത്ത ആ അമ്മയെ എനിക്ക് ഇനി വേണ്ട... വിശ്വനാഥൻ എന്നെ തല്ലിയതിനേക്കാൾ വലിയ മുറിവ് അമ്മയുടെ ആ നിശബ്ദത എനിക്ക് നൽകി..."

അർജ്ജുൻ തന്റെ ബാഗ് തോളിലിട്ടു... ആ മുറിയിലെ ഇരുട്ടിലേക്ക് നോക്കി അവൻ അവസാനമായി പറഞ്ഞു:

അർജ്ജുൻ : "ഇനി എനിക്ക് ആരോടും പരാതിയില്ല... വിശ്വനാഥനും അമ്മയും അവരുടെ ലോകത്ത് സന്തോഷിക്കട്ടെ... പക്ഷേ ആ ഓർമ്മകൾ ചുമന്നുകൊണ്ട് നിന്റെ കൂടെ ജീവിക്കാൻ എനിക്ക് കഴിയില്ല അനന്യാ... ഈ ലോകത്ത് എനിക്ക് ആരെയും വിശ്വാസമില്ല... എന്റെ അമ്മ പോലും എന്നെ ചതിച്ച സ്ഥിതിക്ക്... എനിക്ക് എന്റെ ഏകാന്തത മതി..."

അവൻ ആ മുറിയുടെ പടിയിറങ്ങി... പുറത്തെ ഇരുട്ടിലേക്ക് അവൻ നടന്നു മറയുമ്പോൾ, അനന്യ അവിടെ തകർന്നു നിൽക്കുകയായിരുന്നു... സ്വന്തം അമ്മ സംരക്ഷിക്കാത്ത, സ്വന്തം വീട് നരകമായ ഒരുവന്റെ വേദനയ്ക്ക് മുന്നിൽ എന്ത് പറയണമെന്നറിയാതെ അവൾ വിതുമ്പി...

അർജ്ജുന്റെ മനസ്സ് വീണ്ടും പഴയ കാലത്ത് പോയി...

പുഴയോരത്തു കൂടിയുള്ള ആ റോഡ് വിജനമായിരുന്നു... വരുൺ അവിടെ എനിക്കായി കാത്തുനിന്നിരുന്നു... പണ്ട് അച്ഛന്റെ ആക്സിഡന്റ് നടന്ന അതേ സ്ഥലത്തിന് അടുത്തായി ഞാൻ എന്റെ സൈക്കിൾ ചവിട്ടി വീഴ്ത്തി... റോഡിലെ കൊക്കയിലേക്ക് എന്റെ ബാഗും പുസ്തകങ്ങളും ചിതറിക്കിടക്കുന്ന രീതിയിൽ ഇട്ടു... എന്റെ ഒരു ചെരിപ്പ് പുഴയുടെ വക്കിലും മറ്റൊന്ന് റോഡിലും ഉപേക്ഷിച്ചു...

ഒരു വശത്ത് ചളിയിൽ പുരണ്ട സൈക്കിൾ... മറ്റൊരിടത്ത് ചിതറിക്കിടക്കുന്ന എന്റെ ഓർമ്മകൾ... ഒരു ലോറി ഇടിച്ച് തെറിപ്പിച്ചത് പോലെ റോഡിൽ ഞാൻ തന്നെ കൃത്രിമമായി ചില പാടുകൾ ഉണ്ടാക്കി... ആ രാത്രിയിലെ ശക്തമായ മഴയിൽ തെളിവുകൾ പകുതിയും മാഞ്ഞുപോകുമെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു... പുഴയിലെ ഒഴുക്ക് നോക്കി നിൽക്കുമ്പോൾ വരുൺ എന്റെ അരികിലെത്തി...

വരുൺ : "ദേവാ... നീ ഉറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞോ?"

ഞാൻ : "അതെ വരുൺ... നാളെ നേരം വെളുക്കുമ്പോൾ, പുഴയിൽ വീണ മകനെ തിരഞ്ഞ് എന്റെ അമ്മ കരയുന്നത് എനിക്ക് കാണണ്ട... കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞ അവർ എല്ലാം മറക്കും..."

ഞാൻ കീറിമാറ്റിയ അച്ഛന്റെയും എന്റെയും ആ ഫോട്ടോ കയ്യിൽ മുറുക്കിപ്പിടിച്ചു...

"ഈ ചിത്രം തെളിവാണ് വരുൺ... എന്റെ അച്ഛനെ കൊന്നവർക്ക് മുന്നിൽ, മരിച്ചെന്ന് അവർ കരുതുന്ന ഈ മകൻ തിരിച്ചുവരും... അന്ന് ഈ ഫോട്ടോയിലെ മൂന്നാമത്തെ ആളെ അവർക്ക് പറഞ്ഞു കൊടുക്കേണ്ടി വരും..."

വരുണിന്റെ ബൈക്കിന് പിന്നിൽ ഇരുന്ന് ഞാൻ ആ നഗരത്തിന്റെ അതിർത്തി കടക്കുമ്പോൾ, ദൂരെ എന്റെ വീടിന്റെ ലൈറ്റുകൾ ഓരോന്നായി അണയുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു... ശാലിനി ഇപ്പോൾ വിശ്വനാഥന്റെ നെഞ്ചിൽ ഉറങ്ങുകയായിരിക്കും... തന്റെ മകന്റെ ചോര റോഡിൽ വീണെന്ന് നാളെ അവൾ അറിയുമ്പോൾ, ആ കണ്ണീരിൽ എത്രത്തോളം സത്യമുണ്ടാകുമെന്ന് എനിക്കറിയണം...

"വിട... ദേവ് ആനന്ദ് മരിച്ചു... ഇനി അർജ്ജുൻ മാത്രം..."

ഞങ്ങൾ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലേക്ക് തിരിച്ചു... ബാംഗ്ലൂരിലേക്കുള്ള ട്രെയിൻ കാത്തുനിൽക്കുമ്പോൾ ഞാൻ എന്റെ ഫോണിലെ സിം കാർഡ് ഊരി പുഴയിലേക്ക് എറിഞ്ഞു... ഡിജിറ്റൽ ലോകത്ത് ഞാൻ ഒരു പുതിയ വിലാസം സൃഷ്ടിക്കും...

പിന്നെ കോളേജ് പഠനം... ജോലി... ഫ്രാൻസ്... അവസാനം... ഇവിടെ...

അർജ്ജുൻ തന്റെ സംസാരം നിർത്തി ആ ഇരുട്ടിലേക്ക് നോക്കി നിന്നപ്പോൾ, അനന്യയ്ക്ക് എന്ത് പറയണമെന്നറിയില്ലായിരുന്നു... അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന് കണ്ണീർ ധാരധാരയായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു... ഇത്രയും കാലം താൻ"സ്പെല്ലിംഗ് മിസ്റ്റേക്ക്" വരുത്തുന്ന ഒരു പാവം പയ്യൻ എന്ന് കരുതി കളിയാക്കിയിരുന്ന അർജ്ജുൻ, ഉള്ളിൽ ഒരു വലിയ അഗ്നിപർവ്വതം ചുമന്നാണ് നടന്നിരുന്നതെന്ന് അവൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു...

അവൾ സാവധാനം അവന്റെ അടുത്തേക്ക് നടന്നു... വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളാൽ അവന്റെ തോളിൽ പിടിച്ചു...

"ദേവാ..." അവൾ ആദ്യമായി അവനെ ആ പേര് വിളിച്ചു...

"നിന്നോട് എന്ത് പറയണം എന്ന് എനിക്കറിയില്ല... ആ ഏഴ് വയസ്സുകാരൻ അനുഭവിച്ച നരകം... നിന്റെ അമ്മയുടെ ആ നിശബ്ദത... അത് കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ എനിക്ക് ശ്വാസം മുട്ടുന്നു..."

അർജ്ജുൻ പ്രതികരിക്കാതെ നിന്നു... അനന്യ അവനെ തനിക്ക് അഭിമുഖമായി തിരിച്ചു നിർത്തി...

“നീ എന്നോട് അന്ന് ചോദിച്ചില്ലേ, എന്തിനാണ് നീ ആ സ്പെല്ലിംഗ് മിസ്റ്റേക്കുകൾ വരുത്തുന്നതെന്ന്? ഇപ്പോൾ എനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നു... നിന്റെ മനസ്സ് ആ പഴയ പാസ്റ്റിൽ തറഞ്ഞു പോയതുകൊണ്ടായിരുന്നു അത്... തന്റെ അമ്മ മറ്റൊരാളുടെ കൈകളിൽ അമരുന്നത് കാണേണ്ടി വന്ന ഒരു കുഞ്ഞിന് എങ്ങനെയാണ് ജീവിതത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കാൻ കഴിയുക?”

അനന്യ തന്റെ ക്യാബിനിൽ അസ്വസ്ഥയായി ഇരിക്കുകയായിരുന്നു... അടുത്ത ആഴ്ച നടക്കാനിരിക്കുന്ന നിർണ്ണായകമായ ബോർഡ് മീറ്റിംഗിന്റെ അജണ്ട അവളുടെ മുന്നിലുണ്ട്... കമ്പനിയുടെ ലാഭവിഹിതം ജീവനക്കാർക്ക് നൽകാതെ പുതിയ”ഷെൽ പ്രോജക്റ്റുകളിലേക്ക്” മാറ്റാനുള്ള നീക്കമാണ് അവിടെ നടക്കാൻ പോകുന്നത്...

അർജ്ജുൻ അവളുടെ അടുത്തേക്ക് വന്നു... അവൻ തന്റെ ലാപ്ടോപ്പ് തുറന്ന് കാണിച്ചു...

“മാം, ഞാൻ കുമാറിന്റെ സിസ്റ്റം ഹാക്ക് ചെയ്തിട്ടില്ല, പകരം അയാളുടെ ലോഗിൻ പാറ്റേൺ നിരീക്ഷിച്ചു... കുമാർ ഓരോ തവണയും ഫണ്ട് ട്രാൻസ്ഫർ ചെയ്യുമ്പോൾ അത് സിദ്ധാർത്ഥിന്റെ പേഴ്സണൽ സെർവറിലൂടെയാണ് കടന്നുപോകുന്നത്... ഡിജിറ്റൽ സിഗ്നേച്ചർ സിദ്ധാർത്ഥിന്റേതാണ്...”

അനന്യയുടെ കണ്ണുകളിൽ ഒരു തിളക്കം മിന്നി...

“അതായത്, കുമാർ നടത്തുന്ന എല്ലാ അഴിമതിക്കും സിദ്ധാർത്ഥിന്റെ നേരിട്ടുള്ള അനുവാദമുണ്ട്... ബോർഡ് മീറ്റിംഗിൽ വെച്ച് നമുക്കിത് പൊളിക്കണം...”

ബോർഡ് മീറ്റിംഗ് ദിവസം:

കോൺഫറൻസ് ഹാളിൽ ഗൗരവമേറിയ ചർച്ചകൾ നടക്കുന്നു... സിദ്ധാർത്ഥ് തന്റെ ആഡംബര പൂർണ്ണമായ കസേരയിൽ ഇരുന്നു പുഞ്ചിരിക്കുന്നു... കുമാർ ഒരു വശത്ത് വിയർപ്പൊപ്പി നിൽക്കുന്നുണ്ട്...

സിദ്ധാർത്ഥ് സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി:

“ഈ വർഷത്തെ ലാഭം നമ്മൾ പുതിയ ഐടി ഇൻഫ്രാസ്ട്രക്ചറിലേക്ക് നിക്ഷേപിക്കണം എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം... ജീവനക്കാരുടെ ഇൻക്രിമെന്റ് അടുത്ത വർഷത്തേക്ക് മാറ്റാം...”

പെട്ടെന്ന് അനന്യ എഴുന്നേറ്റു...

"ക്ഷമിക്കണം സാർ, പുതിയ ഇൻഫ്രാസ്ട്രക്ചർ എന്നതു കൊണ്ട് താങ്കൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് കുമാറിന്റെ ബന്ധുക്കളുടെ പേരിലുള്ള ഈ മൂന്ന് ഷെൽ കമ്പനികളെയാണോ?"

ഹാളിൽ നിശബ്ദത പടർന്നു... സിദ്ധാർത്ഥിന്റെ മുഖത്തെ ചിരി മാഞ്ഞു... കുമാർ വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി...

അർജുൻ പ്രൊജക്ടറിൽ തെളിവുകൾ നിരത്തി... ഓരോ പണമിടപാടിലും സിദ്ധാർത്ഥിന്റെ ഡിജിറ്റൽ ഐഡന്റിറ്റിയും കുമാറിന്റെ ബാങ്ക് സ്റ്റേറ്റ്മെന്റുകളും കൃത്യമായി കണക്ട് ചെയ്തിരുന്നു...

ബോർഡ് മീറ്റിംഗിൽ തെളിവുകൾ നിരത്തിയെങ്കിലും സിദ്ധാർത്ഥ് കുലുങ്ങിയില്ല... അവൻ കസേരയിൽ പിന്നിലേക്ക് ചാരി ഇരുന്ന് ഒരു പുച്ഛച്ചിരി ചിരിച്ചു...

"മിസ്റ്റർ അർജുൻ, വെറും കളിക്കാരൻ മാത്രമായ നീ ഈ കളിയിലെ നിയമങ്ങൾ മറന്നുപോയി... നീ കാണിച്ച ഈ ഡിജിറ്റൽ സിഗ്നേച്ചർ ഉണ്ടല്ലോ, അത് എന്റെ പേഴ്സണൽ ലാപ്ടോപ്പിൽ നിന്നാണ് പോയിരിക്കുന്നത്... എന്നാൽ ആ ലാപ്ടോപ്പ് കഴിഞ്ഞ മൂന്ന് മാസമായി അനന്യയുടെ കൈവശമാണ് ഇരിക്കുന്നത്... ഐടി ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിലെ ലോഗ് പരിശോധിച്ചാൽ അത് വ്യക്തമാകും..."

അനന്യ ഞെട്ടിപ്പോയി... സിദ്ധാർത്ഥ് തന്റെ ലാപ്ടോപ്പ് സർവീസ് ചെയ്യാൻ എന്ന് പറഞ്ഞു അനന്യയെ ഏൽപ്പിച്ചിരുന്നു... അത് അവൻ ഒരു ചതിക്കുഴിയായി മാറ്റുമെന്ന് അവൾ കരുതിയില്ല...

സിദ്ധാർത്ഥ് തുടർന്നു:

"യഥാർത്ഥത്തിൽ അനന്യയും അർജുനും ചേർന്ന് കമ്പനിയിലെ പണം തട്ടാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെന്നും, അത് കണ്ടുപിടിച്ച കുമാറിനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്താനാണ് ഈ തെളിവുകൾ ഉണ്ടാക്കിയതെന്നും എനിക്ക് തെളിയിക്കാൻ കഴിയും... സെക്യൂരിറ്റി!"

സെക്യൂരിറ്റി ജീവനക്കാർ ഹാളിനുള്ളിലേക്ക് കയറി... അനന്യയുടെ മുഖം വിളറി... താൻ ചതിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന് അവൾക്ക് ഉറപ്പായി...

പക്ഷേ അർജുൻ ശാന്തനായിരുന്നു... അവൻ തന്റെ ഫോണിൽ ഒരു ബട്ടൺ അമർത്തി... പ്രൊജക്ടറിൽ പുതിയൊരു വിൻഡോ തെളിഞ്ഞു വന്നു... അത് സിദ്ധാർത്ഥിന്റെയും കുമാറിന്റെയും രഹസ്യ ഫോൺ സംഭാഷണങ്ങളുടെ

റെക്കോർഡിംഗും അവരുടെ സ്വകാര്യ ബാങ്ക് ട്രാൻസാക്ഷൻസിന്റെ തത്സമയ ദൃശ്യങ്ങളുമായിരുന്നു...

"സാർ, താങ്കൾ പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്... അനന്യ മാമിനെ ഇതിൽ കുടുക്കാൻ നിങ്ങൾ പ്ലാൻ ചെയ്തിരുന്നു... പക്ഷേ, നിങ്ങൾ ഒരു കാര്യം മറന്നു... നിങ്ങൾ അയച്ച പണം ഇപ്പോൾ ആ ഷെൽ കമ്പനികളിലല്ല ഇരിക്കുന്നത്..."

സിദ്ധാർത്ഥ് പരിഭ്രമത്തോടെ തന്റെ ഫോൺ എടുത്തു നോക്കി... അവന്റെ അക്കൗണ്ടുകൾ ഒന്നൊന്നായി കാലിയായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു!

"എന്താ നോക്കുന്നത് സാർ? ആ പണം ഇപ്പോൾ കമ്പനിയുടെ ഒഫീഷ്യൽ"എംപ്ലോയി വെൽഫെയർ ഫണ്ടിലേക്ക്" (Employee Welfare Fund) റൂട്ട് ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്... നിങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച അതേ ഡിജിറ്റൽ സിഗ്നേച്ചർ വെച്ച് ഞാൻ ഒരു"റിവേഴ്സ് ലൂപ്പ്" ക്രിയേറ്റ് ചെയ്തു... ഇപ്പോൾ നിയമപരമായി ഈ പണം നിങ്ങൾ തന്നെ ജീവനക്കാർക്ക് ബോണസായി നൽകിയതു പോലെയായി!"

അർജുൻ സിദ്ധാർത്ഥിന്റെ അടുത്തേക്ക് നടന്നു...

"നിങ്ങൾ എന്നെ ഒരു സാധാരണ എംപ്ലോയി ആയിട്ടാണല്ലോ കണ്ടത്... പക്ഷേ അനന്യ മാം പറഞ്ഞതു പോലെ, എനിക്ക് എന്റെ"പാസ്റ്റ്" (Past) അത്ര പെട്ടെന്ന് മറക്കാൻ കഴിയില്ല... ഒരു ഹാക്കർക്ക് തന്റെ ഇരയെക്കാൾ പത്ത് സ്റ്റെപ്പ് മുന്നിൽ ചിന്തിക്കാനേ കഴിയൂ..."

കുമാർ അവിടെത്തന്നെ തളർന്നിരുന്നു... സിദ്ധാർത്ഥിന്റെ അധികാര ഗർവ്വ് നിമിഷ നേരം കൊണ്ട് തകർന്നു വീണു... താൻ കുഴിച്ച കുഴിയിൽ താൻ തന്നെ വീണുവെന്ന് അയാൾക്ക് മനസ്സിലായി...

അനന്യ അർജുനെ നോക്കി... അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ അത്ഭുതവും ആദരവുമായിരുന്നു...

ബോർഡ് മീറ്റിംഗിൽ അർജുൻ തെളിവുകൾ നിരത്തിയതോടെ സിദ്ധാർത്ഥ് തന്റെ അവസാന അടവ് പുറത്തെടുത്തു...

"ഇതൊന്നും കോടതിയിൽ നിലനിൽക്കില്ല അർജുൻ... വെറും സ്ക്രീൻഷോട്ടുകൾ വെച്ച് നിനക്ക് എന്നെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല... ഗെറ്റ് ഔട്ട്!" സിദ്ധാർത്ഥ് അലറി...

പക്ഷേ, ആ നിമിഷം കോൺഫറൻസ് ഹാളിന്റെ ഭീമാകാരമായ വാതിലുകൾ മലർക്കെ തുറക്കപ്പെട്ടു... യൂണിഫോമിലല്ലാത്ത, എന്നാൽ ഗൗരവക്കാരായ ഒരു കൂട്ടം

ഉദ്യോഗസ്ഥർ അകത്തേക്ക് കടന്നുവന്നു... എല്ലാവരുടെയും കണ്ണുകൾ അവരിലേക്ക് നീണ്ടു...

മുന്നിൽ നടന്നുവന്ന ഓഫീസർ തന്റെ ഐഡി കാർഡ് ഉയർത്തിക്കാട്ടി:

"സിദ്ധാർത്ഥ് വർമ്മ, ഐ ആം ഇൻസ്പെക്ടർ രാഘവൻ ഫ്രം സിബിഐ (CBI), ഇക്കണോമിക് ഒഫൻസ് വിംഗ്..."

അയാളുടെ പിന്നാലെ മറ്റു രണ്ടുപേർ കൂടി മുന്നോട്ട് വന്നു...

"സെബി (SEBI) ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ഓഫീസർ ആനന്ദ്... കൂടെ കസ്റ്റംസ് (Customs) ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ടീമും ഉണ്ട്..."

ഹാളിൽ മാരകമായ നിശബ്ദത പടർന്നു... സിദ്ധാർത്ഥിന്റെ മുഖത്തെ രക്തപ്രസാദം ആ നിമിഷം മാഞ്ഞുപോയി... വശത്ത് നിന്നിരുന്ന കുമാർ വിറച്ച് സോഫയിലേക്ക് ഇരുന്നുപോയി...

"എ... എന്തിന്? എനിക്കെതിരെ എന്ത് വാറന്റാണ് നിങ്ങളുടെ കൈവശമുള്ളത്?" സിദ്ധാർത്ഥ് വിക്കി...

സിബിഐ ഓഫീസർ ഒരു ഫയൽ മേശപ്പുറത്തേക്ക് ഇട്ടു...

"വാറന്റ് മാത്രമല്ല സിദ്ധാർത്ഥ്, കൃത്യമായ തെളിവുകളുണ്ട്... വിദേശത്ത് നിന്ന് ഇറക്കുമതി ചെയ്ത ഐടി ഉപകരണങ്ങളുടെ മറവിൽ നിങ്ങൾ കോടികളുടെ നികുതി വെട്ടിപ്പ് നടത്തിയതിന് കസ്റ്റംസ് കേസ് എടുത്തിട്ടുണ്ട്... ഓഹരി വിപണിയിൽ ഇൻസൈഡർ ട്രേഡിംഗ് നടത്തി സാധാരണക്കാരുടെ പണം തട്ടിയതിന് സെബി നിങ്ങളുടെ അക്കൗണ്ടുകൾ മരവിപ്പിച്ചു... പിന്നെ ഈ ഷെൽ കമ്പനികൾ വഴി നടത്തിയ മണി ലോണ്ടറിംഗിന് സിബിഐ നിങ്ങളെ കസ്റ്റഡിയിൽ എടുക്കുകയാണ്..."

അപ്പോഴാണ് അർജുൻ കസേരയിൽ നിന്ന് എഴുന്നേറ്റത്... അവൻ ശാന്തനായി സിദ്ധാർത്ഥിന്റെ അടുത്തേക്ക് നടന്നു...

"സാർ, നിങ്ങൾ കരുതിയത് ഞാൻ തെളിവുകൾ ഉണ്ടാക്കാൻ നോക്കുകയാണെന്നാണ്... പക്ഷേ ഞാൻ ചെയ്തത്"വിസിൽ ബ്ലോവർ" (Whistleblower) ആയി ഈ ഏജൻസികൾക്ക് വേണ്ട ഡാറ്റാ ലോഗുകൾ മുൻകൂട്ടി കൈമാറുകയായിരുന്നു... നിങ്ങൾ ഓരോ തവണ ക്ലിക്ക് ചെയ്യുമ്പോഴും അത് നേരെ പോയിക്കൊണ്ടിരുന്നത് ഇവരുടെ സെർവറിലേക്കായിരുന്നു..."

“കുമാർ...

“സിബിഐ ഓഫീസർ വിളിച്ചു...

“താൻ ഇതിൽ മാപ്പുസാക്ഷിയാകാൻ തയ്യാറാണെങ്കിൽ ശിക്ഷയിൽ ഇളവ് ലഭിക്കും... അല്ലെങ്കിൽ സിദ്ധാർത്ഥിനൊപ്പം താനും അകത്താകും...”

പേടിച്ചുപോയ കുമാർ ഉടനെ അലറി:

“സാർ... ഞാൻ എല്ലാം പറയാം! സിദ്ധാർത്ഥ് സാറാണ് എന്നെക്കൊണ്ട് ഇതെല്ലാം ചെയ്യിച്ചത്... ആ ഷെൽ കമ്പനികളുടെ യഥാർത്ഥ ഉടമ ഇദ്ദേഹമാണ്!”

സിദ്ധാർത്ഥിന്റെ കണ്ണുകളിൽ പകയും തോൽവിയും നിഴലിച്ചു... സെക്യൂരിറ്റി ഉദ്യോഗസ്ഥർ സിദ്ധാർത്ഥിന്റെയും കുമാറിന്റെയും കൈകളിൽ വിലങ്ങു വെച്ചു... ബോർഡ് മെമ്പേഴ്സിന്റെയും സഹപ്രവർത്തകരുടെയും മുന്നിലൂടെ തല കുനിച്ച് അവർക്ക് ആ ഹാൾ വിട്ടിറങ്ങേണ്ടി വന്നു...

അനന്യ സ്തംഭിച്ചു നിൽക്കുകയായിരുന്നു... സിദ്ധാർത്ഥിനെപ്പോലൊരു”ഭീമനെ” വീഴ്ത്താൻ അർജുൻ ഇത്രയും വലിയൊരു വല നെയ്തിരുന്നു എന്ന് അവൾക്ക് വിശ്വസിക്കാനായില്ല...

ഹാളിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്ക് പോകുന്നതിന് മുൻപ് സിബിഐ ഓഫീസർ അർജുന്റെ അരികിൽ നിന്നു...

“ഗുഡ് ജോബ് അർജുൻ... നിന്റെ ആ”ഹാക്കിംഗ് പാസ്റ്റ്” ഇത്രയും ഉപകരിക്കുമെന്ന് കരുതിയില്ല... ടച്ച്ലുണ്ട്...”

അവർ പോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അനന്യ അർജുനെ നോക്കി ചോദിച്ചു

“അർജുൻ... ആരാണ് നീ ശരിക്കും?”

അർജുൻ ജനാലയിലൂടെ പുറത്തെ ട്രാഫിക്കിലേക്ക് നോക്കി ഒരു ചെറിയ ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു

“വെറുമൊരു മിസ്റ്റേക്ക് വരുത്തുന്ന ടൈപ്പിസ്റ്റ്... അത്രയേയുള്ളൂ മാം...”

കോൺഫറൻസ് ഹാളിലെ പുകയടങ്ങിയപ്പോൾ അടുത്ത യുദ്ധം തുടങ്ങിയത് ഓഫീസിലെ കഫറ്റീരിയയിലാണ്... കുമാറും സിദ്ധാർത്ഥും കൈവിലങ്ങുമായി ഇറങ്ങിപ്പോയത് ടീമിനിടയിൽ വലിയ ചർച്ചയായി...

“ആരാണപ്പാ ആ അജ്ഞാത ഹാക്കർ? സിബിഐയ്ക്ക് ഇത്രയും കൃത്യമായ തെളിവ് കൊടുത്തത് നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള ആരോ ആണല്ലോ!” ശ്രീനിവാസൻ സാർ ചായ കുടിക്കുന്നതിനിടയിൽ സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ചു...

അകലെ ഒരു ടേബിളിൽ അർജ്ജുൻ പതിവുപോലെ തന്റെ ലാപ്ടോപ്പിന് മുന്നിൽ തല കുനിച്ചിരിപ്പുണ്ട്... ദൂരെ നിന്ന് അനന്യ അവനെ നോക്കി ഒന്ന് പുഞ്ചിരിച്ചു... ആ പുഞ്ചിരിയിൽ അഭിമാനവും പ്രണയവും കലർന്നിരുന്നു... ഇത് കണ്ടുനിന്ന ഒരു ജൂനിയർ അനന്യയുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു...

“മാം, അർജ്ജുൻ വീണ്ടും എന്തോ മിസ്റ്റേക്ക് വരുത്തിയോ? മാം എന്തിനാ അവനെ നോക്കി ചിരിക്കുന്നത്?”

അനന്യ തന്റെ ഗൗരവം വീണ്ടെടുത്ത് പറഞ്ഞു

“അവൻ വരുത്തുന്ന”മിസ്റ്റേക്കുകൾ” തിരുത്താൻ വലിയ പാടാണെന്ന് ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായി... നീ പോയി നിന്റെ പണി നോക്ക്...”

അന്ന് വൈകുന്നേരം ഓഫീസ് വിട്ട് അവർ നഗരത്തിന് പുറത്തുള്ള ഒരു ശാന്തമായ കഫേയിൽ കണ്ടുമുട്ടി...

അനന്യ: (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) “നീ വലിയൊരു”ഡബിൾ ഏജന്റ്” ആണെന്ന് ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ലല്ലോ അർജ്ജുൻ... സിബിഐ ഓഫീസർ നിന്നെ നോക്കി കണ്ണ് ചിമ്മിയത് കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ പേടിച്ചുപോയി...”

അർജ്ജുൻ : “അത് പിന്നെ... പഴയ ശീലങ്ങൾ അത്ര പെട്ടെന്ന് പോകില്ലല്ലോ മാം... പക്ഷെ എന്റെ സ്പെല്ലിംഗ് മിസ്റ്റേക്കിന് നിങ്ങൾ തന്ന ചീത്ത ഇപ്പോഴും കാതിൽ മുഴങ്ങുന്നുണ്ട്...”

അനന്യ : “അത് നിന്റെ അഭിനയം കണ്ടിട്ടല്ലേ! പിന്നെ, നിന്റെ ഈ”ഹാക്കർ” ഇമേജ് ഒക്കെ കൊള്ളാം, പക്ഷെ വീട്ടിൽ ചെന്നാൽ നീ എന്റെ പഴയ അർജ്ജുൻ തന്നെയാണ്...”

തന്റെ നാട്ടിൻപുറത്തെ വിശേഷങ്ങൾ പറയുന്നതിനിടയിൽ അനന്യ വാചാലയായി...

“നീ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ പാലക്കാട്ടെ ആ കരിമ്പനകൾ? അവിടെ വെയിലത്ത് നടക്കുമ്പോൾ കിട്ടുന്ന ഒരു സുഖമുണ്ട്... ഈ എസി മുറിയിലെ തണുപ്പിനേക്കാൾ എത്രയോ നല്ലതാണത്...”

അർജ്ജുൻ അവളുടെ കൈകളിൽ മെല്ലെ പിടിച്ചു...

“നമുക്ക് പോകാം അനന്യ... ഒരിക്കൽ അവിടേക്ക്... പക്ഷെ ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ഈ രഹസ്യ ഡേറ്റിംഗ് ആരെങ്കിലും അറിഞ്ഞാൽ കുമാറിനേക്കാൾ വലിയ ഗോസിപ്പ് ആകും അത്...”

അനന്യ നാണത്തോടെ അവനെ നോക്കി ചിരിച്ചു... അവരുടെ പ്രണയം ആ നഗരത്തിലെ തിരക്കുകൾക്കിടയിൽ സുരക്ഷിതമായിരുന്നു...

രാത്രി 10 മണിയോടെ ഓഫീസിലെ ഒഫീഷ്യൽ ഗ്രൂപ്പിൽ ശ്രീനിവാസൻ സാറിന്റെ മെസ്സേജ് എത്തുന്നു...

Sreenivasan Sir : “Great news team! സിദ്ധാർത്ഥ് വർമ്മയുടെ വിടവാങ്ങലിനെ തുടർന്നുണ്ടായ ഒഴിവിലേക്ക് പുതിയ ബോർഡ് മെമ്പറെ ഐക്യകണ്ഠേന തിരഞ്ഞെടുത്തു... ആരാണെന്ന് ഇപ്പോൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല... സർപ്രൈസ് ആണ്! നാളെ രാവിലെ 10 മണിക്ക് ടൗൺഹാൾ മീറ്റിംഗിൽ നേരിട്ട് പരിചയപ്പെടാം... എല്ലാവരും സെമി-ഫോർമൽസിൽ എത്തുക...”

ഈ മെസ്സേജ് വന്ന ഉടനെ ഗ്രൂപ്പിൽ ഗോസിപ്പുകൾ നിറഞ്ഞു...

Rohit (Dev) : “ആരായിരിക്കും? വല്ല വിദേശിയുമാണോ?”

Meera : “സിദ്ധാർത്ഥിനേക്കാൾ ഭീകരൻ ആകാതിരുന്നാൽ മതിയായിരുന്നു...”

Sreenivasan Sir : “Wait and watch! ഇത്തവണ ഒരു”സ്ത്രീ ശക്തി” ആയിരിക്കും കമ്പനിയെ നയിക്കുന്നത് എന്ന് മാത്രം പറയാം...”

ടൗൺഹാൾ മീറ്റിംഗിന്റെ അന്തരീക്ഷം ആകെ പുകയുകയായിരുന്നു... സിദ്ധാർത്ഥിനെയും കുമാറിനെയും പുറത്താക്കിയ ആവേശത്തിൽ ജീവനക്കാർ പുതിയ ബോർഡ് മെമ്പർക്കായി കാത്തിരുന്നു... അർജ്ജുനും അനന്യയും മുൻനിരയിൽ തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു...

ശ്രീനിവാസൻ സാർ മൈക്കിന് മുന്നിലെത്തി:

“സുഹൃത്തുക്കളേ, നമ്മുടെ കമ്പനിയുടെ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും നിർണ്ണായകമായ നിമിഷമാണിത്... പുതിയ ഡയറക്ഷനും പുതിയ വിഷനുമായി വരുന്ന നമ്മുടെ പുതിയ ബോർഡ് മെമ്പറെ സ്വീകരിക്കാം... മിസിസ് ശാലിനി വിശ്വനാഥൻ!”

ആ പേര് കേട്ടതും അർജുൻ ഇരുന്ന കസേരയിൽ നിന്ന് ഒന്ന് പിടഞ്ഞു... അവന്റെ കാതുകൾക്ക് വിശ്വസിക്കാനായില്ല..."ശാലിനി..." ആ പേര് അവന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു വെള്ളിടി പോലെ മുഴങ്ങി... പക്ഷേ അവൻ സ്വയം ആശ്വസിപ്പിച്ചു

"അല്ല... അത് എന്റെ അമ്മയാകില്ല, ശാലിനി എന്നത് ഒരു സാധാരണ പേര് മാത്രമാണ്..."

ഹാളിലെ ലൈറ്റുകൾ മങ്ങി... വലിയ സ്ക്രീനിൽ ഒരു വീഡിയോ പ്ലേ ആയി... അതിൽ അതിശക്തയായ ഒരു ബിസിനസ്സ് വുമണിന്റെ നിഴൽ രൂപം കാണാമായിരുന്നു... തകർപ്പൻ മ്യൂസിക്കിന്റെ അകമ്പടിയോടെ സ്റ്റേജിന്റെ വലതുവശത്തുള്ള വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു...

വെളുത്ത ഡിസൈനർ സാരിയുടുത്ത്, കണ്ണുകളിൽ ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെ തിളക്കവുമായി സ്റ്റേജിലേക്ക് നടന്നു വന്ന ആ രൂപത്തെ കണ്ടതും അർജുന്റെ ശ്വാസം നിലച്ചുപോയി! അവൻ കാണുന്നത് സ്വപ്നമാണോ യാഥാർത്ഥ്യമാണോ എന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്ത വിധം സ്തംഭിച്ചു...

അത് ശാലിനിയായിരുന്നു...

അമ്മ...

അദ്ധ്യായം 3

ആ പേര് കേട്ടതും മുൻനിരയിലിരുന്ന അർജുൻ ഒന്ന് പിടഞ്ഞു... അവന്റെ കാതുകളെ വിശ്വസിക്കാനായില്ല... ശാലിനി... തന്റെ അമ്മ! വേദിയിലേക്ക് ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ നടന്നു വന്ന ആ സ്ത്രീയെ കണ്ട് അർജുന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു വെള്ളിടി വെട്ടി...

ശാലിനി പ്രസംഗം ആരംഭിച്ചു:

"എന്റെ ഈ വളർച്ചയ്ക്ക് പിന്നിൽ വലിയൊരു ലക്ഷ്യമുണ്ട്... ഒരു സ്ത്രീ എന്ന നിലയിൽ നേരിട്ട വെല്ലുവിളികളും എന്റെ കുടുംബവുമാണ് എന്റെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രചോദനം... ഈ കമ്പനിയെ പുതിയൊരു ഉയരത്തിൽ എത്തിക്കുക എന്നതാണ് എന്റെ സ്വപ്നം..."

അർജുൻ ഒരു പരിഹാസച്ചിരിയോടെ അവളെ നോക്കി... 'കുടുംബം... പ്രചോദനം... എന്തൊരു അഭിനയം!' അവൻ ഉള്ളിൽ പറഞ്ഞു... എന്നാൽ വേദിയിൽ അഭിമാനത്തോടെ നിൽക്കുന്ന ശാലിനി, താഴെ ഇരിക്കുന്ന ജീവനക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ തന്റെ മകൻ 'ദേവ്' ഉണ്ടെന്ന് അറിഞ്ഞതേയില്ല...

മീറ്റിംഗ് ഹാളിന് പുറത്തെ ഇടനാഴിയിൽ അർജുൻ തളർന്നിരിക്കുകയായിരുന്നു... അവന്റെ മുഖത്തെ വിളർച്ച കണ്ട അനന്യ വേവലാതിയോടെ അടുത്തേക്ക് വന്നു...

“അർജുൻ, നിനക്ക് എന്തുപറ്റി? ആ പേര് കേട്ടപ്പോൾ നീ എന്തിനാ ഇത്രയധികം ഷോക്കായത്?” അനന്യ അവന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കി ചോദിച്ചു...

അർജുൻ പതുക്കെ തലയുയർത്തി... അവന്റെ ചോദ്യം വിചിത്രമായിരുന്നു...

“അനന്യ... നമ്മുടെ പുതിയ ബോർഡ് മെമ്പറുടെ മുഴുവൻ പേര് എന്താണെന്നാണ് നീ പറഞ്ഞത്?”

അനന്യ ഒന്ന് ശങ്കിച്ചു

“മിസിസ് ശാലിനി വിശ്വനാഥൻ... എന്തേ?”

അർജുൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു

“അവരുടെ ആദ്യത്തെ പേര് മാത്രം ഒന്ന് പറയാമോ?”

“ശാലിനി...” അനന്യ മറുപടി നൽകി...

“അവരുടെ കൂടെയുള്ള ആ പഴയ സ്കൂൾ സുഹൃത്ത്, നീ നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ച ആ ബിസിനസ് പാർട്ണർ... അയാളുടെ പേര്?” അർജുന്റെ ശബ്ദം ഇടറുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

“അത് വിശ്വനാഥൻ എന്നാണ്... എന്താ അർജുൻ നീ ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചോദിക്കുന്നത്?”

അർജുൻ ഒരു ദീർഘശ്വാസമെടുത്തു...

“ശാലിനി... വിശ്വനാഥൻ... ആ രണ്ട് പേരുകളും ചേർത്തു വായിച്ചാൽ കിട്ടുന്നത് എന്റെ ജീവിതം തകർത്ത സത്യമാണ് അനന്യ... ആ ശാലിനി എന്റെ അമ്മയാണ്... വിശ്വനാഥൻ എന്ന ആൾക്കൊപ്പം ഇറങ്ങിപ്പോയ എന്റെ അമ്മ!”

അനന്യ തരിച്ചു നിന്നുപോയി... അവളുടെ ചുറ്റുമുള്ള ലോകം ഒരു നിമിഷം നിശ്ചലമായതു പോലെ തോന്നി...

“അർജുൻ... നീ... നീ എന്തൊക്കെയാ പറയുന്നത്? ആ സ്ത്രീ നിന്റെ അമ്മയാണെന്നോ?”

അനന്യയുടെ അമ്പരപ്പ് മാറിയില്ല... അവൾ പതുക്കെ ചോദിച്ചു,

“അപ്പോൾ, ഇനി എന്താണ് നിന്റെ പ്ലാൻ? നിന്നെയും അച്ഛനെയും ഉപേക്ഷിച്ചു പോയ ആ സ്ത്രീയോട് പ്രതികാരം ചെയ്യാനാണോ നിന്റെ തീരുമാനം? അവരെ ഈ കമ്പനിയിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കണോ?”

അർജ്ജുൻ ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കി ശാന്തനായി പറഞ്ഞു...

“ഇല്ല അനന്യ... എനിക്ക് ആരോടും പ്രതികാരമില്ല... പ്രത്യേകിച്ച് എന്റെ അമ്മയോട്...”

അനന്യ അത്ഭുതപ്പെട്ടു...

“അതെന്താ? അവർ ചെയ്തത് തെറ്റല്ലേ?”

അർജ്ജുൻ തിരിഞ്ഞു നിന്ന് അവളെ നോക്കി വിശദീകരിച്ചു:

“ഒന്നാമതായി, എന്റെ അമ്മയ്ക്ക് അവളുടെ ജീവിതം എങ്ങനെ ജീവിക്കണമെന്ന് തീരുമാനിക്കാനുള്ള പൂർണ്ണ അവകാശമുണ്ട്... സങ്കടകരമാണെങ്കിലും, മറ്റൊരാളോടൊപ്പം സന്തോഷം കണ്ടെത്താനാണ് അവൾ ആഗ്രഹിച്ചതെങ്കിൽ അതിനെ തടയാൻ എനിക്ക് അധികാരമില്ല... അവൾ അവളുടെ വഴി തിരഞ്ഞെടുത്തു...”

അവൻ തുടർന്നു...

“രണ്ടാമതായി, ഞാൻ ഇപ്പോൾ ആ പഴയ ‘ദേവ്’ അല്ല... ഞാൻ അർജ്ജുനാണ്... എനിക്ക് ജീവിതത്തിൽ വ്യക്തമായ മറ്റൊരു ലക്ഷ്യമുണ്ട് (Sole purpose)... എന്റെ കരിയറിൽ വിജയിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത് മാത്രമാണ് എന്റെ ദൗത്യം... ആ ദൗത്യത്തിനിടയിൽ എന്റെ അമ്മ ഒരു തടസ്സമാകില്ല... പഴയ മുറിവുകൾ മാന്തിപ്പൊളിച്ച് സമയം കളയാൻ എനിക്ക് താല്പര്യമില്ല... അവൾ അവളുടെ ലോകത്ത് ജീവിക്കട്ടെ, ഞാൻ എന്റെ ലോകത്തും...”

അർജ്ജുന്റെ വാക്കുകളിലെ പക്വത അനന്യയെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി... എങ്കിലും അവന്റെ ഉള്ളിലെ ആഴത്തിലുള്ള വേദന ആ കണ്ണുകളിൽ അവൾക്ക് കാണാമായിരുന്നു...

വിശ്വനാഥൻ ബിസിനസ്സ് ആവശ്യങ്ങൾക്കായി വിദേശത്തായതിനാൽ വീട് കുറച്ച് ശാന്തമായിരുന്നു... എങ്കിലും ശാലിനി തന്റെ മൂന്ന് മക്കൾക്കൊപ്പം സമയം ചെലവഴിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു... വിശ്വനാഥന്റെ മക്കളാണെങ്കിലും ശാലിനി അവരെ സ്വന്തം മക്കളെപ്പോലെയാണ് വളർത്തിയത്... മൂന്ന് പേരും മൂന്ന് സ്വഭാവക്കാരാണ്:

മാളവിക (മൂത്ത മകൾ): ശാന്തസ്വഭാവക്കാരി, എന്തിലും പക്വത കാണിക്കുന്നവൾ... ബാംഗ്ലൂരിലെ ഒരു പ്രമുഖ കോളേജിൽ അവസാന വർഷ വിദ്യാർത്ഥിനി...

വിക്രം (രണ്ടാമത്തെ മകൻ): എപ്പോഴും തമാശകളും കുസൃതികളുമായി നടക്കുന്നവൻ... സ്പോർട്സിലാണ് അവന് താല്പര്യം...

ദിയ (ഇളയ മകൾ): വീടിന്റെ ഓമന... എപ്പോഴും ശാലിനിയുടെ കൂടെ ഒട്ടിനിൽക്കുന്നവൾ...

ലിവിംഗ് റൂമിലെ വിശാലമായ സോഫയിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു അവർ... വിക്രം തന്റെ പുതിയ ഫുട്ബോൾ ബൂട്ടിനെക്കുറിച്ച് വാചാലനാകുന്നു... ദിയ ശാലിനിയുടെ മടിയിൽ തലവെച്ച് കിടന്ന് സ്കൂളിലെ വിശേഷങ്ങൾ പറയുന്നു...

“അച്ഛൻ എന്ന് വരും അമ്മേ?” ദിയ കൊഞ്ചലോടെ ചോദിച്ചു...

“അച്ഛന്റെ മീറ്റിംഗുകൾ തീരാൻ ഒരാഴ്ച കൂടി എടുക്കും മോളേ... വരുംമ്പോൾ നിനക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട ആ വലിയ ബാർബി സെറ്റ് കൊണ്ടുവരും എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്...” ശാലിനി അവളുടെ മുടിയിൽ തലോടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു...

പെട്ടെന്ന്, അതുവരെ ഫോണിൽ നോക്കിയിരുന്ന മാളവിക ഫോൺ മാറ്റിവെച്ച് ശാലിനിയെ നോക്കി...

“അമ്മേ... ഞാൻ ഒരു കാര്യം പറയാൻ മറന്നു... കഴിഞ്ഞ ദിവസം ബാംഗ്ലൂരിലെ ആ പുതിയ ലക്ഷ്വറി മാളിൽ പോയപ്പോൾ ഞാൻ ഒരാളെ കണ്ടു... വല്ലാത്തൊരു എക്സ്പീരിയൻസ് ആയിരുന്നു അത്...”

ശാലിനി കൗതുകത്തോടെ ചോദിച്ചു...

“ആരെയാ മോളേ കണ്ടത്? നിന്റെ വല്ല ഫ്രണ്ട്സും ആണോ?”

മാളവിക ഒന്ന് ആലോചിച്ചു...

“അല്ല അമ്മേ... എനിക്ക് അയാളെ നേരിട്ട് അറിയില്ല... പക്ഷേ, തിരക്കിനിടയിൽ ഞാൻ അയാളെ ഒന്ന് തട്ടിയപ്പോൾ, അയാളുടെ മുഖം കണ്ട നിമിഷം എനിക്ക് വല്ലാത്തൊരു പരിചിതത്വം തോന്നി... അമ്മയുടെ പഴയ ആൽബത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ള ഒരു ഫോട്ടോയിലെ ആ മുഖം പോലെ... ഞാൻ അറിയാതെ എന്റെ നാവിൽ നിന്ന് ‘ദേവേട്ടാ...’ എന്ന് വിളി വന്നുപോയി...”

ആ പേര് കേട്ടതും ശാലിനിയുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു മിന്നൽ പിണർ പാഞ്ഞു... കൈയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ചായക്കപ്പ് മേശപ്പുറത്ത് വെക്കുമ്പോൾ അവളുടെ കൈകൾ നേരിയ രീതിയിൽ വിറച്ചു... മുഖത്തെ പ്രസന്നത പെട്ടെന്ന് മാഞ്ഞു...

"എന്നിട്ട്... അയാൾ എന്ത് പറഞ്ഞു?" ശാലിനി ശബ്ദം നിയന്ത്രിച്ച് ചോദിച്ചു...

"അതായിരുന്നു അതിശയം..." മാളവിക തുടർന്നു...

"ആ വിളി കേട്ടതും അയാൾ ഒരു നിമിഷം ഒരു പ്രതിമ കണക്കെ അവിടെ തറഞ്ഞു നിന്നു... അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഒരുതരം ഞെട്ടലായിരുന്നു... പക്ഷേ തിരിഞ്ഞു നോക്കുകയോ എന്നോട് സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല... കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ കൈക്ക് പിടിച്ച് അയാൾ വേഗത്തിൽ ജനക്കൂട്ടത്തിനിടയിലേക്ക് നടന്നു മറഞ്ഞു... അമ്മേ... ആരാണ് ഈ ദേവ്? നമ്മുടെ ബന്ധുവാണോ?"

ശാലിനിയുടെ മനസ്സ് വർഷങ്ങൾ പുറകോട്ട് സഞ്ചരിച്ചു... തന്റെ പഴയ ജീവിതം, ഉപേക്ഷിച്ചു പോന്ന മകൻ 'ദേവ്'... അവൻ ഇവിടെ ഈ നഗരത്തിൽ ഉണ്ടോ? വിശ്വനാഥന്റെ മകൾ അവനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞോ?

"അത്... അത് നിനക്ക് തോന്നിയതാകും മോളേ... ആ പേരുള്ള ഒരുപാട് പേർ കാണുമല്ലോ... പഴയ ഫോട്ടോകളൊക്കെ വെറുതെ നിന്റെ തോന്നലുകൾ മാത്രമാണ്..." ശാലിനി ഒരുവിധം ആശ്വസിപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു...

ഓഫീസിലെ തിരക്കേറിയ പ്രൊജക്റ്റ് വർക്കുകൾക്കിടയിൽ അനന്യയുടെ മനസ്സ് അസ്വസ്ഥമായിരുന്നു... തല പുകയുന്ന ഡേറ്റാ അനാലിസിസുകൾക്കിടയിൽ ഒന്ന് ശാന്തമാകാൻ അവൾ തന്റെ എയർപോഡ്സ് (AirPods) ചെവിയിൽ വെച്ചു...

പ്രിയപ്പെട്ട പാട്ട് ഒഴുകിയെത്തി:

"ഒരു രാത്രി കൂടി വിടവാങ്ങവേ... പകൽ വെളിച്ചം പതുക്കെ മായവേ..."

ആ വരികൾക്കൊപ്പം അനന്യയുടെ മനസ്സ് കുറച്ചു മാസങ്ങൾ പുറകോട്ട് സഞ്ചരിച്ചു... വർക്ക് ഫ്രം ഹോം (Work From Home) കാലഘട്ടത്തിൽ അർജ്ജുനുമായി പങ്കിട്ട നിമിഷങ്ങൾ അവൾ ഓർത്തു... അന്ന് സൂം കോളുകൾക്കിടയിലും വാട്സാപ്പ് ചാറ്റുകളിലും അവർക്കിടയിൽ വളർന്ന ആ സൗഹൃദം... അത് വെറുമൊരു ഔദ്യോഗിക ബന്ധം മാത്രമായിരുന്നില്ല എന്ന് അവൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു...

പെട്ടെന്ന്, പാട്ട് പാതിവഴിയിൽ നിലച്ചു... ഒരു ചെറിയ 'ബീപ്' ശബ്ദത്തോടെ അവളുടെ എയർപോഡ്സ് മറ്റേതോ ഡിവൈസുമായി പെയർ (Pair)

ആയതുപോലെ തോന്നി... ഫോണിലെ ബ്ലൂടൂത്ത് സെറ്റിംഗ്സിൽ എന്തോ തകരാർ സംഭവിച്ചതാകാം... പാട്ടിന് പകരം ഒരു സംഭാഷണമാണ് അവൾ കേട്ടത്...

അപ്പുറത്ത് സംസാരിക്കുന്നത് അർജ്ജുനാണ്! അവൾ ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ചു...

അർജ്ജുൻ : "ഹലോ, മിസ്റ്റർ മാധവ് മോഹൻ... ഞാൻ എന്റെ രാജിക്കത്ത് (Resignation letter) ഇപ്പോൾ മെയിൽ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്... ദയവായി അത് ഫോർവേഡ് ചെയ്യണം..."

അനന്യ സ്തബ്ധയായിപ്പോയി... അർജ്ജുൻ രാജി വെക്കുകയാണോ? അതും ഈ നിർണ്ണായക ഘട്ടത്തിൽ? പക്ഷേ അവളെ അതിനേക്കാൾ ഞെട്ടിച്ചത് അർജ്ജുൻ സംസാരിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ പേരാണ്... മാധവ് മോഹൻ! ഈ കമ്പനിയുടെ സർവ്വാധികാരിയായ CEO!

ഒരു സാധാരണ ജീവനക്കാരനായ അർജ്ജുൻ എങ്ങനെയാണ് CEO-യെ നേരിട്ട് വിളിക്കുന്നത്? അതും ഇത്രയും അധികാര സ്വരത്തിൽ?

മറുപടി കേട്ടപ്പോൾ അനന്യയുടെ സമനില തെറ്റി...

മാധവ് മോഹൻ : "ശരി സാർ (Ok Sir)... തീർച്ചയായും... ബാക്കി കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ ഏറ്റെടുക്കാം... വേണ്ട നടപടികൾ ഉടൻ തന്നെ ഉണ്ടാകും..."

ഓഫീസിലെ തിരക്കുകൾക്കിടയിൽ അർജ്ജുന്റെ സിസ്റ്റത്തിൽ ഒരു നോട്ടിഫിക്കേഷൻ മിന്നിമറഞ്ഞു... സാധാരണ വരുന്ന ഔദ്യോഗിക മെയിലുകളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, എൻക്രിപ്റ്റ് ചെയ്ത (Encrypted) ഒരു അജ്ഞാത മെയിലായിരുന്നു അത്... സെൻഡർ ഐഡിയിൽ കണ്ട പേര് അർജ്ജുനെ ഒന്ന് അസ്വസ്ഥനാക്കി — നിഷാന്ത് (കുറ്റന്വേഷണം)...

മെയിൽ തുറന്നപ്പോൾ ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകൾ മാത്രം:

"Urgent issue... Contact me immediately..."

അർജ്ജുൻ ചുറ്റും ഒന്ന് കണ്ണോടിച്ചു... ആരും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തിയ ശേഷം അവൻ തന്റെ ലാപ്ടോപ്പിൽ അതീവ രഹസ്യമായ ഒരു അനോണിമസ് വോയിസ് കോൾ പ്ലാറ്റ്ഫോം ഓപ്പൺ ചെയ്തു... ഹെഡ്സെറ്റ് ചെവിയിൽ വെച്ച് അവൻ ആ നമ്പറിലേക്ക് കണക്ട് ചെയ്തു...

മറുപുറത്ത് കോൾ എടുത്ത ഉടനെ അർജ്ജുൻ പരുഷമായ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

അർജ്ജുൻ : "നിന്നോട് ഞാൻ എത്രയോ തവണ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, അങ്ങേയറ്റം അത്യാവശ്യഘട്ടത്തിലല്ലാതെ എന്നെ കോൺടാക്ട് ചെയ്യരുതെന്ന്... എന്തിനാണിപ്പോൾ വിളിച്ചത്?"

നിഷാന്ത് : "ക്ഷമിക്ക് ബ്രോ... പക്ഷേ ഇതൊരു വല്ലാത്ത കുടുക്കാണ്... വർഷങ്ങളായി തെളിയാതെ കിടക്കുന്ന ഒരു പഴയ കേസ് (Cold Case) സോൾവ് ചെയ്യാൻ നിന്റെ സഹായം വേണം... ഞാൻ ഇപ്പോൾ നിനക്കൊരു വീഡിയോ ക്ലിപ്പ് അയച്ചിട്ടുണ്ട്... അതൊന്ന് നോക്ക്..."

അടുത്ത നിമിഷം അർജ്ജുന്റെ സ്ക്രീനിൽ ഒരു വീഡിയോ ഫയൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു... അവൻ അത് ഡൗൺലോഡ് ചെയ്ത് പ്ലേ ചെയ്തു... പക്ഷേ നിരാശയായിരുന്നു ഫലം... വീഡിയോ അങ്ങേയറ്റം വികലമായിരുന്നു (Distorted)... പിക്സലുകൾ പൊട്ടി, ദൃശ്യങ്ങൾ വ്യക്തമല്ലാതെ വല്ലാത്തൊരു ശബ്ദത്തോടെയാണ് അത് നീങ്ങുന്നത്...

അർജ്ജുൻ ദേഷ്യത്തോടെ ചോദിച്ചു...

അർജ്ജുൻ : "ഇതു കൊണ്ട് ഞാൻ ഇപ്പോൾ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്? ഇതിൽ ഒന്നും കാണാൻ പോലുമില്ലല്ലോ!"

നിഷാന്ത് : "അതാണ് നിന്റെ ജോലി ബ്രോ... നിനക്ക് മാത്രമേ ഇത് ക്ലിയർ ചെയ്ത് എടുക്കാൻ പറ്റൂ... ആ വിഷ്വലുകൾക്കിടയിൽ എവിടെയോ ആ പ്രതിയുടെ മുഖമുണ്ട്... നിന്റെ കൈവശമുള്ള ആ അഡ്വാൻസ്ഡ് ടൂളുകൾ ഉപയോഗിച്ച് ഇതൊന്ന് തെളിച്ചെടുക്ക്... മേക്ക് ഇറ്റ് ക്ലിയർ, ബ്രോ!"

അർജ്ജുൻ ആ വീഡിയോ ഫയലിലേക്ക് സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി...

നിഷാന്തിന്റെ വെല്ലുവിളി അർജ്ജുൻ ഏറ്റെടുത്തു... അവൻ തന്റെ ലാപ്ടോപ്പിന് മുന്നിൽ ഉറക്കമിളച്ചിരുന്നു... ആധുനികമായ ഫോറൻസിക് സോഫ്റ്റ്‌വെയറുകളും അൽഗോരിതങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് അവൻ ആ വീഡിയോയിലെ ഓരോ പിക്സലിനെയും പുനർനിർമ്മിക്കാൻ തുടങ്ങി...

അർജ്ജുൻ : "എനിക്ക് 2 മണിക്കൂർ സമയം തരൂ..." അവൻ നിഷാന്തിന് മെസ്സേജ് അയച്ചു...

രണ്ട് മണിക്കൂർ നീണ്ട കഠിനപ്രയത്നത്തിനൊടുവിൽ, ആ വികലമായ വീഡിയോ തെളിഞ്ഞു വന്നു... ഓഡിയോയിലെ ഇരച്ചിലുകൾ മാറി വ്യക്തമായ ശബ്ദങ്ങൾ കേൾക്കാൻ തുടങ്ങി... പക്ഷേ, സ്ക്രീനിൽ തെളിഞ്ഞ ദൃശ്യം അർജ്ജുനെപ്പോലും ഒന്ന് നടുക്കി...

വീഡിയോയിലെ ദൃശ്യം:

ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും ഭീകരമായ മുഖഭാവമുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ! അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഭ്രാന്തമായ ഒരു തിളക്കമുണ്ടായിരുന്നു... ഒരു ഇരുണ്ട മുറിയിൽ ചോദ്യം ചെയ്യലിന് വിധേയനാകുകയാണ് അവൻ...

ഓഡിയോ:

ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ശബ്ദം മുഴങ്ങി:

"നീ എന്തിനാണ് അവളെ കൊന്നത്? എങ്ങനെയാണ് നീ അത് ചെയ്തത്?"

മറുപടി പറയുന്നതിന് പകരം, ആ മനുഷ്യൻ ക്യാമറയിലേക്ക് നോക്കി പൈശാചികമായി ഒന്ന് ചിരിച്ചു (Grinning)... അവന്റെ കൺപോളകൾ വിചിത്രമായ രീതിയിൽ ഇമവെട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നു (Blinking eyes)... ആ ചിരിയിൽ ഭയത്തേക്കാൾ ഉപരി വല്ലാത്തൊരു ക്രൂരത നിഴലിച്ചിരുന്നു... അവൻ ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല, ആ ഭീകരമായ ചിരി തന്നെയായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി...

അർജ്ജുൻ ആ ദൃശ്യം കണ്ടു കുറച്ചുനേരം നിശബ്ദനായി ഇരുന്നു... അവന്റെ ചുണ്ടിൽ ഒരു ചെറിയ പുഞ്ചിരി വിരിഞ്ഞു...

അർജ്ജുൻ : "ഇൻട്രസ്റ്റിംഗ്... (Interesting...) " അവൻ സ്വയം പറഞ്ഞു...

അവൻ ആ വീഡിയോ ക്ലിയർ ചെയ്ത ശേഷം നിഷാന്തിന് തിരിച്ചയച്ചു... കൂടെ ഒരു ചോദ്യവും:

അർജ്ജുൻ : "വീഡിയോ അയച്ചിട്ടുണ്ട്... പക്ഷേ നിഷാന്ത്, ഏതാണ് ഈ കേസ്? ആരാണ് ഈ മനുഷ്യൻ? ഇതിന്റെ പിന്നിലെ സത്യം എനിക്ക് അറിയണം..."...

അർജ്ജുൻ നിഷാന്തിന്റെ ശബ്ദസന്ദേശത്തിന് കാതോർത്തു... ആ കേസിന്റെ ബാക്കി വിവരങ്ങൾ ഓരോന്നായി നിഷാന്ത് വിശദീകരിച്ചു...

നിഷാന്ത് : "ബ്രോ, ഇതൊരു സാധാരണ കേസല്ല... 1985-ൽ നടന്ന ഒരു ലാബ് അസിസ്റ്റന്റിന്റെ കൊലപാതകമാണിത്... ആ സ്ത്രീയുടെ മരണം വളരെ പതുക്കെയായിരുന്നു... മാസങ്ങളോളം അവർ വേദന കൊണ്ട് പുളഞ്ഞ് കിടപ്പിലായിരുന്നു... ഒരു ഘട്ടത്തിൽ അവർക്ക് സംസാരിക്കാനോ അനങ്ങാനോ കഴിയാത്ത അവസ്ഥ വന്നു... പോസ്റ്റ്മോർട്ടം റിപ്പോർട്ടിൽ പോലും മരണകാരണം കണ്ടെത്താനായില്ല... പക്ഷേ, പോലീസ് സംശയിച്ചത് ഈ വീഡിയോയിൽ നീ കണ്ട

ആ മനുഷ്യനെയാണ്... അവൻ അന്ന് ആ ലാബിലെ തന്നെ ജീവനക്കാരനായിരുന്നു..."

അർജ്ജുൻ വീഡിയോ വീണ്ടും പ്ലേ ചെയ്തു... ആ മനുഷ്യന്റെ മുഖത്തെ പൈശാചികമായ ചിരിയും ഇടയ്ക്കിടെയുള്ള കണ്ണ് ചിമ്മലും (Blinking) അവനിൽ വല്ലാത്തൊരു കൗതുകമുണർത്തി...

അർജ്ജുന്റെ വിശകലനം:

"പോസ്റ്റ്മോർട്ടത്തിന് കണ്ടെത്താൻ കഴിയാത്ത രീതിയിലുള്ള വിഷപ്രയോഗം (Slow Poisoning)... ഒരുപക്ഷേ ലാബിൽ മാത്രം ലഭ്യമായ ഏതെങ്കിലും അപൂർവ്വമായ കെമിക്കൽ ആയിരിക്കാം അവൻ ഉപയോഗിച്ചത്... അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ആ മരണം ഇത്രയും വേദനാജനകവും ദീർഘമേറിയതുമായത്..."

അർജ്ജുൻ ആ വീഡിയോയിലെ ഓഡിയോ ഒന്ന് കൂടി എൻഹാൻസ് (Enhance) ചെയ്തു... ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ശബ്ദം മുഴങ്ങുന്നു:

"നീ എന്തിനാണ് അവളെ കൊന്നത്?"

അപ്പോഴും മറുപടി പറയാതെ, ആ മനുഷ്യൻ തന്റെ വിരലുകൾ കൊണ്ട് മേശപ്പുറത്ത് താളം പിടിക്കുകയായിരുന്നു... അർജ്ജുൻ ആ വിരലുകളുടെ ചലനം സൂം ചെയ്ത് നോക്കി... അതൊരു പ്രത്യേക കോഡ് ആണോ എന്ന് അവൻ സംശയിച്ചു...

അർജ്ജുൻ : "നിഷാന്ത്, ഇയാൾ കേവലം ഒരു കൊലപാതകിയല്ല... ഇയാളുടെ ഓരോ ചലനത്തിലും എന്തോ ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ട്... ആ ചിരി ഒരു കുറ്റസമ്മതമല്ല, മറിച്ച് പോലീസിനെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നതാണ്... ആ സ്ത്രീയുടെ മൃതദേഹം സംസ്കരിച്ചോ അതോ റീ-പോസ്റ്റ്മോർട്ടം (Exhumation) ചെയ്യാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ടോ?"

നിഷാന്ത് : "എല്ലാം കഴിഞ്ഞു ബ്രോ... കേസ് തെളിവില്ലാതെ ക്ലോസ് ചെയ്തു... പക്ഷേ ഇപ്പോൾ ഈ വീഡിയോ ക്ലിയർ ആയതോടെ നമുക്ക് പുതിയൊരു വഴി തെളിയുകയാണ്... ആ മനുഷ്യൻ ഇപ്പോഴും ജീവനോടെയുണ്ട്... എവിടെയോ ഒളിവിൽ!"

അർജ്ജുൻ ആ വീഡിയോ വീണ്ടും സ്ലോ മോഷനിൽ കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു... നിഷാന്തുമായുള്ള സന്ദേശങ്ങൾ സ്ക്രീനിൽ മിന്നിമറഞ്ഞു...

അർജ്ജുൻ : "ഇയാളുടെ സ്വഭാവം എങ്ങനെയുള്ളതായിരുന്നു? എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകതകൾ?"

നിഷാന്ത് : "അങ്ങേയറ്റം അന്തർമുഖൻ (Extremely introvert)... സയൻസിനോട് വല്ലാത്തൊരു അഭിനിവേശമായിരുന്നു... മറ്റുള്ളവരുമായി ഇടപഴകാൻ അയാൾക്ക് വലിയ താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു (Poor in socialization)... ചില സമയത്ത് അയാൾ ഒരുതരം 'Benevolent Confraternity' (കാരുണ്യം നിറഞ്ഞ സൗഹൃദം) കാണിക്കുമായിരുന്നു... പക്ഷേ അതൊക്കെ വെറും മുഖംമൂടിയായിരുന്നു എന്നാണ് പോലീസ് അന്ന് സംശയിച്ചത്..."

കുറച്ചു സമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നിഷാന്ത് വീണ്ടും മെസ്സേജ് അയച്ചു...

നിഷാന്ത് : "ഹേയ് അർജ്ജുൻ... നീ ശ്രദ്ധിച്ചോ? അയാൾ വല്ലാതെ വേഗത്തിൽ കണ്ണ് ചിമ്മുന്നുണ്ട് (Blinking too fast)... അതൊരു അസുഖമാണോ അതോ പേടിച്ചിട്ടാണോ?"

അർജ്ജുൻ സൂം ചെയ്ത വീഡിയോയിലേക്ക് കണ്ണുനട്ടു...

അർജ്ജുൻ : "അതെ... നീ പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്... അതൊരു സ്വാഭാവികമായ കണ്ണ് ചിമ്മലല്ല..."

അർജ്ജുൻ ആ വിഷ്വലുകൾ ഒന്നുകൂടി വിശകലനം ചെയ്തു... ആ മനുഷ്യന്റെ കണ്ണ് ചിമ്മുന്നതിന്റെ ആവൃത്തിയും (Frequency), അയാൾ മേശപ്പുറത്ത് വിരലുകൾ കൊണ്ട് താളം പിടിക്കുന്നതും ഒരേ താളത്തിലാണെന്ന് അവൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു... പെട്ടെന്ന് അർജ്ജുന്റെ തലയിൽ ഒരു മിന്നൽ പിണർ പാഞ്ഞു!

അർജ്ജുൻ : "ഓ ഷിറ്റ്!!! (Oh shit!!!)... അപ്പോൾ അതായിരുന്നല്ലേ കാര്യം!"

അവൻ ആവേശത്തോടെ കീബോർഡിൽ ടൈപ്പ് ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി...

അർജ്ജുൻ : "നിഷാന്ത്... അയാൾ വെറുതെ കണ്ണ് ചിമ്മുകയല്ല! അതൊരു രഹസ്യഭാഷയാണ്... അയാൾ മോഴ്സ് കോഡ് (Morse Code) ഉപയോഗിക്കുകയാണ്! ചോദ്യം ചെയ്യലിൽ അയാൾ മിണ്ടാതിരുന്നിട്ടും, ക്യാമറയിലേക്ക് നോക്കി അയാൾ ആ കൊലപാതകത്തിന്റെ രഹസ്യം ലോകത്തോട് വിളിച്ചു പറയുകയായിരുന്നു... ഒരു സയൻസ് പ്രേമിയായ, അധികം സംസാരിക്കാത്ത അയാൾക്ക് തന്റെ ബുദ്ധി തെളിയിക്കാൻ ഇതിലും വലിയൊരു വഴിയില്ല..."

അർജ്ജുൻ ആ കണ്ണ് ചിമ്മലുകൾ ഡീകോഡ് (Decode) ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി... 'Long blink' എന്നും 'Short blink' എന്നും അവയെ തരംതിരിച്ച് അക്ഷരങ്ങളാക്കി മാറ്റി...

അർജ്ജുൻ ആ അക്ഷരങ്ങൾ തന്റെ ഡയറിയിൽ കുറിച്ചു: C H C H C H H G...

നിഷാന്ത് : "എന്താണിത് അർജ്ജുൻ? ഇതൊരു പേരാണോ? അതോ വല്ല സ്ഥലപ്പേരുമാണോ? എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല..."

അർജ്ജുൻ : "എനിക്കും ആദ്യമൊന്നും പിടികിട്ടിയില്ല... പക്ഷേ ആ മനുഷ്യൻ സയൻസിനോട് ഭ്രാന്തമായ ആവേശമുള്ള ഒരാളാണെന്ന് നീ പറഞ്ഞില്ലേ... അവിടെയാണ് ഇതിന്റെ താക്കോൽ ഇരിക്കുന്നത്... ഒന്ന് കൂടി നോക്ക്..."

അർജ്ജുൻ ആ അക്ഷരങ്ങളെ മറ്റൊരു രീതിയിൽ ക്രമീകരിച്ചു...

(C H) 3 H G...

നിഷാന്ത് : "എന്താ ബ്രോ... നീ എന്തെങ്കിലും കണ്ടെത്തിയോ?"

അർജ്ജുൻ : "ബിംഗോ! ഐ ഗോട്ട് ഇറ്റ് (Bingo, I got it)! നിഷാന്ത്, ഇത് മോഴ്സ് കോഡ് മാത്രമല്ല, ഇതൊരു കെമിക്കൽ ഫോർമുലയുടെ സൂചനയാണ്... ഇതിലെ Hg എന്നത് മെർക്കുറി... ഈ കൊലയാളി ആ ലാബ് അസിസ്റ്റന്റിനെ കൊന്നത് നമ്മൾ വിചാരിച്ച പോലെ റൈസിൻ കൊണ്ടല്ല..."

അർജ്ജുൻ ആവേശം അടക്കാനാവാതെ തുടർന്നു:

"C-H ഗ്രൂപ്പുകളും മെർക്കുറിയും ചേരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു മാരകവിഷമുണ്ട്— മീഥൈൽ മെർക്കുറി (Methylmercury)... 1980-കളിൽ ഇത് കണ്ടുപിടിക്കാൻ വളരെ പ്രയാസമായിരുന്നു... ഇത് ശരീരത്തിനുള്ളിൽ ചെന്നാൽ നാഡീവ്യൂഹത്തെ സാവധാനം തളർത്തും (Slow Poisoning)... നീ പറഞ്ഞില്ലേ ആ സ്ത്രീ മാസങ്ങളോളം കിടപ്പിലായിരുന്നു എന്ന്... മീഥൈൽ മെർക്കുറി വിഷബാധയുടെ കൃത്യമായ ലക്ഷണമാണത്... അവർക്ക് സംസാരിക്കാൻ കഴിയില്ല, ശരീരം അനങ്ങില്ല, പക്ഷേ മരണം വരെ അവർ എല്ലാം അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് മാരകമായ വേദന അനുഭവിക്കും..."

നിഷാന്ത് : "ദൈവമേ... അപ്പോൾ ആ കൊലയാളി താൻ ഉപയോഗിച്ച വിഷത്തിന്റെ പേര് തന്നെയാണ് ആ കണ്ണ് ചിമ്മലിലൂടെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നത്!"

അർജ്ജുൻ : "അതെ... അവൻ പോലീസിനെ പരിഹസിക്കുകയായിരുന്നു... 'ഞാൻ ഉപയോഗിച്ച വിഷം ഇതാണ്, ധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ എന്നെ പിടിക്കൂ' എന്ന് അവൻ ലോകത്തോട് വിളിച്ചു പറയുകയായിരുന്നു... നിഷാന്ത്, ഈ കേസ് ഇനി വെറുമൊരു മിസ്റ്ററിയല്ല... ഇയാളെ പിടിക്കാൻ നമുക്കൊരു തെളിവ് ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു... 1985-ലെ ആ ലാബിൽ മീഥൈൽ മെർക്കുറി കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നവരുടെ ലിസ്റ്റ് എടുത്താൽ ഈ പൈശാചിക ചിരിയുള്ള മനുഷ്യനെ നമുക്ക് കണ്ടെത്താം..."

നിഷാന്ത് : "താങ്ക്സ്..."

മാധവൻ മേനോന്റെ ഓഫീസിൽ ഒരു ബിസിനസ്സ് ചർച്ചയ്ക്കായി എത്തിയതായിരുന്നു ശാലിനി...

"മാധവൻ, ഈ ക്വാർട്ടറിലെ നമ്മുടെ ഗ്രോത്ത് റേറ്റ് 15 ശതമാനത്തിൽ നിൽക്കുകയാണ്... ഇത് പോരാ..." ശാലിനി കടുപ്പത്തിൽ പറഞ്ഞു...

"മറ്റ് ഷെയർ ഹോൾഡേഴ്സ് (Shareholders) അല്പം അസ്വസ്ഥരാണ്... കമ്പനിയുടെ ഉൽപ്പാദനക്ഷമത (Efficiency) വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ പുതിയ സോഫ്റ്റ്‌വെയർ അപ്ഗ്രേഡേഷൻ എത്രയും വേഗം പൂർത്തിയാക്കണം... നമ്മുടെ പുതിയ സ്ട്രാറ്റജി നടപ്പിലാക്കാൻ ഇനി ഒട്ടും വൈകരുത്..."

മാധവൻ മേനോൻ തലയാട്ടി...

"തീർച്ചയായും ശാലിനി... പുതിയ സിസ്റ്റം ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുന്നതോടെ എംപ്ലോയീസിന്റെ പെർഫോമൻസ് നമുക്ക് കൃത്യമായി ട്രാക്ക് ചെയ്യാൻ സാധിക്കും..."

മാധവൻ മേനോൻ ഒരു ഫോൺ കോളിനായി പുറത്തേക്ക് പോയ ആ നിമിഷം, ശാലിനിയുടെ കണ്ണുകൾ മേശപ്പുറത്തിരുന്ന ഒരു ഫയലിൽ ഉടക്കി... അതിൽ വലിയ അക്ഷരത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നു:

"RESIGNATION LETTER – ARJUN..."

ശാലിനി ആ പേപ്പർ കയ്യിലെടുത്തു... അവളുടെ കൈകൾ അറിയാതെ വിറച്ചു...

പെട്ടെന്ന് മാധവൻ മേനോൻ അകത്തേക്ക് കടന്നുവന്നു... ശാലിനിയുടെ കയ്യിലെ പേപ്പർ കണ്ട് അദ്ദേഹം ഒന്ന് പരിഭ്രമിച്ചു...

പെട്ടെന്നാണ് ശാലിനിയുടെ സംഭാഷണം അർജ്ജുനിലേക്ക് എത്തിയത്...

"ശരി, നമുക്ക് ഈ രാജി കത്തിലേക്ക് വരാം... ഈ അർജ്ജുൻ... ഇയാളുടെ പെർഫോമൻസ് എങ്ങനെയായിരുന്നു? ഇത്ര പെട്ടെന്ന് അയാൾക്ക് പോകാൻ എന്താണ് ഇത്ര ധൃതി?"

മാധവൻ മേനോൻ ഒരു നിമിഷം പതറി... സിദ്ധാർത്ഥിന്റെ അഴിമതികളും ക്രമക്കേടുകളും അർജ്ജുനാണ് പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നത് എന്ന സത്യം അദ്ദേഹം ശാലിനിയിൽ നിന്ന് മറച്ചുവെച്ചു...

"അവൻ... അവൻ ഒരു മിടുക്കനായ പയ്യനാണ്... പക്ഷേ പെട്ടെന്ന് പേഴ്സണൽ റീസൺസ് പറഞ്ഞ് രാജി വെച്ചു... നമുക്ക് അവനെ നിർബന്ധിക്കാൻ പറ്റില്ലല്ലോ..."

ശാലിനിക്ക് ആ മറുപടിയിൽ തൃപ്തി തോന്നിയില്ല...

“എനിക്ക് ആളെ നേരിട്ട് അറിയണം... അയാളുടെ പ്രൊഫൈൽ ഒന്ന് കാണട്ടെ...”

മാധവൻ മേനോൻ തന്റെ ടാബ്ലെറ്റിൽ നിന്ന് അർജുന്റെ എംപ്ലോയീ ഡാറ്റാബേസ് ശാലിനിക്ക് നേരെ നീക്കി... ശാലിനി ആ സ്ക്രീനിൽ വിരലോടിച്ചു...

അർജുന്റെ പേരും അടിസ്ഥാന വിവരങ്ങളും അവിടെയുണ്ട്... പക്ഷേ അവന്റെ മുൻകാല അനുഭവങ്ങളോ (Previous Experience), കുടുംബ പശ്ചാത്തലമോ കാണാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ ശാലിനി ഞെട്ടിപ്പോയി... സ്ക്രീനിൽ ചുവന്ന അക്ഷരങ്ങളിൽ ഒരു മെസ്സേജ് തെളിഞ്ഞു വന്നു:

“ACCESS DENIED: DATA ENCRYPTED”

“ഇതെന്താണ് മാധവൻ? നിങ്ങളുടെ കമ്പനിയിലെ ഒരു സാധാരണ ജീവനക്കാരന്റെ ഡാറ്റ എൻക്രിപ്റ്റ് (Encrypted) ചെയ്തിരിക്കുന്നത് എന്തിനാണ്?” ശാലിനി അത്ഭുതത്തോടെ ചോദിച്ചു...

മാധവൻ മേനോന്റെ മുഖത്ത് ഒരു വിളറിയ ചിരി പടർന്നു...

“അത്... ചിലപ്പോൾ സിസ്റ്റം അപ്ഡേഷന്റെ പ്രശ്നമായിരിക്കും... ഞാൻ അത് പരിശോധിക്കാം...”

ശാലിനി ആ ടാബ്ലെറ്റ് തിരികെ കൊടുത്തു... പക്ഷേ അവളുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു അപായസൂചന മുഴങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

ശാലിനിയുടെ സംശയം ഇപ്പോൾ ഒരുതരം ദേഷ്യമായി മാറിയിരിക്കുന്നു... സി ഇ ഒ ഓഫീസിലെ അന്തരീക്ഷം കൂടുതൽ വലിഞ്ഞുമുറുകി...

ടാബ്ലെറ്റിലെ”ACCESS DENIED” എന്ന സന്ദേശം കണ്ട ശാലിനി ഉടൻ തന്നെ തന്റെ ഫോണെടുത്ത് ഒരു നമ്പറിൽ ഡയൽ ചെയ്തു...

“ശാലിനി, നീ എന്താണ് ഈ ചെയ്യുന്നത്?” മാധവൻ മേനോൻ പരിഭ്രമത്തോടെ ചോദിച്ചു...

ശാലിനി അത് ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഫോണിലൂടെ സംസാരിച്ചു:

“ഹലോ വികാസ്, എനിക്ക് ഉടനടി ഒരു എൻക്രിപ്ഷൻ ബ്രേക്ക് ചെയ്യണം... നമ്മുടെ കമ്പനിയിലെ ഒരു എംപ്ലോയിയുടെ പ്രൊഫൈൽ ലോക്ക് ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്... ഞാൻ ലിങ്ക് ഇപ്പോൾ അയക്കാം, എനിക്ക് അഞ്ചു മിനിറ്റിനുള്ളിൽ റിസൾട്ട് വേണം...”

അവൾ ഫോൺ വെച്ച ഉടനെ മാധവൻ മേനോൻ അവളുടെ കയ്യിൽ പിടിച്ചു...

"വേണ്ട ശാലിനി! ഇത് നിയമവിരുദ്ധമാണ്... ഒരു പ്രൈവറ്റ് ഹാക്കറെ ഉപയോഗിച്ച് നമ്മുടെ സ്വന്തം കമ്പനിയുടെ സെർവർ ഹാക്ക് ചെയ്യുന്നത് വലിയ പ്രശ്നമാകും... ബോർഡ് ഓഫ് ഡയറക്ടേഴ്സ് അറിഞ്ഞാൽ നമ്മൾ ഉത്തരം പറയേണ്ടി വരും..."

"എനിക്ക് നിയമങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇപ്പോൾ ആകുലതയില്ല മാധവൻ..." ശാലിനി കൈകൾ വിടുവിച്ചു കൊണ്ട് പറഞ്ഞു...

"എന്റെ കണ്ണിൽ നോക്കി എന്നെ 'മാഡം' എന്ന് വിളിച്ച് പരിഹസിക്കുന്ന ആ പയ്യൻ ആരാണെന്ന് എനിക്ക് അറിഞ്ഞേ തീരൂ... ഈ എൻക്രിപ്ഷൻ ഒരു സാധാരണ കാര്യമല്ല... നമ്മുടെ സെക്യൂരിറ്റി സിസ്റ്റത്തിന് മുകളിൽ മറ്റൊരു ലെയർ അവൻ ക്രിയേറ്റ് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്... അത് എന്തിനാണ്?"

"ശാലിനി, നീ വെറുതെ സംശയിക്കുകയാണ്..." മാധവൻ മേനോൻ ശാന്തനാകാൻ ശ്രമിച്ചു...

"അവൻ ഒരുപക്ഷേ നല്ലൊരു ടെക്കി ആയിരിക്കും, അതുകൊണ്ട് തന്റെ പ്രൈവസിക്ക് വേണ്ടി ചെയ്തതാകാം... നീ ഇത് ഇത്ര വലിയ കാര്യമാക്കരുത്..."

പെട്ടെന്ന് ശാലിനിയുടെ ഫോണിലേക്ക് ഹാക്കറായ വിക്രമിന്റെ കോൾ വന്നു... ശാലിനി സ്പീക്കർ ഓൺ ചെയ്തു...

"മാഡം... ഐ ആം സോറി... ഇത് എനിക്ക് ചെയ്യാൻ പറ്റില്ല..." വികാസിന്റെ ശബ്ദത്തിൽ ഭയം നിഴലിച്ചിരുന്നു...

"എന്താ? നിനക്ക് ഇതിനുള്ള പണം ഞാൻ തരാമെന്ന് പറഞ്ഞല്ലോ..." ശാലിനി ദേഷ്യപ്പെട്ടു...

"ഇത് പണത്തിന്റെ പ്രശ്നമല്ല മാഡം... ഞാൻ ഈ എൻക്രിപ്ഷൻ തൊട്ടപ്പോൾ തന്നെ എന്റെ സിസ്റ്റം റിവേഴ്സ് ട്രാക്ക് ചെയ്യപ്പെട്ടു... ഇത് ഡിഫൻസ് ലെവൽ സെക്യൂരിറ്റിയാണ്... ഇതിൽ കൂടുതൽ മുന്നോട്ട് പോയാൽ എന്റെ ഐ പി അഡ്രസ്സ് ബ്ലോക്ക് ചെയ്യപ്പെടും... ഈ ഡാറ്റ പ്രൊട്ടക്ട് ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ഒരു പ്രൈവറ്റ് സെർവർ വഴിയല്ല, മറിച്ച് ഹൈ-ലെവൽ ഗവൺമെന്റ് പ്രോട്ടോക്കോൾസ് ഉപയോഗിച്ചാണ്... നിങ്ങൾ ആരെയാണ് ഈ തിരയുന്നത്?"

ശാലിനിടെ കയ്യിൽ നിന്ന് ഫോൺ താഴെ വീണു... മാധവൻ മേനോൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കി നിന്നു... അർജുൻ ആ ഓഫീസിന്റെ പടികൾ ഇറങ്ങി പോകുന്നത് അവർ രണ്ടുപേരും കണ്ടു...

അർജ്ജുൻ സ്റ്റെപ്പിറങ്ങി താഴേക്ക് വരുമ്പോൾ മൊബൈൽ അലാറം അടിച്ചു...

Unknown Authorization...

വിക്രം ശാലിനിക്ക് വേണ്ടി അർജ്ജുന്റെ ഡാറ്റ ചോർത്താൻ ശ്രമിച്ച അതേ നിമിഷം തന്നെ, അർജ്ജുൻ ആ സിഗ്നലിനെ തിരിച്ചു പിന്തുടർന്നു (Reverse Hack)... വിക്രമിന്റെ സ്ക്രീൻ പെട്ടെന്ന് കറുത്തു ഇരുണ്ടു... അതിൽ ഒരു മെക്കാനിക്കൽ ശബ്ദം മുഴങ്ങി...

വിക്രം പരിഭ്രാന്തനായി തന്റെ കീബോർഡിൽ അടിച്ചു... പക്ഷേ അവന്റെ സിസ്റ്റത്തിന്മേലുള്ള നിയന്ത്രണം നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു... സ്പീക്കറിലൂടെ ആ ഗാംഭീര്യമുള്ള മെക്കാനിക്കൽ ശബ്ദം കേട്ടു:

"#നിന്റെ പരിധികൾ തിരിച്ചറിയുക... അനുവാദമില്ലാതെ തുറക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന വാതിലുകൾ നിനക്ക് തന്നെ വിനയാകും... #"

വിക്രം വിറയ്ക്കുന്ന ശബ്ദത്തിൽ ചോദിച്ചു...

"നീ... നീ ആരാണ്?"

അർജ്ജുൻ തന്റെ ഫോണിലൂടെ വിക്രമിനെ നേരിട്ട് വിളിച്ചു... മറുതലയ്ക്കൽ ഫോൺ എടുത്ത വിക്രമിനോട് അർജ്ജുൻ ശാന്തനായി സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി...

"വിക്രം, പ്രായം 28... താമസം ബാംഗ്ലൂർ, ഇന്ദിരാ നഗർ തേർഡ് മെയിൻ... നിന്റെ അക്കൗണ്ടിൽ ഇപ്പോൾ കൃത്യം 4 ½ ലക്ഷം രൂപയുണ്ട്... കഴിഞ്ഞ മാസം നീ ചെയ്ത ഡാർക്ക് വെബ് ട്രാൻസാക്ഷന്റെ വിവരങ്ങൾ എന്റെ കയ്യിലുണ്ട്..."

വിക്രം തകർന്നു പോയി...

"സർ... എന്നോട് ക്ഷമിക്കണം... ഞാൻ ശാലിനി മാഡം പറഞ്ഞിട്ട് ചെയ്തതാണ്..."

ഒരു ചിരിയോടു കൂടിയുള്ള മറുപടി...

"ഒരു ഹാക്കർക്ക് ഏറ്റവും വലിയ ആയുധം അവന്റെ Anonymity ആണ് വിക്രം... അത് നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ നീ വെറുമൊരു പൂജ്യം മാത്രമാണ്... നിന്റെ എല്ലാ സ്വകാര്യ വിവരങ്ങളും ഇപ്പോൾ എന്റെ വിരൽത്തുമ്പിലുണ്ട്... ഇനിയൊരിക്കൽ കൂടി എന്റെ പ്രൊഫൈലിലേക്ക് എത്തി നോക്കാൻ ശ്രമിച്ചാൽ, നിന്റെ ഐഡന്റിറ്റി ഞാൻ പബ്ലിക് ആക്കും... അതോടെ നിന്റെ കരിയർ അവസാനിക്കും..."

വിക്രം വിറയലോടെ ഫോൺ കട്ട് ചെയ്തു... അവൻ ഉടനെ തന്നെ ശാലിനിയെ വിളിച്ച് തനിക്ക് ഈ കേസിൽ സഹായിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് അറിയിച്ചു...

വിക്രമിന്റെ ഫോൺ കോൾ കട്ടായതോടെ ശാലിനി ആകെ തകർന്നു പോയി... തന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിലെ സുരക്ഷാ മതിലുകൾ ഇത്ര വേഗം തകരുമെന്ന് അവർ സ്വപ്നത്തിൽ പോലും വിചാരിച്ചതല്ല... ശാലിനി രൂക്ഷമായി മാധവൻ മേനോനെ നോക്കി...

“മാധവൻ, നീ എന്തൊക്കെയോ മറയ്ക്കുന്നുണ്ട്...” ശാലിനി മേശയിൽ കൈകൾ ഊന്നി കൊണ്ട് പറഞ്ഞു...

“ആരാണവൻ? ഒരു സാധാരണ അനലിസ്റ്റിന് ഡിഫൻസ് ലെവൽ സെക്യൂരിറ്റി ബ്രേക്ക് ചെയ്യാനോ, ഒരു ഹാക്കറെ നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ തളയ്ക്കാനോ കഴിയില്ല... നിനക്ക് അവനെ നേരത്തെ അറിയാം, അല്ലേ?”

മാധവൻ മേനോൻ പതുക്കെ തന്റെ കണ്ണട ഊരി മേശപ്പുറത്ത് വെച്ചു... എന്നിട്ട് ജനാലയിലൂടെ ദൂരേക്ക് നോക്കി... അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് യാതൊരു ഭാവഭേദവുമില്ലായിരുന്നു...

“ശാലിനി...” അദ്ദേഹം ശാന്തനായി പറഞ്ഞു...

“എനിക്ക് ഇതിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ ഒന്നും പറയാൻ കഴിയില്ല... അത് എന്റെ പരിധിക്കപ്പുറമുള്ള കാര്യമാണ്...”

“പരിധിക്കപ്പുറമോ?” ശാലിനി ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു...

“നീ ഈ കമ്പനിയുടെ സി ഇ ഒ ആണ്... നിന്റെ കീഴിൽ ജോലി ചെയ്ത ഒരാളെക്കുറിച്ച് ചോദിക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങനെയാണോ മറുപടി പറയുന്നത്? ഐഡന്റിറ്റി പോലും എൻക്രിപ്റ്റ് ചെയ്ത ഒരാളെ നീ എങ്ങനെ ജോലിക്ക് എടുത്തു?”

മാധവൻ മേനോൻ തിരിഞ്ഞു നിന്ന് ശാലിനിയെ നേരിട്ട് നോക്കി...

“ചിലപ്പോൾ ചില ഉത്തരങ്ങൾ അറിയാതിരിക്കുന്നതാണ് നിനക്ക് നല്ലത്... അവൻ ഇവിടെ വന്നത് അവന്റെ ജോലി കൃത്യമായി ചെയ്യാനാണ്, അത് അവൻ ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു... ഇപ്പോൾ അവൻ രാജി വെച്ചു, ഇനി അവനെ തടയാനോ അവന്റെ പിന്നാലെ പോകാനോ ശ്രമിക്കരുത്... അത് നിനക്കും നിന്റെ ഈ കമ്പനിക്കും ഗുണകരമാകില്ല...”

ഓഫീസിൽ പുതിയ പ്രൊജക്റ്റിന്റെ തിരക്കിലായിരുന്നു അനന്യ... മീറ്റിംഗുകൾക്കിടയിൽ അവൾ അർജുന്റെ ഡെസ്കിന് അരികിലെത്തി... ചുറ്റുമുള്ളവർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തി അവൾ പതുക്കെ പറഞ്ഞു:

“അർജുൻ, പുതിയ ഫിനാൻഷ്യൽ റിപ്പോർട്ടിൽ ചില കാര്യങ്ങൾ എനിക്ക് ഡിസ്കസ് ചെയ്യാനുണ്ട്... നമുക്ക് വൈകുന്നേരം ഓഫീസിന് അടുത്തുള്ള ആ കഫേയിൽ വെച്ച് സംസാരിച്ചാലോ? ഐ മീൻ... ഇതൊരു ഒഫീഷ്യൽ ഡിസ്കഷൻ കൂടിയാണ്...”

അർജുൻ ഒന്ന് പുഞ്ചിരിച്ചു...

“ശരി അനന്യ, നമുക്ക് അവിടെ വെച്ച് കാണാം...”

കോഫി റെസ്റ്റോറന്റിലെ സംഭാഷണം

നഗരത്തിലെ തിരക്കുകളിൽ നിന്ന് മാറി, മങ്ങിയ വെളിച്ചവും മെല്ലെയുള്ള സംഗീതവുമുള്ള ആ കോഫി ഷോപ്പിൽ അവർ ഇരുന്നു... കുറച്ചുനേരം ഔദ്യോഗിക കാര്യങ്ങൾ സംസാരിച്ച ശേഷം അനന്യ കോഫി കപ്പിൽ വിരലുകൾ ഓടിച്ചുകൊണ്ട് വിഷയത്തിലേക്ക് കടന്നു...

അനന്യ : “അർജുൻ... നമ്മൾ എത്രയൊക്കെ പ്രൊഫഷണൽ ആകാൻ ശ്രമിച്ചാലും, ആ ബോർഡ് മീറ്റിംഗിലെ കാര്യം എന്റെ മനസ്സിൽ നിന്ന് പോകുന്നില്ല... ശാലിനി വിശ്വനാഥൻ... അവർ ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ കമ്പനിയുടെ ബോർഡ് മെമ്പറാണ്... നിന്റെ അമ്മയാണെന്ന് അറിഞ്ഞു കൊണ്ട് നിനക്ക് എങ്ങനെ ഇത്ര ശാന്തനായി ജോലി ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നു?”

അർജുൻ ജനലിലൂടെ പുറത്തെ ട്രാഫിക്കിലേക്ക് നോക്കി... അവന്റെ മുഖത്ത് പഴയ ഭാവഭേദങ്ങളൊന്നുമില്ലായിരുന്നു...

അർജുൻ : “അനന്യ, നീ അവളെ ഒരു ബോർഡ് മെമ്പറായി കാണുന്നു, ഞാൻ അവളെ എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു ‘ക്ലോസ്ഡ് ചാപ്റ്റർ’ ആയി കാണുന്നു... അവർ കമ്പനിയിൽ വന്നത് അഴിമതികൾ മറയ്ക്കാനാണോ അതോ കമ്പനിയെ രക്ഷിക്കാനാണോ എന്ന് എനിക്കറിയില്ല... പക്ഷേ ഒരു കാര്യം ഉറപ്പാണ്, അവർ കൊണ്ടുവരുന്ന മാറ്റങ്ങൾ ഈ കമ്പനിയുടെ സിസ്റ്റത്തെ തന്നെ ബാധിക്കും...”

അനന്യ : “അവർ വളരെ സ്ട്രിക്റ്റ് ആണെന്നാണ് കേൾക്കുന്നത്... ഇന്ന് രാവിലെ നടന്ന എക്സിക്യൂട്ടീവ് മീറ്റിംഗിൽ അവർ ചില പഴയ ഫയലുകൾ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്... അത് നിന്റെ ടീം ഹാൻഡിൽ ചെയ്യുന്ന സെക്ഷനിലെ ഫയലുകളാണ്... അവർ നിന്നെ തിരിച്ചറിയുമോ എന്ന പേടി നിനക്കില്ലേ?”

അർജുൻ : “തിരിച്ചറിഞ്ഞാലും ഇല്ലെങ്കിലും എനിക്കൊന്നുമില്ല... ഞാൻ ഇവിടെ ദേവ് അല്ല, അർജുൻ ആണ്... അവർക്ക് വേണ്ടത് കമ്പനിയുടെ ഡാറ്റയാണ്, അത് ഞാൻ നൽകും... പക്ഷേ, ആ ഫയലുകൾക്കുള്ളിൽ അവർ പോലും കാണാൻ

ആഗ്രഹിക്കാത്ത ചില സത്യങ്ങൾ ഞാൻ ഒളിപ്പിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ട്... അവർ ആ പദവിയിൽ ഇരിക്കുന്നത് വെറുമൊരു അലങ്കാരത്തിനല്ല എന്ന് എനിക്കറിയാം... വിശ്വനാഥന്റെ ബിസിനസ്സ് താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാനാണ് അവർ ഇവിടെ എത്തിയത്..."

അനന്യ അവനെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി...

"അർജ്ജുൻ, നീ എന്തോ വലിയൊരു പ്ലാൻ മനസ്സിൽ കാണുന്നുണ്ട്... നിന്റെ ആ ശാന്തത എന്നെ ശരിക്കും പേടിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്..."

അർജ്ജുൻ പതുക്കെ കാപ്പി കുടിച്ചു...

"പേടിക്കണ്ട അനന്യ... നീ നേരത്തെ ചോദിച്ചില്ലേ പ്രതികാരത്തെക്കുറിച്ച്... എനിക്ക് പ്രതികാരമില്ല എന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞത് സത്യമാണ്... പക്ഷേ നീതി (Justice) നടപ്പിലാക്കണം... അത് ആരുടെ കാര്യത്തിലാണെങ്കിലും...

അനന്യയും അർജ്ജുനും സംസാരിച്ചിരിക്കെ, യൂണിഫോമിലല്ലെങ്കിലും അധികാരവും ഗാംഭീര്യവും തുളുമ്പുന്ന ഒരു യുവതി അവരുടെ അടുത്തേക്ക് വന്നു... അത് മറ്റാരുമായിരുന്നില്ല, എറണാകുളം സിറ്റിയിലെ സി ഐ (CI) നിരഞ്ജനയായിരുന്നു... അനന്യയുടെ പഴയ സ്കൂൾ സുഹൃത്ത്...

അനന്യ: (അമ്പരപ്പോടെ) "നിരഞ്ജനാ! നീയിവിടെ? എന്താ പെട്ടെന്നൊരു വരവ്?"

ഇരുവരും കെട്ടിപ്പിടിച്ച് സന്തോഷം പങ്കുവെച്ചു... വളരെക്കാലത്തിന് ശേഷമാണ് അവർ കാണുന്നത്...

നിരഞ്ജന : "ഒരു ഒഫീഷ്യൽ കാര്യത്തിന് ബാംഗ്ലൂർ വരെ വരേണ്ടി വന്നു ഡി... ഒരു പഴയ മിസ്സിംഗ് കേസിന്റെ (Missing Case) ഫോളോ-അപ്പ് ആണ്... പിന്നെ നീ ഇവിടെയുണ്ടെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ ഒന്ന് കാണാമെന്നു കരുതി..."

അവർ കുറച്ചുനേരം പഴയ സ്കൂൾ കാലത്തെക്കുറിച്ച് തമാശകൾ പറഞ്ഞു ചിരിച്ചു... സംസാരത്തിനിടയിൽ നിരഞ്ജനയുടെ കണ്ണുകൾ അർജ്ജുനിലേക്ക് നീണ്ടു... അർജ്ജുൻ ശാന്തനായി കാപ്പി കുടിക്കുകയായിരുന്നു... നിരഞ്ജന അവനെ ഒന്ന് സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി... അവളുടെ പോലീസ് ബുദ്ധി എവിടെയോ ഒന്ന് ജാഗ്രത പാലിക്കുന്നത് പോലെ തോന്നി...

നിരഞ്ജന: (അർജ്ജുനെ നോക്കി) "അനന്യ... ഇത് നിന്റെ ഫ്രണ്ട് ആണോ?"

അനന്യ : "അതെ, ഇത് അർജ്ജുൻ... എന്റെ കൂടെ വർക്ക് ചെയ്യുന്നു..."

നിരഞ്ജന അർജ്ജുന്റെ മുഖത്തേക്ക് തന്നെ നോക്കി നിന്നു... എവിടെയോ കണ്ടു മറന്ന ഒരു മുഖം... അല്ലെങ്കിൽ താൻ അന്വേഷിക്കുന്ന ഏതോ ഒരു ഫയലിലെ ദൃശ്യം പോലെ... അവൾ കസേര അല്പം കൂടി അർജ്ജുന്റെ അടുത്തേക്ക് നീക്കിയിട്ട് ചോദിച്ചു...

നിരഞ്ജന : "താൻ എവിടെ നിന്നാ വരുന്നത്? നാട് എവിടെയാ?"

അർജ്ജുൻ ഒട്ടും ഭാവഭേദമില്ലാതെ, വളരെ സൗമ്യമായി മറുപടി നൽകി...

അർജ്ജുൻ : "ഞാൻ പാലക്കാട് നിന്നാണ് മാം... അവിടെയാണ് എന്റെ സ്വദേശം..."

പാലക്കാട് എന്ന മറുപടി കേട്ടപ്പോൾ നിരഞ്ജനയുടെ മുഖത്ത് ഒരു ചെറിയ സംശയം നിഴലിച്ചു... അവൾ മനസ്സിൽ ആലോചിച്ചു, 'പാലക്കാട്... പക്ഷേ ഈ കണ്ണുകൾക്ക് ബാംഗ്ലൂരിലെ ആ പഴയ സിസിടിവി ദൃശ്യങ്ങളുമായി എന്തോ ഒരു സാമ്യം തോന്നുന്നുണ്ടല്ലോ!'

നിരഞ്ജന : "പാലക്കാട് എവിടെയാണ്? എനിക്ക് ആ വഴി കുറച്ച് പരിചയമുണ്ട്..."

അർജ്ജുൻ : "ഒറ്റപ്പാലത്തിന് അടുത്താണ് വീട്... ഇപ്പോൾ വർഷങ്ങളായി ബാംഗ്ലൂരിൽ സെറ്റിൽഡ് ആണ്..."

അർജ്ജുന്റെ മറുപടി തികച്ചും സ്വാഭാവികമായിരുന്നു... എങ്കിലും ഒരു സി ഐയുടെ മുൻപിലിരുന്ന് ഒട്ടും പതറാതെ സംസാരിക്കുന്ന അവന്റെ രീതി നിരഞ്ജനയെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തി...

നിരഞ്ജന: (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) "ശരി, എന്നാലും എവിടെയോ കണ്ടു മറന്ന ഒരു പരിചയം തോന്നുന്നു... സാരമില്ല, ചിലപ്പോൾ എനിക്ക് തോന്നിയതാകാം..."

നിരഞ്ജന പോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അനന്യ അർജ്ജുനെ ഒന്ന് നോക്കി...

"അർജ്ജുൻ, അവൾ ഒരു ഷാർപ്പ് പോലീസ് ഓഫീസറാണ്... നീ പാലക്കാട് ആണെന്ന് പറഞ്ഞത് കേട്ടപ്പോൾ അവൾ എന്തോ ഗൗരവത്തിൽ ആലോചിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു..."

അർജ്ജുൻ ഒരു കയ്യുള്ള ചിരിയോടെ മറുപടി നൽകി...

"അനന്യ, പോലീസുകാർക്ക് എല്ലാവരെയും കാണുമ്പോൾ ഓരോ സംശയങ്ങളാണ്... പക്ഷേ സത്യം എപ്പോഴും ലളിതമാണ്... നമുക്ക് തിരിച്ചു പോകാം?"

ബാംഗ്ലൂരിൽ നിന്നും മടങ്ങിയെത്തിയ നിരഞ്ജന നേരെ പോയത് കമ്മീഷണറുടെ ഓഫീസിലേക്കാണ്... അവളുടെ മനസ്സിൽ കോഫി ഷോപ്പിൽ കണ്ട അർജ്ജുന്റെ ആ ശാന്തമായ മുഖവും, വർഷങ്ങൾക്ക് മുൻപ് കാണാതായ ആ പത്താം ക്ലാസ്സുകാരൻ 'ദേവ്' എന്ന കുട്ടിയുടെ ഫോട്ടോയും മാറി മാറി തെളിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

കമ്മീഷണർ : "എന്താ നിരഞ്ജനാ, ബാംഗ്ലൂർ ഡ്യൂട്ടി എങ്ങനെയുണ്ടായിരുന്നു? നീ അന്വേഷിച്ച ആ പ്രതിയെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും വിവരം കിട്ടിയോ?"

നിരഞ്ജന : "ആ പ്രതിയെ കിട്ടിയില്ല സാർ... പക്ഷേ, അതിനേക്കാൾ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്ന് ഞാൻ അവിടെ കണ്ടു... വർഷങ്ങൾക്ക് മുൻപ് നമ്മുടെ ലിസ്റ്റിൽ നിന്ന് 'മിസ്സിംഗ്' എന്ന് പറഞ്ഞ് ക്ലോസ് ചെയ്ത ആ കേസ് ഓർമ്മയുണ്ടോ? പാലക്കാട് നിന്ന് കാണാതായ ആ കുട്ടി... ദേവ്... അവനെ ഞാനിന്ന് അവിടെ കണ്ടു സാർ... അർജ്ജുൻ എന്ന പേരിൽ അവൻ അവിടെ ഒരു വലിയ കമ്പനിയിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നു..."

കമ്മീഷണർ തന്റെ ഫയലിൽ നിന്ന് തലയുയർത്തി നിരഞ്ജനയെ ഒന്ന് രൂക്ഷമായി നോക്കി... അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് പെട്ടെന്ന് ഒരു ഗൗരവം പടർന്നു...

കമ്മീഷണർ : "നിരഞ്ജനാ... നിനക്ക് തെറ്റിയതാകാം... ഒരുപാട് പഴയ കേസുകൾ തലയിൽ കയറ്റി വെക്കുന്നത് കൊണ്ടുള്ള തോന്നലാണിത്..."

നിരഞ്ജന : "അല്ല സാർ! അവന്റെ കണ്ണുകൾ... അവന്റെ ആറ്റിറ്റ്യൂഡ്... അത് സാധാരണ ഒരു പാലക്കാട്ടുകാരന്റേതല്ല... അവന്റെ അമ്മ ശാലിനി ഇപ്പോൾ ആ കമ്പനിയുടെ ബോർഡ് മെമ്പറാണ്... വിശ്വനാഥൻ എന്ന ബിസിനസ്സ് ടൈക്കൂണിന്റെ ഭാര്യയായിട്ടാണ് അവർ അവിടെ അറിയപ്പെടുന്നത്... ഇതിൽ എന്തോ വലിയ ദുരൂഹതയുണ്ട്... എനിക്ക് ആ ഫയലുകൾ ഒന്ന് കൂടി റീ-ഓപ്പൺ ചെയ്യണം..."

കമ്മീഷണർ കസേരയിൽ നിന്ന് എഴുന്നേറ്റ് ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കി... ഒരു മുന്നറിയിപ്പ് എന്നവണ്ണം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

കമ്മീഷണർ : "ലിസൺ നിരഞ്ജനാ... പോലീസ് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ ചില ഫയലുകൾ അടഞ്ഞു തന്നെ കിടക്കുന്നതാണ് നല്ലത്... 'ക്ലോസ്ഡ് കേസുകൾ' എന്നാൽ അത് അവസാനിച്ചു എന്നാണ് അർത്ഥം... നീ ഇപ്പോൾ തൊടാൻ പോകുന്നത് വിശ്വനാഥനെപ്പോലെയുള്ള ഉന്നത സ്വാധീനമുള്ള മനുഷ്യരെയാണ്... വെറുമൊരു സംശയത്തിന്റെ പേരിൽ ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടെ പിന്നാലെ പോകുന്നത് നിന്റെ കരിയറിന് നല്ലതല്ല..."

നിരഞ്ജന : "പക്ഷേ സാർ, സത്യം പുറത്തു വരണമെങ്കിൽ..."

കമ്മീഷണർ: (ശബ്ദം ഉയർത്തി) "സത്യം എപ്പോഴും സുഖമുള്ളതാകില്ല നിരഞ്ജനാ! നീ നിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ കേസുകളിൽ ശ്രദ്ധിക്ക്... ആ പഴയ മിസ്സിംഗ് കേസിനെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കാൻ നിനക്ക് പെർമിഷൻ ഇല്ല... വിശ്വനാഥന്റെ കുടുംബത്തെയോ ആ അർജ്ജുൻ എന്ന പയ്യനെയോ ശല്യം ചെയ്യാൻ നിൽക്കരുത്... ഇത് എന്റെ ഓർഡറാണ്!"

നിരഞ്ജന ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല... സല്യൂട്ട് അടിച്ച് പുറത്തേക്ക് ഇറങ്ങുമ്പോഴും അവളുടെ ഉള്ളിൽ ചോദ്യങ്ങൾ ബാക്കിയായിരുന്നു... 'എന്തിനാണ് കമ്മീഷണർ ഇത്രയധികം ഭയപ്പെടുന്നത്? വിശ്വനാഥനും ശാലിനിയും ചേർന്ന് പഴയ ഏതൊക്കെ രഹസ്യങ്ങളാണ് കുഴിച്ചുമൂടിയിരിക്കുന്നത്?'

പുറത്തിറങ്ങിയ നിരഞ്ജന തന്റെ ഫോണെടുത്ത് അനന്യയെ വിളിക്കാൻ ഒരുങ്ങി... ഔദ്യോഗികമായി അനുവാദം ഇല്ലെങ്കിലും, വ്യക്തിപരമായി ഈ നിഗൂഢതയുടെ അറ്റം കാണാൻ തന്നെ അവൾ തീരുമാനിച്ചു...

കോഫി ഷോപ്പിൽ നിന്നിറങ്ങി അവർ തെരുവിലൂടെ പതുക്കെ നടന്നു... ഓഫീസിലെ തമാശകളും ഗോസിപ്പുകളും പറഞ്ഞ് അനന്യ ചിരിക്കുകയായിരുന്നു... അർജ്ജുനും ആ ചിരിയിൽ പങ്കുചേർന്നു... ഇടയ്ക്ക് അനന്യ തന്റെ ബോസിനെ അനുകരിച്ചു കാണിച്ചപ്പോൾ അർജ്ജുൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു പോയി... കുറച്ചുനേരത്തേക്ക് അവൻ തന്റെ എല്ലാ സങ്കടങ്ങളും മറന്നതുപോലെ തോന്നി...

പെട്ടെന്ന്, അർജ്ജുന്റെ പോക്കറ്റിൽ ഒരു വിചിത്രമായ വൈബ്രേഷൻ (Strange vibration)... അവൻ നടപ്പ് നിർത്തി... അവന്റെ മുഖത്തെ ഭാവം പെട്ടെന്ന് മാറി...

അർജ്ജുൻ : "അനന്യ, നീ നടന്നോ... എനിക്ക് പെട്ടെന്ന് ഒന്ന് ബാത്റൂമിൽ പോകണം... ദാ ആ റെസ്റ്റോറന്റിൽ പോയി ഇപ്പോൾ വരാം..."

അനന്യ ഒന്ന് സംശയിച്ചു... അവന്റെ ഫോൺ അവന്റെ കയ്യിലുണ്ട്, പിന്നെ എവിടെയാണ് ഈ വൈബ്രേഷൻ? അവളുടെ ഉള്ളിലെ 'ഡിറ്റക്ടീവ്' ഉണർന്നു... അവൾ പോകുന്നതായി നടിച്ച്, അവനറിയാതെ അവനെ പിന്തുടർന്നു (Shadowed him)...

അർജ്ജുൻ വിജനമായ ഒരു ഇടവഴിയിലേക്ക് മാറി നിന്നു... അവൻ തന്റെ ഷൂസിനുള്ളിൽ ഒളിപ്പിച്ചു വെച്ചിരുന്ന വളരെ ചെറിയൊരു ഫോൺ പുറത്തെടുത്തു... അത് അവൻ സാധാരണ ഉപയോഗിക്കുന്ന സ്മാർട്ട്ഫോൺ ആയിരുന്നില്ല... അവൻ ആരോടോ രഹസ്യഭാഷയിൽ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി...

മറുപുറം : "പ്രൊജക്റ്റ് പൂർത്തിയായെന്നു കേട്ടു, ശരിയാണോ?"

അർജ്ജുൻ : "പകുതി കഴിഞ്ഞു... രണ്ട് പാക്കേജുകൾ അയച്ചിട്ടുണ്ട്... ബാക്കി പ്രോഗ്രസ്സ് ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ പുതിയ സോഫ്റ്റ്‌വെയർ വാങ്ങേണ്ടി വരും..."

മറുപുറം : "ഈ സോഫ്റ്റ്‌വെയർ വാങ്ങുന്നത് ഇംപോർട്ട്/എക്സ്പോർട്ട് വഴിയാണോ അതോ സ്മഗ്ലിംഗ് (Smuggling) വഴിയാണോ?"

അർജ്ജുൻ: (തണുത്ത സ്വരത്തിൽ) "അത് നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം..."

മറുപുറം : "അത് കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ എല്ലാം ക്ലീൻ ഷീറ്റ് (Clean sheet) ആകുമല്ലോ, അല്ലേ?"

അർജ്ജുൻ : "ഉം... അതെ..."

മറുപുറം : "ശരി, വേറെന്തെങ്കിലും?"

അർജ്ജുൻ : "സോഫ്റ്റ്‌വെയർ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ശ്രദ്ധിക്കണം... അത് അല്പം കോംപ്ലിക്കേറ്റഡ് ആണ്..."

മറുപുറം : "ശരി... Phase1 തീർത്തു തന്നതിന് ഒരിക്കൽ കൂടി നന്ദി... ഇനി ആ കേക്ക് ഉടച്ചു കളഞ്ഞേക്കൂ (Now smash the cake)..."

അർജ്ജുൻ : "ശരി..."

സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അർജ്ജുൻ ആ ചെറിയ ഫോൺ തറയിലിട്ട് ചവിട്ടി പൊട്ടിച്ചു (Smashed the device)... അതിന്റെ ഓരോ കഷ്ണവും അവൻ ദൂരേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു...

ദൂരെ മാറി നിന്ന് ഇതെല്ലാം കണ്ടു കൊണ്ടിരുന്ന അനന്യ സ്തബ്ധയായിപ്പോയി... അവളുടെ ശ്വാസം നിലച്ചതുപോലെ തോന്നി... 'ആരായിരുന്നു അപ്പുറത്ത്?

സോഫ്റ്റ്‌വെയർ, സ്മഗ്ലിംഗ്, കേക്ക് സ്മാഷ്... എന്തൊക്കെയാണീ കേൾക്കുന്നത്? അർജ്ജുൻ വെറുമൊരു അനലിസ്റ്റ് മാത്രമല്ലേ? അതോ അവൻ ഏതെങ്കിലും വലിയ അധോലോക ഇടപാടുകളിൽ പങ്കാളിയാണോ?'

അർജ്ജുൻ ശാന്തനായി തിരികെ വരുമ്പോൾ അനന്യ പഴയതുപോലെ റോഡിൽ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... പക്ഷേ അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഇപ്പോൾ പഴയ കുസൃതിയല്ല, മറിച്ച് ഭയവും സംശയവുമായിരുന്നു...

അർജ്ജുന്റെ നിഗൂഢമായ ഫോൺ വിളി അനന്യയെ വല്ലാതെ ഭയപ്പെടുത്തിയിരുന്നു... അർജ്ജുൻ പോയ ഉടനെ, അവൻ ചവിട്ടിപ്പൊട്ടിച്ച ആ

ഫോണിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾക്കിടയിൽ നിന്ന് അവൾ ചില ഭാഗങ്ങൾ (Components) രഹസ്യമായി കൈക്കലാക്കി... അവന്റെ യഥാർത്ഥ മുഖം കണ്ടെത്താൻ തന്നെ അവൾ തീരുമാനിച്ചു...

അതേസമയം, ശാലിനിയുടെ ആഡംബര വീട്ടിൽ വിക്രമിന്റെ പിറന്നാൾ ആഘോഷത്തിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുകൾ നടക്കുകയായിരുന്നു...

വിക്രമിന്റെ 17 ആം പിറന്നാളിന് ഇനി രണ്ട് ദിവസം കൂടി മാത്രം... വീട് അലങ്കരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും പാർട്ടി ലിസ്റ്റിനെക്കുറിച്ചും ശാലിനിയും മക്കളും തമ്മിൽ ആവേശകരമായ ചർച്ച നടക്കുന്നു...

വിക്രം : "അമ്മേ, ഇത്തവണത്തെ പാർട്ടി നമുക്ക് ആ പുതിയ റിസോർട്ടിൽ വെച്ച് നടത്തിയാലോ? എന്റെ ഫ്രണ്ട്സിനൊക്കെ അവിടെ വരാൻ ഭയങ്കര താല്പര്യമാണ്..."

ശാലിനി : "റിസോർട്ട് വേണോ മോനേ? നമുക്ക് ഈ വീടിന്റെ ഗാർഡനിൽ വെച്ച് നല്ലൊരു പൂൾ പാർട്ടി അറേഞ്ച് ചെയ്തൂടെ? അച്ഛനും അത് തന്നെയാകും താല്പര്യം..."

മാളവിക : "അമ്മ പറയുന്നത് കേൾക്ക് വിക്രം... അച്ഛൻ വിദേശത്ത് നിന്ന് വരുമ്പോൾ ഒരുപാട് പേരുണ്ടാകും കൂടെ... ഗാർഡൻ പാർട്ടിയാണ് കുറച്ചുകൂടി പ്രൗഢി നൽകുന്നത്...

ദിയ : "എനിക്ക് വലിയൊരു ചോക്ലേറ്റ് കേക്ക് വേണം! പിന്നെ അമ്മ കഴിഞ്ഞ തവണ ഉണ്ടാക്കിയ ആ സ്പെഷ്യൽ ബിരിയാണിയും..."

ശാലിനി: (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) "എല്ലാം ഉണ്ടാക്കാം മോളേ... വിക്രമിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഐറ്റംസ് എല്ലാം ലിസ്റ്റ് ചെയ്തോളൂ... പക്ഷേ ഒരു കണ്ടീഷൻ, എല്ലാവരും നേരത്തെ എത്തണം..."

അതിനിടയിൽ ശാലിനിയുടെ ഫോണിൽ വിശ്വനാഥന്റെ വീഡിയോ കോൾ വന്നു... ലണ്ടനിൽ ബിസിനസ്സ് ട്രിപ്പിലായിരുന്നു അദ്ദേഹം... ഫോൺ സ്ക്രീനിൽ വിശ്വനാഥന്റെ മുഖം തെളിഞ്ഞതും മക്കൾ എല്ലാവരും കൂടി ഫോണിന് ചുറ്റും കൂടി...

വിശ്വനാഥൻ : "ഹലോ ശാലിനി... കുട്ടികളൊക്കെ കൂടെയുണ്ടോ?"

ശാലിനി : "ഉണ്ട് വിശ്വേട്ടാ... ഞങ്ങൾ വിക്രമിന്റെ ബർത്ത്ഡേ പ്ലാൻ ചെയ്യുകയായിരുന്നു... എപ്പോഴാണ് വരുന്നത്?"

വിശ്വനാഥൻ : "ഞാൻ നാളെ വൈകുന്നേരത്തെ ഫ്ലൈറ്റിന് അവിടെ എത്തും... വിക്രമിന് വേണ്ടിയുള്ള സർപ്രൈസ് ഗിഫ്റ്റ് ഒക്കെ എടുത്തു കഴിഞ്ഞു... വിക്രം, നിനക്ക് സന്തോഷമാകുമെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പാണ്..."

വിക്രം : "താങ്ക്സ് അച്ഛാ! ഐ ആം വെയ്റ്റിംഗ്..."

വിശ്വനാഥൻ : "ശാലിനി, നിന്റെ പുതിയ ബോർഡ് മെമ്പർ പദവി എങ്ങനെയുണ്ട്? ഓഫീസിൽ പ്രശ്നങ്ങൾ ഒന്നുമില്ലല്ലോ?"

ശാലിനി ഒരു നിമിഷം ഒന്ന് ശങ്കിച്ചു... മാളിൽ വെച്ച് മാളവിക കണ്ട ആ രൂപവും 'ദേവ്' എന്ന വിളിയും അവളുടെ ഉള്ളിൽ അപ്പോഴും ഒരു ഭയമായി കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

ശാലിനി : "എല്ലാം നന്നായി പോകുന്നു വിശ്വേട്ടാ... ചെറിയ ചില തടസ്സങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ഞാൻ അത് ഹാൻഡിൽ ചെയ്യുന്നുണ്ട്..."

വിശ്വനാഥൻ : "ശാലിനി, നീ എന്തിനാണ് ഇത്ര ആകുലപ്പെടുന്നത്? വിക്രമിന്റെ കാര്യമോർത്ത് നീ ടെൻഷൻ അടിക്കേണ്ട... അവൻ നമ്മുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ അടയാളമല്ലേ..."

അദ്ദേഹം ഒന്ന് നിർത്തി, പണ്ട് പാലക്കാട്ടെ ആ പഴയ വീട്ടിൽ വെച്ച് നടന്ന ഒരു നിമിഷം ഓർത്തെടുത്തു...

വിശ്വനാഥൻ: (താഴ്ന്ന സ്വരത്തിൽ) "നീ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ... അന്ന് നിന്റെ ആ പഴയ വീട്ടിൽ, ആ ചെറിയ കുട്ടി—ദേവ്—ഹാളിലിരുന്ന് ടിവി കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ആ സമയം? നമ്മൾ ഉള്ളിലെ മുറിയിൽ എത്ര ഭയത്തോടും എന്നാൽ എത്ര ആവേശത്തോടും കൂടിയാണ് ഒന്നായിരുന്നത്... ആരും കാണാതെ, ആ കുട്ടി പോലും അറിയാതെ നമ്മൾ പങ്കിട്ട ആ നിമിഷങ്ങളാണല്ലോ ഇന്ന് വിക്രം എന്ന രൂപത്തിൽ നമ്മുടെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നത്... അതാലോചിക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് ഇപ്പോഴും അത്ഭുതം തോന്നാറുണ്ട്..."

വിശ്വനാഥന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ ശാലിനിയുടെ മുഖം ഒന്ന് ചുവന്നു... അവൾ അറിയാതെ ഒന്ന് പുഞ്ചിരിക്കുകയും ലജ്ജിക്കുകയും (Shy) ചെയ്തു... തന്റെ കരിയറിലും ജീവിതത്തിലും തനിക്ക് താങ്ങായി നിന്ന പുരുഷനോടുള്ള ആ പഴയ അനുരാഗം അവളിൽ ഒരു നിമിഷം ഉണർന്നു...

എന്നാൽ, ആ പുഞ്ചിരിക്ക് അധികം ആയുസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല... വിശ്വനാഥൻ 'ദേവ്' എന്ന പേര് ഉച്ചരിച്ച നിമിഷം അവളുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു കല്ല് വീണതുപോലെയായി...

ശാലിനി: (വിഷാദത്തോടെ) "വിശ്വേട്ടാ... പക്ഷേ ആ കുട്ടി... അവനെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് ഇപ്പോഴും വല്ലാത്തൊരു ഭാരം തോന്നുന്നു... നമ്മൾ നമ്മുടെ സന്തോഷം കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ, അവന് നഷ്ടപ്പെട്ടത് അവന്റെ

ലോകമായിരുന്നു... പണ്ട് അവൻ ടിവി കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ നമ്മൾ അവനെ വഞ്ചിക്കുകയായിരുന്നു എന്ന് ഇന്ന് തോന്നുമ്പോൾ..."

അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു... വിശ്വനാഥൻ അവളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു...

വിശ്വനാഥൻ : "സാരമില്ല ശാലിനി... അത് വിധിയാണ്... നമുക്ക് നമ്മുടെ ജീവിതം തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ അവകാശമുണ്ട്... നീ പഴയ കാര്യങ്ങൾ ഓർത്ത് നിന്റെ ഈ സന്തോഷം കളയരുത്... ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ, ഞാൻ നാളെ എത്തും... നമുക്ക് ആലോചിക്കാം..."

വിശ്വനാഥൻ കോൾ കട്ട് ചെയ്തു... ശാലിനി ജനാലയ്ക്കൽ വന്ന് നിന്നു... പുറത്ത് പെയ്യാൻ തുടങ്ങുന്ന മഴയെ നോക്കി നിൽക്കുമ്പോൾ അവളുടെ മനസ്സ് പണ്ട് താൻ ഉപേക്ഷിച്ചു പോന്ന ആ മകന്റെ അടുത്തേക്ക് ഓടിപ്പോയി... ആ ദിവസത്തേക്ക്...

അന്ന് രാത്രി നമ്മൾ ഡിന്നർ കഴിച്ചു...

"അമ്മ... ഞാനിന്നു കാർട്ടൂൺ കണ്ടോട്ടെ... "

"ഇല്ല, ദേവൂട്ട നിനക്ക് ഹോളിഡേ ഹോംവർക്ക് ഉള്ളതല്ലേ... "

"പ്ലീസ്... അമ്മാ... "

ഇതെല്ലാം കണ്ടു വിശ്വനാഥൻ ചിരിച്ചു...

"വിട്ടേക്ക്, ശാലു... ലീവെലെ... "

"ദേ, വിശ്വേട്ടാ... നിങ്ങളാ ഇതിനു വളമിടുന്നത്... "

"അതിനു ഞാൻ നിനക്ക് വിത്തുമിടുന്നില്ലേ... "

അതിൽ പെട്ടന്നു ശാലിനിയുടെ മുഖം ചുവന്നു...

"പിന്നെ... ദേ, വിശ്വേട്ടാ... "

"ഓക്കേ... ഓക്കേ... ദേവൂട്ടാ... നമുക്ക് ഒരുമിച്ചിരുന്നു കാർട്ടൂൺ കാണാം... "

"യെ... "

അവൻ നേരെ ടീവിയുടെ അടുത്തേക്ക് ഓടി...

വിശ്വ : "ഓ തനിക് സാനിറ്ററി പാട് വാങ്ങണ്ടേ... മറന്നല്ലോ... "

ശാലിനി : "ഓ അത് കുഴപ്പമില്ല... മെൻസസ് കഴിഞ്ഞിട്ടു 5 ദിവസമാവുന്നതേയുള്ളു... "

പെട്ടന്ന് വിശ്വേട്ടന്റെ മുഖത്തു ഒരു ചിരി വിരിഞ്ഞു...

ഞാനും ദേവൂട്ടനും ലിവിങ് റൂമിലിരുന്ന് ടീവി കണ്ടു തുടങ്ങി... കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു വിശ്വേട്ടനും... കൈയിൽ ഒരു കമ്പിളി പുതപ്പുമുണ്ടായിരുന്നു...

വിശ്വേട്ടൻ എന്റെ സോഫയിൽ കിടന്നു... എന്നോടും കൂടെ കിടക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു...

മെല്ലെ വയറിൽ തൊട്ടു...

പൊക്കിൾ കുഴിയിൽ വിരലിട്ടു കറക്കി...

"നമ്മുക്ക് ഇവിടെ വച്ചു കളിച്ചാലോ... "

കാർട്ടൂണിന്റെ നേർത്ത ചിരി ലിവിംഗ് റൂമിൽ നിറഞ്ഞു, പുറംലോകത്തിനെതിരെയുള്ള ഒരു നേർത്ത കവചം... വെറും ഒരു കമ്പിളി പുതപ്പ്...

എന്റെ മകൻ ദേവ്, അജ്ഞനായി, അവന്റെ കണ്ണുകൾ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ തുടർന്നു... അവന്റെ പിന്നിൽ, തേഞ്ഞുപോയ വെൽവെറ്റ് സോഫ വിശ്വനാഥനെയും എന്നെയും വിഴുങ്ങി... സാധാരണയായി തണുത്ത വൈകുന്നേരങ്ങൾക്കായി മാറ്റിവച്ചിരുന്ന കനത്ത പുതപ്പ്, ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളെ രണ്ടുപേരെയും മൂടിയിരിക്കുന്നു, ഞങ്ങളുടെ രഹസ്യം മറയ്ക്കുന്ന ഒരു ദുർബലമായ കൂടാരം... വിശ്വനാഥന്റെ ആഫ്റ്റർ ഷേവിന്റെ ഗന്ധം, മൂർച്ചയുള്ളതും വൃത്തിയുള്ളതും, കമ്പിളിക്കടിയിൽ എന്റെ സ്വന്തം ചർമ്മത്തിന്റെ നേരിയ കസ്തൂരിനിറവുമായി കൂടിച്ചേർന്നു...

"അവൻ നോക്കില്ലേ, അല്ലേ?" ഞാൻ മന്ത്രിച്ചു, എന്റെ ശബ്ദത്തിൽ ഒരു പരിഭ്രാന്തി... വല്ലാത്തൊരു ടെൻഷൻ...

എന്റെ വിരലുകൾ വിശ്വനാഥന്റെ താടിയെല്ലിന്റെ കഠിനമായ വരയെ പിന്തുടർന്നു, തുടർന്ന് അവന്റെ കഴുത്തിലെ കുറ്റിയിലേക്ക് വഴുതി വീണു... ഇരുണ്ടതും തീവ്രവുമായ അവന്റെ കണ്ണുകൾ എന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് കടന്നു...

"പേടിക്കേണ്ട, ശാലു,ഞാൻ തന്റെ ബെസ്റ്റ് ഫ്രണ്ടാണെന്ന് അവനറിയാം... " വിശ്വനാഥന്റെ താഴ്ന്ന ചിരി എന്റെ നെഞ്ചിലൂടെ പ്രകമ്പനം കൊള്ളിച്ചു, എന്നിൽ ഒരു വിറയൽ സൃഷ്ടിച്ച ഒരു ആഴത്തിലുള്ള മുഴക്കം...

“മുതലാളിമാർക്ക് പ്രധാനപ്പെട്ട ചർച്ചകൾ ഉണ്ട്…” ചൂടുള്ളതും നിർവികാരവുമായ അവന്റെ കൈ എന്റെ സാരിയുടെ അടിയിലേക്ക് വഴുതി വീണു, എന്റെ ഇടുപ്പിന്റെ നഗ്നമായ തൊലി കണ്ടെത്തി…

എന്റെ മൃദുവായ കോട്ടൺസാരിയുടെ തുണി, പെട്ടെന്ന് ദുർബലമായി തോന്നി… അവന്റെ വിരലുകൾ എന്റെ അരക്കെട്ടിലൂടെ നൃത്തം ചെയ്തു, പിന്നീട് താഴേക്ക് കുനിഞ്ഞു, എന്റെ പെറ്റിക്കോട്ടിന്റെ പട്ട് മാറ്റി…

“ഹ്ഹഹ്ഹമ്മ്… “

എന്റെ ശ്വാസം ഇടിഞ്ഞു… ടിവിയിലെ എന്തോ കണ്ട് ദേവൂട്ടൻ ചിരിച്ചു, അവന്റെ നിഷ്കളങ്കത എന്റെ കാലുകൾക്കിടയിൽ പൂക്കുന്ന ചൂടിന് തികച്ചും വിപരീതമായിരുന്നു… വിശ്വനാഥന്റെ തള്ളവിരൽ എന്റെ പാന്റീസിന്റെ നനഞ്ഞ തുണിയിൽ തലോടി…

“നനഞ്ഞിരിക്കുന്നു… “ വിശ്വ പിറുപിറുത്തു, അവന്റെ ചുണ്ടുകൾ എന്റെ ചെവിയിൽ തലോടി… പെട്ടന്ന് ഒരു ഞെട്ടൽ, ഷോക്കടിച്ച പോലെ ഒരു ഫീൽ… എന്നിലൂടെ തുളച്ചു കയറി… അവൻ അടുത്തേക്ക് നീങ്ങി, എന്റെ നേരെ തന്റെ അമർത്തി, അവന്റെ കുണ്ണയുടെ കട്ടിയുള്ള മകുടം എന്റെ അകത്തെ തുടയിൽ കത്തുന്ന സാന്നിധ്യമായി… പുതപ്പ്, സ്വയം സൃഷ്ടിച്ച ഒരു ലോകം, ഞങ്ങളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ ഊരിയെറിയുമ്പോൾ മൃദുവായ ശബ്ദങ്ങളെ നിശബ്ദമാക്കി…

“ആരെങ്കിലും കേൾക്കാം… “ ഞാൻ ശ്വസിച്ചു,

ഒരു നിഷ്ഫലമായ പ്രതിഷേധം… സമ്മർദ്ദം തേടി എന്റെ ഇടുപ്പ് സഹജമായി വളഞ്ഞു… എന്റെ വസ്ത്രത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണമായ പാളികളിലൂടെ സമർത്ഥമായി വിശ്വേട്ടന്റെ കൈ വീണ്ടും ചലിച്ചു… തണുത്ത കാറ്റ് എന്റെ ചർമ്മത്തിൽ സ്പർശിച്ചു, അവന്റെ വിരലുകൾ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുന്നതുവരെ ഒരു നിമിഷം… അവൻ രണ്ട് വിരലുകൾ എന്റെ ഉള്ളിലേക്ക് കടത്തി,

“ല്സ്ഹ്ഹ്ഹ്… സസ്… വിശ്വേട്ടാ… “

ഒരു മൃദുവായ തള്ളൽ… ഒരു ശ്വാസംമുട്ടൽ…

എന്റെ ചുണ്ടുകളിൽ നിന്ന് ശബ്ദം പുറത്തേക്ക് വന്നു,ആ ശബ്ദം പെട്ടെന്ന് അവന്റെ വായ നിശബ്ദമാക്കി… എനിക്ക് ശ്വാസം മുട്ടി…

വിശ്വേട്ടന്റെ നാവ് എന്റെ ചുണ്ടുകളിലേക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങി, ഒരു പരുക്കൻ, ആവശ്യപ്പെടുന്ന നൃത്തം… കാപ്പിയും പുതിനയും കലർന്ന വിശ്വേട്ടന്റെ രുചി, എന്റെ

ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നിറച്ചു... അയാൾ എന്റെ നാവ് ആഴത്തിൽ വലിച്ചു, അത് പൂർണ്ണമായും വിഴുങ്ങുമെന്ന് ഞാൻ കരുതി... അതെ സമയം വിശ്വേട്ടന്റെ വിരലുകൾ ഒരു പരിശീലിച്ച താളത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചു, കന്തിനു ചുറ്റും വട്ടമിട്ടു, അമർത്തി, പിന്നീട് അല്പം പിൻവാങ്ങി, കൂടുതൽ ആഴത്തിലേക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങി...

"ഹഹൻമ്മ്മൻ... "

ഇതിനകം മൃദുവും വേദനയു അനുഭവിച്ച എന്റെ പൂറ്, ആ കടന്നുവരവിനെ സ്വാഗതം ചെയ്തു... എന്റെ തൊണ്ടയിൽ ഒരു താഴ്ന്ന ഞരക്കം മുഴങ്ങി, ഞാൻ പരിശ്രമത്താൽ വിഴുങ്ങിയ ശബ്ദം... ദേവിന്റെ കാർട്ടൂൺ അതിന്റെ കഥാപാത്രം ഉണ്ടാക്കുന്ന ശബ്ദം തുടർന്നു...

"ശബ്ദമുണ്ടാകരുത്... " വിശ്വേട്ടൻ എന്റെ ചുണ്ടുകളിൽ മന്ത്രിച്ചു, അയാളുടെ ശബ്ദം കാമത്താൽ കനത്തതായിരുന്നു... അവൻ ചെറുതായി അകന്നു, അവന്റെ കണ്ണുകൾ എന്റെ ചുണ്ടുകളിലേക്ക് കത്തുന്നു...

"പക്ഷേ എനിക്ക് നിന്നെ വേണം..."

അയാൾ ഒന്ന് മാറി, എന്റെ അരക്കെട്ടിനേയും കുണ്ണയുമായി അഡ്ജസ്റ്റ് ചെയ്തു... കട്ടിയുള്ളതും ചൂടുള്ളതുമായ അവന്റെ ലിംഗം എന്റെ പ്രവേശന കവാടത്തിന് നേരെ തട്ടി... എന്റെ കാലുകൾ താനേ പിളർന്നു, ഒരു നിശബ്ദ ക്ഷണം...

മാളു ഉണ്ടായതിനു ശേഷം വിശ്വേട്ടന്റെ സാമിപ്യം ഞാൻ കൂടുതൽ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു... സത്യത്തിൽ വിശ്വേട്ടന് എന്നേക്കാൾ കൂടുതൽ എന്റെ ശരീരത്തെ അറിയുന്ന അവസ്ഥ... അവൻ പതുക്കെ, മനഃപൂർവ്വം മുന്നോട്ട് അമർത്തി... തടിച്ചതും വിറച്ചതുമായ അവന്റെ കുണ്ണമകുടം എന്നെ തൊട്ടുരച്ചു... ഒരു സുഖമുള്ള ഉരസൽ...

"വിശ്വേട്ടാ... പ്ലീസ്... "

"എന്താ ശാലു... " എന്റെ കഴുത്തിൽ ചെറുതായി നക്കി കൊണ്ട് ചോദിച്ചു...

"വേഗം... പ്ലീസ്... "

അവൻ പൂർണ്ണമായും ഉള്ളിലേക്ക് വഴുതി വീഴുമ്പോൾ പോപ്പ്, എന്ന ശബ്ദം കേട്ടു... ഒരു ചൂടുള്ള മൃദുവായ കയറ്റം അനുഭവപ്പെട്ടു...

"അഹ്ഹ്... "

ഒരു ആഴത്തിലുള്ള, ഹൃദ്യമായ നെടുവീർപ്പ് അയാളിൽ നിന്ന് പുറത്തുവന്നു, കരയാതിരിക്കാൻ ഞാൻ എന്റെ ചുണ്ട് കടിച്ചു... എന്റെ ആന്തരിക ഭിത്തികൾ അവനെ മുറുകെ പിടിച്ചു, എന്റെ പൂറിന്റെ ഓരോ സ്പന്ദനത്തിലും വിശ്വേട്ടന്റെ കുണ്ണ പാല് ഛർദിക്കണമെന്ന വാശി...

ആദ്യം പതുക്കെയും ആഴത്തിലും തള്ളിക്കയറ്റാൻ തുടങ്ങി, ഓരോ കുലുക്കവും എന്റെ ഗർഭപാത്രത്തിൽ വിറയൽ അയച്ചു... സോഫ ഞങ്ങളുടെ കീഴിൽ നേരിയ ശബ്ദത്തിൽ മുഴങ്ങി... അയാളുടെ അരക്കെട്ട് എന്റെ ചന്തിയിൽ താളത്തിൽ തട്ടി, മൃദുവായ, നനഞ്ഞ താളം... ഞാൻ എന്റെ കാലുകൾ അവന്റെ അരക്കെട്ടിൽ ചുറ്റി, അവനെ കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ വലിച്ചു, അവന്റെ ഓരോ ഇഞ്ചും അനുഭവിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു... ചലനം വേഗത്തിലും ദ്രുതതാളത്തിലും വളർന്നു...

"ഷ്മ്ഹമ്മ ഹമ്തംഹ്ഹ്... "

വീർത്തതും സെൻസിറ്റീവുമായ എന്റെ കന്ത്, ഓരോ കുലുക്കത്തിലും അവന്റെ ഗുഹ്യഭാഗത്തെ അസ്ഥിയിൽ ഉരഞ്ഞു, എന്നിലൂടെ ആനന്ദത്തിന്റെ തിരമാലകൾ അയച്ചു... കണ്ണുകളിൽ വെള്ള വെളിച്ചം കയറി...

"വിശ്വേട്ടാ... " ഞാൻ പിറുപിറുത്തു... എന്റെ ശബ്ദം കഷ്ടിച്ച് കേൾക്കാൻ കഴിയും... എന്റെ ഇടുപ്പ് അവന്റെ നേരെ ഉയർന്നു, ഒരു ഉഗ്രമായ, നൃത്തം... എന്റെ ഉള്ളിൽ അവൻ എന്നെ വലിച്ചു നീട്ടി നിറയ്ക്കുന്ന അനുഭവം ഒരു ലഹരി പോലെ തോന്നി... ഞങ്ങളുടെ ശരീരങ്ങൾ കൂട്ടിയിടിക്കുന്ന മൃദുവായ, നനഞ്ഞ ശബ്ദം പുതപ്പിനടിയിൽ പ്രതിധ്വനിച്ചു,...

"ശാലിനി, എനിക്ക് ഒരു കുഞ്ഞിനെ വേണം... " അവൻ പിറുപിറുത്തു, അദ്ദേഹത്തെ ശ്വാസം എന്റെ കഴുത്തിൽ ചൂടായി... അവന്റെ ഇടുപ്പ് വളഞ്ഞു, ശക്തമായ, നിരന്തരമായ ഒരു താളം...

"നമ്മുടെ മാളുന്ന് ഒരു അനിയൻ..."

വാക്കുകൾ, ഒരു ആവശ്യവും ഒരു വാഗ്ദാനവും, ഒരു പുതിയ തീ ആളിക്കത്തി... എന്റെ പാരമ്യത്തിലെത്തി, ഒരു പൊള്ളുന്ന, തീവ്രമായ സമ്മർദ്ദം... എന്റെ പൂറ് അവനെ ചുറ്റി സ്പന്ദിച്ചു, ചുരുങ്ങി, ഞെരിച്ചു... പരിചിതമായ മുറുക്കം, ചൂടിന്റെ കുത്തൊഴുക്ക് എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു... എന്റെ ശരീരം വിറച്ചു, ആനന്ദത്തിന്റെ നിശബ്ദമായ ഒരു നിലവിളി...

പിന്നെ, എന്റെ ഗർഭപാത്രത്തിലൂടെ ഒരു ചൂട് തരംഗം പടർന്നു... അവൻ ഞരങ്ങി, ആഴമേറിയതും സംതൃപ്തവുമായ ഒരു ശബ്ദം, അവന്റെ ശരീരം പിരിമുറുക്കുന്നു,

പിന്നീട് വിശ്രമിക്കുന്നു… എന്റെ ഉള്ളിലെ ചൂടുള്ള പ്രേരണ, ഒരു രുചികരമായ, ഒട്ടിപ്പിടിക്കുന്ന പൂർണ്ണത എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു… അവൻ ചെറുതായി പിന്നിലേക്ക് വലിഞ്ഞു, അവന്റെ ലിംഗം ഇപ്പോഴും ആഴത്തിൽ കുഴിച്ചിട്ടു, മിടിക്കുന്നു…

“ഒരു കുഞ്ഞ്… ” അവൻ ആവർത്തിച്ചു, വിശ്വേട്ടന്റെ ശബ്ദത്തിന് ഒരു ആജ്ഞാശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു… അവൻ എന്നെ ചേർത്തു പിടിച്ചു, ഞങ്ങളുടെ ശരീരം വിയർപ്പിൽ കുതിർന്നു, ഞങ്ങളുടെ സ്വകാര്യ കൊക്കൂണിൽ ലൈംഗികതയുടെ ഗന്ധം നിറഞ്ഞു… വെറും അടി അകലെ വികസിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രഹസ്യ ജീവിതം മറന്നുകൊണ്ട് ദേവിന്റെ കാർട്ടൂൺ തുടർന്നു…

അതിന് ശേഷം അവർ സുഖമായി ഉറങ്ങി…

അന്ന് രാത്രി അർജ്ജുൻ ശാലിനിയുടെ സോഷ്യൽ മീഡിയ പ്രൊഫൈലുകൾ നിരീക്ഷിച്ചു…

സ്ക്രീനിൽ തെളിഞ്ഞത് ശാലിനി അന്ന് രാവിലെ പോസ്റ്റ് ചെയ്ത ഒരു ഫോട്ടോയായിരുന്നു… വിക്രമിനൊപ്പം ചിരിച്ചുനിൽക്കുന്ന ശാലിനി… അതിന് താഴെ അവർ കുറിച്ച വരികൾ അർജ്ജുന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു തുളച്ചുകയറുന്ന ആണി പോലെ തറച്ചു:

“Celebrating my one and only son’s birthday in two days! My pride, my joy… Vikram…”

(എന്റെ ഏക മകന്റെ ജന്മദിനം രണ്ടു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ ആഘോഷിക്കുന്നു! എന്റെ അഭിമാനം, എന്റെ സന്തോഷം… വിക്രം…)

“One and only son…”

അർജ്ജുൻ ആ വരികൾ ആവർത്തിച്ചു വായിച്ചു… അവന്റെ കൈകൾ മുറുക്കി പിടിച്ചു… വർഷങ്ങൾക്ക് മുൻപ് ഇതേ അമ്മയുടെ കൈപിടിച്ച് നടന്ന, അവൾക്ക് വേണ്ടി വിശപ്പടക്കി കാത്തിരുന്ന ആ പഴയ ‘ദേവ്’ എന്ന കുട്ടി അവളുടെ ഓർമ്മകളിൽ പോലുമില്ല… അവനെ അവൾ എന്നേ കൊന്നു കുഴിച്ചു മൂടിയിരിക്കുന്നു… അവൾക്ക് ഇപ്പോൾ ഒരേയൊരു മകനേയുള്ളൂ – വിശ്വനാഥന്റെ മകൻ, വിക്രം…

രാത്രിയുടെ നിശബ്ദതയിൽ അനന്യ നിരഞ്ജനയെ കാണാൻ അവളുടെ താൽക്കാലിക താമസസ്ഥലത്തെത്തി… കോഫി ഷോപ്പിൽ വെച്ച് അർജ്ജുൻ ചവിട്ടിപ്പൊട്ടിച്ച ആ ഫോണിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ഒരു ചെറിയ കവറിലാക്കി അവൾ കയ്യിൽ കരുതിയിരുന്നു…

അനന്യ: (പരിഭ്രമത്തോടെ) "നിരഞ്ജനാ... നീ അന്ന് പറഞ്ഞത് ശരിയാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു... അർജുൻ നമ്മൾ വിചാരിക്കുന്ന ആളല്ല... അവൻ എന്തൊക്കെയോ വലിയ കാര്യങ്ങൾ ഒളിപ്പിച്ചു വെക്കുന്നുണ്ട്..."

അനന്യ ആ ഇടവഴിയിൽ വെച്ച് കണ്ട കാര്യങ്ങളും, അർജുൻ സംസാരിച്ച നിഗൂഢമായ ഭാഷയെക്കുറിച്ചും നിരഞ്ജനയോട് വിവരിച്ചു... ശേഷം, തന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ആ ഫോൺ കഷ്ണങ്ങൾ നിരഞ്ജനയ്ക്ക് കൈമാറി...

അനന്യ : "ഇതാ... അവൻ ആ ഫോൺ തകർത്തെങ്കിലും ഇതിന്റെ ചില സർക്യൂട്ട് ബോർഡുകളും ഒരു ചിപ്പും എനിക്ക് കിട്ടി... ഇതൊന്ന് പരിശോധിക്കാൻ നിനക്ക് പറ്റുമോ?"

നിരഞ്ജന ആ കവർ വാങ്ങി ഓരോ ഭാഗങ്ങളും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു... ഒരു പോലീസുകാരിയുടെ കൃത്യതയോടെ അവൾ അത് നിരീക്ഷിച്ചു...

നിരഞ്ജന : "ഇത് സാധാരണ ഒരു മൊബൈൽ ഫോൺ അല്ല അനന്യ... ഇതൊരു എൻക്രിപ്റ്റഡ് കമ്മ്യൂണിക്കേഷൻ ഡിവൈസ് (Encrypted device) ആണ്... ട്രേസ് ചെയ്യാൻ പറ്റാത്ത തരം സാറ്റലൈറ്റ് ലിങ്കുകൾ ഇതിൽ ഉണ്ടാകാൻ സാധ്യതയുണ്ട്... അവൻ ആരോടാണ് സംസാരിച്ചത് എന്ന് നമുക്ക് കണ്ടെത്തണം..."

അനന്യയുടെ മുഖത്ത് ഭയം നിഴലിച്ചു...

"അവൻ ഒരു കുറ്റവാളിയാണോ നിരഞ്ജനാ? സ്മഗ്ലിംഗിനെക്കുറിച്ചും സോഫ്റ്റ്‌വെയറിനെക്കുറിച്ചും ഒക്കെയാണ് അവൻ സംസാരിച്ചത്..."

നിരഞ്ജന : "അനന്യ, നീ ഇപ്പോൾ പേടിക്കണ്ട... അവൻ ആരായാലും ശരി, ഈ ചിപ്പ് സംസാരിക്കും... നമ്മുടെ ഫോറൻസിക് ലാബിലെ ഒരു സുഹൃത്ത് വഴി ഇതിലെ വിവരങ്ങൾ വീണ്ടെടുക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കാം... നീ നാളെ വൈകുന്നേരം വരെ ഒന്ന് കാത്തിരിക്കൂ... ഇതിന്റെ റിസൾട്ട് കിട്ടിയാലുടൻ ഞാൻ നിന്നെ വിളിക്കാം..."

നിരഞ്ജന ആ കവർ തന്റെ ബാഗിൽ ഭദ്രമായി വെച്ചു... അർജുന്റെ ആ 'പാലക്കാട്' ബന്ധവും ഈ പുതിയ ഡിജിറ്റൽ തെളിവുകളും തമ്മിൽ എന്തോ വലിയൊരു കണ്ണിയുണ്ടെന്ന് അവൾക്ക് ഉറപ്പായിരുന്നു...

നിരഞ്ജന : "പക്ഷേ ഒരു കാര്യം... അർജുനോട് നീ പഴയതുപോലെ തന്നെ പെരുമാറണം... നിനക്ക് അവനെ സംശയമാണെന്ന് അവൻ അറിയരുത്... അവൻ വളരെ ബുദ്ധിമാനാണ്, ഒരു ചെറിയ മാറ്റം കണ്ടാൽ പോലും അവൻ ജാഗ്രത പാലിക്കും..."

അനന്യ സമ്മതം മൂളി അവിടെ നിന്നിറങ്ങി... പിന്നീട് മനസ്സിൽ ചോദ്യങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു...

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ അനന്യ ഓഫീസിലെത്തിയത് വല്ലാത്തൊരു അസ്വസ്ഥതയോടെയാണ്... നിരഞ്ജനയുടെ കോളിനായി കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു അവൾ... പതിവുപോലെ അർജുന്റെ ഡെസ്കിന് മുന്നിലൂടെ നടന്ന അവൾ പെട്ടെന്ന് നിന്നു... അർജുന്റെ ക്യൂബിക്കിൾ ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു... അവന്റെ ലാപ്ടോപ്പോ ബാഗോ അവിടെയില്ല...

അനന്യ നേരെ ശ്രീനിവാസൻ സാറിന്റെ ക്യാബിനിലേക്ക് നടന്നു...

അനന്യ : "സർ, അർജുൻ ഇന്ന് വന്നിട്ടില്ലേ? അവന്റെ സീറ്റിൽ ആരെയും കാണുന്നില്ല..."

ശ്രീനിവാസൻ സർ: (ഫയലിൽ നിന്ന് തലയുയർത്താതെ) "ഓ അനന്യയാണോ... അർജുൻ ഇന്ന് രാവിലെ എന്നെ വിളിച്ചിരുന്നു... നമ്മുടെ ആ പുതിയ പ്രൊജക്റ്റിന്റെ ഭാഗമായി ചില 'ഡാറ്റാ വെരിഫിക്കേഷനുകൾക്ക്' വേണ്ടി അവൻ പുറത്തുപോയിരിക്കുകയാണ്... ചില ഇൻവെന്ററി ചെക്കപ്പുകൾ ഉണ്ടെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞു..."

അനന്യ : "പക്ഷേ സർ, സാധാരണ വെരിഫിക്കേഷൻ ഒക്കെ ലാപ്ടോപ്പ് വഴി ഇവിടെ ഇരുന്ന് ചെയ്യാവുന്നതല്ലേയുള്ളൂ? അവൻ എവിടേക്കാണെന്ന് പറഞ്ഞോ?"

ശ്രീനിവാസൻ സർ : "അവൻ അങ്ങനെ ഡീറ്റെയിൽ ആയിട്ടൊന്നും പറഞ്ഞില്ല... പക്ഷേ ബോർഡ് മെമ്പർ ശാലിനി മാഡത്തിന് ചില റിപ്പോർട്ടുകൾ അർജന്റായി വേണമെന്ന് അവൻ സൂചിപ്പിച്ചു... എന്താ അനന്യ, വല്ല പ്രശ്നവുമുണ്ടോ?"

അനന്യ : "ഇല്ല സർ... ഒന്നുമില്ല... ഞാൻ വെറുതെ ചോദിച്ചെന്നേയുള്ളൂ..."

അനന്യ പുറത്തിറങ്ങി... 'ശാലിനി മാഡത്തിന് വേണ്ടിയാണോ അവൻ പോയത്? അതോ അത് വെറുമൊരു ഒഴികഴിവ് മാത്രമാണോ?' അവൾ സ്വയം ചോദിച്ചു...

നഗരത്തിന് പുറത്തുള്ള വിജനമായ ഒരു വ്യവസായ മേഖല... അവിടെ തുരുമ്പിച്ച ഗേറ്റുകളും തകർന്ന ഭിത്തികളുമുള്ള ഒരു പഴയ വെയർഹൗസ്... പുറമെ നിന്ന് നോക്കിയാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഒന്നാണെന്ന് തോന്നുമെങ്കിലും, അതിന്റെ ഉള്ളിൽ അത്യാധുനികമായ സുരക്ഷാ സംവിധാനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു...

അർജുൻ ആ ഇരുണ്ട ഇടനാഴിയിലൂടെ പതുക്കെ നടന്നു... കൂടെ കറുത്ത വസ്ത്രം ധരിച്ച ഒരാളുണ്ട്... നടപ്പിനിടയിൽ അർജുൻ ചോദിച്ചു:

അർജ്ജുൻ : "സോഫ്റ്റ്‌വെയർ (Software) ബുക്ക് ചെയ്യത് ഏത് pathway വഴിയാണ്? വെയർ ഹൗസിന്റെ ലൊക്കേഷൻ സെലക്ട് ചെയ്യപ്പോൾ സ്പെസിഫിക്കേഷനുകൾ കൃത്യമായി പാലിച്ചോ?"

സഹായി : "എല്ലാം എൻക്രിപ്റ്റഡ് ആണ് സാർ... 'Pathway 3' എന്ന കോഡിലാണ് ഇത് ബുക്ക് ചെയ്യിരിക്കുന്നത്... ഫ്രീക്വൻസി ജാമറുകൾ ഓൺ ആണ്, ഈ വെയർഹൗസിന് ചുറ്റുമുള്ള 500 മീറ്ററിൽ ഒരു സിഗ്നൽ പോലും പുറത്തേക്ക് പോകില്ല..."

അർജ്ജുൻ തണുത്ത നിലത്തു കൂടി നടന്നു നീങ്ങി... അവന്റെ ഷൂസുകളുടെ ശബ്ദം ആ വലിയ ഹാളിൽ പ്രതിധ്വനിച്ചു... ഇരുട്ടിനെ കീറിമുറിച്ചുകൊണ്ട് മുന്നിലുള്ള വലിയ ഇരുമ്പ് വാതിൽ തുറന്നു... മുറിയുടെ നടുവിൽ ഒരു കസേരയിൽ ഒരാളെ കെട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നു... അയാളുടെ തല ഒരു കറുത്ത തുണികൊണ്ട് മൂടിയിരുന്നു...

ശബ്ദം കേട്ട് കസേരയിലിരുന്ന ആൾ ഒന്ന് പിടഞ്ഞു... അർജ്ജുൻ തന്റെ സഹായിയോട് പറഞ്ഞു...

"സോഫ്റ്റ്‌വെയർ അൺലോക്ക് ചെയ്യൂ (Unlock the software...)

അർജ്ജുൻ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന മൈക്രോഫോൺ കയ്യിലെടുത്തു... അവന്റെ ചുണ്ടിൽ ഒരു കടുപ്പമേറിയ പുഞ്ചിരി വിരിഞ്ഞു... അവൻ ശാന്തമായി പറഞ്ഞു:

അർജ്ജുൻ : "Welcome... Mr Vishwanathan..."

അദ്ധ്യായം 4

രണ്ട് വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ്...

സ്ഥലം: ഡൽഹിയിലെ ഒരു രഹസ്യ സ്കാം കോൾ സെന്റർ...

പുറംലോകത്തിന് ഇതൊരു സാധാരണ ബിസിനസ് പ്രോസസ്സ് ഔട്ട്‌സോഴ്സിംഗ് യൂണിറ്റാണ്... എന്നാൽ ഉള്ളിൽ, ഡിജിറ്റൽ ലോകത്തെ വഞ്ചനകളുടെ വലിയൊരു ശൃംഖല തന്നെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... എയർകണ്ടീഷണറുകളുടെ മൂളക്കവും കീബോർഡുകളുടെ ശബ്ദവും ആ മുറിയിലെ നിശബ്ദതയെ ഭേദിച്ചു...

ഏകദേശം നാൽപ്പത്തിയഞ്ചു വയസ്സ് തോന്നിക്കുന്ന ഒരാൾ തന്റെ ഡെസ്കിൽ ഇരുന്നു കംപ്യൂട്ടർ സ്ക്രീനിലേക്ക് നോക്കുകയാണ്... മുഖത്ത് വല്ലാത്തൊരു പിരിമുറുക്കം...

അയാൾ വിയർക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... അയാൾക്ക് മുന്നിലെ വഴി അടഞ്ഞതുപോലെ, ജീവിതം ഒരു വലിയ പ്രതിസന്ധിയിൽ ചെന്ന് മുട്ടി നിൽക്കുന്നു... പെട്ടെന്നാണ് അയാളുടെ സിസ്റ്റത്തിൽ ഒരു മെയിൽ നോട്ടിഫിക്കേഷൻ തെളിഞ്ഞത്...

അയാൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു... ഈ രഹസ്യ നെറ്റ്‌വർക്കിൽ ഇത്തരമൊരു ഇമെയിൽ വരാൻ യാതൊരു സാധ്യതയുമില്ല... പരിചിതമെന്ന് തോന്നിയ ആ ലിങ്കിൽ, അല്പം ശങ്കയോടെയാണെങ്കിലും അയാൾ ക്ലിക്ക് ചെയ്തു...

പെട്ടെന്ന് മോണിറ്റർ കറുത്ത നിറമായി മാറി... ഒരു നിമിഷം എല്ലാം നിശ്ചലം... തൊട്ടടുത്ത നിമിഷം അയാളുടെ ഹെഡ്സെറ്റിലൂടെ ഒരു ശബ്ദം മുഴങ്ങി... ശാന്തമായ, എന്നാൽ അധികാരമുള്ള ഒരു പുരുഷ സ്വരം...

"ഗുഡ് ഈവനിംഗ്, മിസ്റ്റർ രവീന്ദ്ര കൗശിക്..."

അയാൾ ഞെട്ടിപ്പോയി... ആ പേര് ഈ ലോകത്ത് ആരും അറിയാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്... വിറയ്ക്കുന്ന ശബ്ദത്തിൽ അയാൾ ചോദിച്ചു : "നിങ്ങൾ... നിങ്ങൾ ഇത് എങ്ങനെ അറിഞ്ഞു? ആരാണ് നിങ്ങൾ?"

മറുഭാഗത്തെ ശബ്ദത്തിൽ ഒരു ചെറിയ ചിരി പടർന്നു : "അതൊരു വിഡ്ഢിത്തം നിറഞ്ഞ ചോദ്യമാണ് മിസ്റ്റർ രവീന്ദ്ര... നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കണക്ട് ആയിരിക്കുന്നത് സൈബർ ലോകത്തേക്കാണ്... ഇവിടെ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയമിടിപ്പ് പോലും ലേലത്തിന് വെക്കാം... പക്ഷേ ഭയപ്പെടേണ്ട, നിങ്ങളെ പുറംലോകത്തിന് മുന്നിൽ തുറന്നു കാട്ടാനല്ല ഞാൻ വന്നത്... നമുക്കൊരു ഡീൽ ആയാലോ?"

രവി തന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിൽ ഒന്ന് അമർന്നിരുന്നു...

"എന്ത് ഡീൽ?"

"നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കേസിനാവശ്യമായ തെളിവുകളും വിവരങ്ങളും ഞാൻ നൽകാം... പകരമായി എനിക്ക് വേണ്ടത് നിങ്ങളുടെ സഹായമാണ്... ഇതിന്റെ ആദ്യ ഗഡു ഇപ്പോൾ തന്നെ നിങ്ങളുടെ ഫോണിൽ എത്തും..."

പെട്ടെന്ന് അയാളുടെ ഫോണിൽ ഒരു മെസേജ് വന്നു... അത് തുറന്നു നോക്കിയ രവി സ്തബ്ധനായിപ്പോയി... താൻ മാസങ്ങളായി ജീവൻ പണയപ്പെടുത്തി അന്വേഷിക്കുന്ന ആ കേസിന്റെ ഏറ്റവും നിർണ്ണായകമായ ചില തെളിവുകൾ!

ഹെഡ്സെറ്റിലൂടെ വീണ്ടും ആ ശബ്ദം വന്നു : "ഇപ്പോൾ സന്തോഷമായോ? എങ്കിൽ തയ്യാറെടുത്തോളൂ... ഇതൊരു ലോങ്ങ് ടേം പ്രോജക്ട് ആണ്... ഇനി നമുക്ക് ഒരുമിച്ച് നീങ്ങാം..."

രവി എന്തെങ്കിലും മറുപടി പറയുന്നതിന് മുമ്പ് തന്നെ സ്ക്രീൻ പഴയപടിയായി... ആ ഇമെയിലും മെസേജും അവിടെ വന്നതിന്റെ യാതൊരു അടയാളവും അവശേഷിപ്പിക്കാതെ അപ്രത്യക്ഷമായി...

താൻ കണ്ടതും കേട്ടതും സത്യമാണോ എന്ന് വിശ്വസിക്കാനാവാതെ രവി പകച്ചു നിന്നു... ഇരുട്ടിലിരുന്ന് ചാണക്യനെപ്പോലെ നീ കരുക്കൾ നീക്കുന്ന ആ 'അജ്ഞാതൻ' ആരാണെന്ന് അയാൾക്ക് അപ്പോഴും മനസ്സിലായിരുന്നില്ല...

വിശ്വനാഥന്റെ ആഡംബര മന്ദിരം വെളിച്ചത്തിൽ കുളിച്ചു നിൽക്കുകയാണ്... എന്നാൽ ആ വെളിച്ചത്തിനിടയിലും അയാളുടെ ഉള്ളിൽ ഇരുട്ട് പടരുന്നുണ്ടായിരുന്നു... നഗരത്തിന് പുറത്തുള്ള ആ വിജനമായ സ്ഥലത്ത്, താൻ നടത്തിയ ആ അജ്ഞാത കൂടിക്കാഴ്ചയുടെ നടുക്കം അയാളെ വിട്ടുമാറിയിട്ടില്ല...

അവിടെ കണ്ട ആൾ... അയാൾ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ... വിശ്വനാഥൻ വിയർക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

കാറിൽ നിന്നിറങ്ങി ഉമ്മറത്തേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ അയാൾ ആയാസപ്പെട്ട് തന്റെ മുഖത്തെ ഭയം മറച്ചു... ഒരു കപടമായ പുഞ്ചിരി മുഖത്ത് വരുത്തി...

വാതിൽ തുറന്നതും മൂത്ത മകൾ മാളവിക ഓടിവന്ന് അയാളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു...

"പപ്പാ... ഇത്രയും ലേറ്റ് ആയോ? ഞങ്ങൾ എപ്പോഴേ നോക്കിയിരിക്കുവാ!"

അവളുടെ കൂടെ വിക്രമും ഉണ്ടായിരുന്നു... വിക്രം ഗൗരവത്തോടെ ഒന്ന് തലയാട്ടി... ഇളയ മകൾ ദിയ ഓടിവന്ന് അയാളുടെ കയ്യിൽ തൂങ്ങി...

"പപ്പാ, എന്റെ ഗിഫ്റ്റ് എവിടെ? നാളെ ശാലിനി ആന്റിയുടെ ബർത്ത്ഡേ അല്ലേ, സർപ്രൈസ് പാർട്ടിക്കുള്ള എല്ലാം സെറ്റാണ്!"

വിശ്വനാഥൻ അവരുടെ തലയിൽ തലോടി...

"എല്ലാം വാങ്ങിയിട്ടുണ്ട് മക്കളെ... ഒരു ചെറിയ ബിസിനസ് മീറ്റിംഗ് ഉണ്ടായിരുന്നു, അതാ വൈകിയത്..." അയാൾ കള്ളം പറഞ്ഞു...

അകത്തെ ഹാളിൽ ശാലിനി തിരക്കിലായിരുന്നു... നാളത്തെ ജന്മദിന ആഘോഷത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ അവൾ നേരിട്ട് വിലയിരുത്തുകയാണ്... ഫോണിൽ ആരോടോ കേക്കിന്റെ ഡിസൈനിനെ കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നു... വിശ്വനാഥനെ കണ്ടതും അവൾ ഫോൺ വെച്ച് അരികിലേക്ക് വന്നു...

"വന്നോ? മുഖം കണ്ടിട്ട് നല്ല തളർച്ചയുണ്ടല്ലോ... മീറ്റിംഗ് അത്ര പ്രശ്നമായിരുന്നോ?" ശാലിനി അർത്ഥഗർഭമായി ചോദിച്ചു...

"ഏയ്... ഒന്നുമില്ല ശാലിനി... വെറുതെ ഓരോ തിരക്കുകൾ..." വിശ്വനാഥൻ ഒഴിഞ്ഞുമാറി...

"ശരി, പോയി ഫ്രഷ് ആയി വാ... ദിയയും വിക്രമും ഡൈനിംഗ് ടേബിളിൽ കാത്തിരിക്കുകയാണ്..." ശാലിനി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു...

അയാൾ മുകളിലേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ ശാലിനി നോക്കി നിന്നു... വിശ്വനാഥന്റെ നടത്തത്തിലെ പതർച്ച അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു...

അടുത്ത ദിവസം ഓഫീസിൽ പതിവ് തിരക്കുകളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ചില പ്രധാന ഇരിപ്പിടങ്ങൾ ശൂന്യമായിരുന്നു... പുതിയ ബോർഡ് മെമ്പർ ശാലിനി വിശ്വനാഥൻ ഇന്ന് ഓഫീസിലേക്ക് എത്തിയിട്ടില്ല... അതുപോലെ തന്നെ അർജ്ജുന്റെ ഡെസ്കും വിജനമായിരുന്നു...

അനന്യ തന്റെ ക്യാബിനിലിരുന്ന് ഫയലുകൾ പരിശോധിക്കുകയായിരുന്നു... അർജ്ജുന്റെ അസാന്നിധ്യം അവളെ അല്പം അസ്വസ്ഥയാക്കുന്നുണ്ട്... പെട്ടെന്നാണ് അവളുടെ ഫോണിൽ ഒരു മെസേജ് വന്നത്... അർജ്ജുൻ അയച്ചതായിരുന്നു അത്...

"ഹാഫ് ഡേ ലീവ് എടുക്കണം... ഉച്ചയ്ക്ക് ശേഷം നമുക്കൊരു മീറ്റിംഗ് ഉണ്ട്... സ്ഥലം ഞാൻ അയക്കാം..."

അനന്യ ആ സന്ദേശത്തിലേക്ക് കുറച്ചുനേരം നോക്കിനിന്നു... അർജ്ജുൻ എന്തോ വലിയ നീക്കത്തിന് തയ്യാറെടുക്കുകയാണെന്ന് അവൾക്ക് തോന്നി...

അതേസമയം, നഗരത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്ത് ഒരു കഫേയിൽ അർജ്ജുൻ തന്റെ സുഹൃത്തായ വരുണിനൊപ്പം ഇരിക്കുകയായിരുന്നു... വരുണിന്റെ മുഖത്ത് ഒരുതരം ഗൗരവം തങ്ങിനിന്നിരുന്നു...

വരുൺ പതുക്കെ പറഞ്ഞു : "അപ്പോൾ... ഇത് നമ്മുടെ അവസാനത്തെ കൂടിക്കാഴ്ച ആയിരിക്കും അല്ലേ? നീ പോകാൻ തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞു..."

അർജ്ജുൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല... അവന്റെ കണ്ണുകൾ ദൂരേക്ക് എവിടെയോ തറച്ചു നിന്നു...

വരുൺ തന്റെ പോക്കറ്റിൽ നിന്ന് മടക്കിയ ഒരു കടലാസ് കഷ്ണം എടുത്ത് അർജ്ജുന്റെ മുന്നിലേക്ക് വെച്ചു...

"ഇതാണ് നീ ചോദിച്ച അഡ്രസ്സ്... നഗരത്തിന് പുറത്തുള്ള ആ പഴയ ആശ്രമത്തിന്റെ വിലാസമാണിത്... നിനക്ക് അവിടെ വേണ്ടത് കണ്ടെത്താൻ കഴിയുമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു..."

അർജ്ജുൻ ആ കടലാസ് കഷ്ണം കയ്യിലെടുത്തു... അതിൽ എഴുതിയിരുന്ന വിലാസം അവന്റെ ഉള്ളിൽ വർഷങ്ങളായി നീറിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരമായി തോന്നി...

"എല്ലാത്തിനും നന്ദി വരുൺ... നീ ചെയ്ത സഹായം ഞാൻ മറക്കില്ല..." അർജ്ജുൻ എഴുന്നേറ്റു...

വരുൺ അവന്റെ കൈ പിടിച്ചു...

"സൂക്ഷിക്കണം അർജ്ജുൻ... നീ നേരിടാൻ പോകുന്നത് നിസ്സാരക്കാരെയല്ല... ടേക്ക് കെയർ..."

അർജ്ജുൻ തലയാട്ടി... ആ വിലാസവും കൊണ്ട് അവൻ പുറത്തേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ അവന്റെ മനസ്സിൽ ആ ആശ്രമത്തിന്റെ നിശബ്ദതയും, അവിടെ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന തന്റെ ഭൂതകാലത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങളും മാത്രമായിരുന്നു... വിശ്വനാഥന്റെ മാസ്ക്വറേഡ് പാർട്ടിക്ക് മുമ്പ് അവന് ഈ യാത്ര പൂർത്തിയാക്കിയേ തീരൂ...

അടുത്തതായി എന്ത് വേണം?

ആ നിമിഷങ്ങളെ വൈകാരികമായി വിപുലീകരിച്ച് താഴെ നൽകുന്നു... അർജ്ജുനും അനന്യയും തമ്മിലുള്ള ആഴത്തിലുള്ള ബന്ധവും അവരുടെ ഏകാന്തതയും വെളിപ്പെടുന്ന സന്ദർഭമാണിത്...

വരുണിനെ കണ്ടതിനുശേഷം, അർജ്ജുൻ അനന്യയെ വിളിച്ചു... ആ തിരക്കേറിയ നഗരത്തിന്റെ ബഹളങ്ങളിൽ നിന്ന് മാറി അവർ കുറച്ചുനേരം നടന്നു... ആദ്യം ഒരു പാർക്കിലെ മരത്തണലിലൂടെ, പിന്നീട് നഗരത്തിലെ തിരക്കുകളിലൂടെ ലക്ഷ്യമില്ലാതെ അവർ അലഞ്ഞു... ഒടുവിൽ വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ അവർ കടൽത്തീരത്തെത്തി...

അസ്തമയ സൂര്യന്റെ ചുവപ്പ് പടർന്ന ആകാശത്തിന് താഴെ, തിരമാലകളുടെ ഇരമ്പൽ കേട്ട് അവർ മണൽപ്പരപ്പിൽ ഇരുന്നു... ദൂരെ ചക്രവാളത്തിൽ കടലും ആകാശവും ഒന്നാകുന്ന ആ കാഴ്ചയിലേക്ക് നോക്കി ഇരിക്കുമ്പോൾ അർജ്ജുൻ പതുക്കെ ചോദിച്ചു:

"ഞാൻ നിന്നെ 'അനു' എന്ന് വിളിച്ചോട്ടെ?"

അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ വിളി അനന്യയെ ഒന്ന് പിടിച്ചുലച്ചു... അവളുടെ മുഖത്ത് ഒരു നിമിഷം അമ്പരപ്പും സങ്കോചവും മിന്നിമറഞ്ഞു... തന്റെ കർക്കശമായ 'ബോസ്' ഇമേജിന് പുറത്തുള്ള ആ വിളി അവൾക്ക് ആദ്യമൊന്ന് ഉൾക്കൊള്ളാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു... എങ്കിലും, അവൾ പതുക്കെ തലയാട്ടി...

അർജ്ജുൻ മണലിൽ വരച്ചുകൊണ്ട് തുടർന്നു : "ഞാൻ എന്റെ കഥ മുഴുവൻ നിന്നോട് പറഞ്ഞു... നിന്റെ കഥ കൂടി എനിക്ക് അറിയണം അനു... നീ ആരാണെന്ന്?"

അനന്യ കുറച്ചുനേരം നിശബ്ദയായിരുന്നു... കടൽക്കാറ്റ് അവളുടെ മുടിയിഴകളെ തഴുകി കടന്നുപോയി... പതറുന്ന സ്വരത്തിൽ അവൾ സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി:

"ഞാൻ ഒരു അനാഥയാണ് അർജ്ജുൻ... സത്യത്തിൽ എന്റെ പേര് അനന്യ എന്ന് തന്നെയാണോ എന്ന് പോലും എനിക്കറിയില്ല... ഒരു കോൺവെന്റിലെ മദർമാരുടെ തണലിലാണ് ഞാൻ വളർന്നത്... അവിടെ പഠിച്ചു, അവിടെ നിന്ന് വളർന്നു... ഇന്ന് നിന്റെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന ഈ അനന്യ വരെയെത്തി... ഈ ലോകത്ത് ഞാൻ എന്നും ഒറ്റയ്ക്കാണെന്നായിരുന്നു എന്റെ വിചാരം... പക്ഷേ, നിന്നെ പരിചയപ്പെട്ടപ്പോൾ എനിക്ക് തോന്നി ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്കല്ലെന്ന്... നമ്മുടെ അനുഭവങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമാണെങ്കിലും, ആ വേദന ഒന്നാണെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായി..."

അവൾ പറഞ്ഞു നിർത്തി... ആകാശത്തിന് ചുവപ്പ് നിറം കൂടി വന്നു... ഇരുളിലേക്ക് മറയാൻ പോകുന്ന സൂര്യൻ ആ നിമിഷത്തിന് ഒരു വല്ലാത്ത ഗൗരവം നൽകി...

അർജ്ജുൻ തന്റെ പോക്കറ്റിൽ നിന്ന് വരുൺ നൽകിയ ആ വിലാസം അടങ്ങിയ കടലാസ് എടുത്തു... അത് അനന്യയുടെ കയ്യിലേക്ക് കൊടുത്തു...

"നിനക്ക് വിരോധമില്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ നിനക്കൊരു അമ്മയെ നൽകട്ടെ? അവളെ പൊന്നുപോലെ നോക്കുമെന്ന് നീ എനിക്ക് വാക്ക് നൽകുമോ?

അനന്യ അത്ഭുതത്തോടെ ആ കടലാസിലേക്ക് നോക്കി... അർജ്ജുൻ തുടർന്നു : "ഇന്ന് വേണ്ട... കൃത്യം മൂന്ന് ദിവസം കഴിഞ്ഞ് നീ ഈ അഡ്രസ്സിലേക്ക് പോകണം... അവിടെ നിന്നെ കാത്ത് ഒരാളുണ്ടാകും..."

അനന്യ എന്തെങ്കിലും ചോദിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് അർജുൻ എഴുന്നേറ്റു... അവൻ പതുക്കെ കടൽത്തീരത്തെ മണലിലൂടെ നടന്നുനീങ്ങി... അകലെ തമിഴ് സിനിമയിലെ ആ ഗാനം ഒഴുകി വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

"ആകാസത്തൈ നാൻ പാക്കറേ... ആററിവ് കണ്ണാലേ...

എൻ ആയുസ്സുക്കും വാഴ്വേ നീ താൻ... എന്റെ നെഞ്ചോരമേ..."

അർജുൻ ഇരുളിലേക്ക് മറയുമ്പോൾ, അനന്യ ആ വിലാസവും കയ്യിൽ പിടിച്ച് തിരമാലകളിലേക്ക് നോക്കി നിന്നു... തന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് വരാൻ പോകുന്ന ആ വലിയ മാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് അവൾ അപ്പോഴും അജ്ഞയായിരുന്നു...

വിശ്വനാഥന്റെ ആഡംബര മന്ദിരത്തിൽ മാസ്ക്വറേഡ് പാർട്ടി ആരംഭിച്ചു... സംഗീതവും വെളിച്ചവും നിറഞ്ഞ ആ ഹാളിൽ എല്ലാവരും വൈവിധ്യമാർന്ന മുഖംമൂടികൾ ധരിച്ചിരുന്നു... പരിചിതർ പോലും അന്യരെപ്പോലെ പെരുമാറുന്ന, നിഗൂഢത നിറഞ്ഞ ഒരന്തരീക്ഷം... കമ്പനിയിലെ ജീവനക്കാരും ബിസിനസ് ലോകത്തെ പ്രമുഖരും അവിടെ ഒത്തുചേർന്നു...

ഹാളിന്റെ ഒരു വശത്ത് വിശ്വനാഥൻ പ്രമുഖ ഇൻവെസ്റ്റർമാരുമായി ഗൗരവകരമായ ചർച്ചയിലായിരുന്നു...

വിശ്വനാഥൻ : "നിലവിലെ മാർക്കറ്റ് ട്രെൻഡ് അനുസരിച്ച് ഡിജിറ്റൽ സെക്യൂരിറ്റിയിലാണ് നമ്മൾ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്... ഒരു ചെറിയ വീഴ്ച പോലും കോടികളുടെ നഷ്ടമുണ്ടാക്കാം... അതുകൊണ്ടാണ് ഈ പുതിയ പ്രോജക്റ്റിന് ഞാൻ ഇത്രയധികം പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്..."

ബിസിനസ് പാർട്ണർ : "തീർച്ചയായും വിശ്വൻ, പക്ഷേ ഈ മാറ്റങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാൻ നമ്മുടെ ടീം സജ്ജമാണോ?"

മറ്റൊരു വശത്ത് മാളവിക തന്റെ കോളേജ് സുഹൃത്തുക്കൾക്കൊപ്പം ഫാഷനെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു...

മാളവിക : "ഈ സീസണിൽ മിനിമലിസ്റ്റിക് ലുക്കിനാണ് ഡിമാൻഡ്... ഓവർ ആയി ഡെക്കറേറ്റ് ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ ക്ലാസിക് ആയി ഡ്രസ്സ് ചെയ്യുന്നതാണ് ഇപ്പൊഴത്തെ ട്രെൻഡ്... നോക്കൂ, എന്റെ ഈ മാസ്ക് ഇറ്റലിയിൽ നിന്ന് സ്പെഷ്യലായി ഡിസൈൻ ചെയ്തതാണ്..."

വിക്രം തന്റെ സ്കൂൾ കൂട്ടുകാർക്കൊപ്പം ആവേശത്തിലായിരുന്നു...

വിക്രം : "ക്രിക്കറ്റിൽ ഇപ്പോൾ പവർ ഹിറ്റിംഗിനാണ് പ്രാധാന്യം... അടുത്ത ഐ പി എൽ സീസണിൽ നമ്മൾ പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാകും... സ്പോർട്സ് എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അതൊരു ഇമോഷനാണ് ഗയ്സ്!"

പെട്ടെന്നാണ് ഹാളിലെ സംഭാഷണങ്ങൾ ഒന്ന് നിലച്ചത്... എല്ലാവരുടെയും കണ്ണുകൾ വാതിലിലേക്ക് നീണ്ടു... കറുപ്പും ചുവപ്പും കലർന്ന അതിമനോഹരമായ ഒരു സരി ധരിച്ച്, അതേ നിറത്തിലുള്ള മാസ്ക് അണിഞ്ഞ് അനന്യ അവിടേക്ക് കടന്നുവന്നു... ഒരു രാജ്ഞിയെപ്പോലെയുള്ള അവളുടെ വരവ് ആരെയും ആകർഷിക്കുന്നതായിരുന്നു...

അനന്യയെ കണ്ടതും മാളവികയുടെ മുഖം മാറി...

മാളവികയുടെ ഫ്രണ്ട് : "നോക്കൂ മാളവിക, ആ സാരി കണ്ടോ? എന്തൊരു എലഗൻസ്! ആ മാസ്ക് അവളുടെ മുഖത്തിന് വല്ലാത്തൊരു എസ്സെൻസ് നൽകുന്നുണ്ട്..."

മാളവിക അസൂയയോടെ പതുക്കെ പറഞ്ഞു : "അത്രയ്ക്കൊന്നുമില്ല, വെറും ഷോ കാണിക്കാൻ വേണ്ടി ഓരോന്ന് അണിഞ്ഞു വരുന്നു..."

വിക്രമിന്റെ കൂട്ടുകാർക്കിടയിലും അനന്യ തന്നെയായിരുന്നു താരം...

വിക്രമിന്റെ ഫ്രണ്ട് : "ഡേയ് വിക്രം, ആരാണത്? അവളോട് ഒന്ന് സംസാരിക്കാൻ പറ്റിയിരുന്നെങ്കിൽ!"

അനന്യ നേരെ ശാലിനിയുടെ അടുത്തേക്ക് നടന്നു...

അനന്യ : "ഹാപ്പി ബർത്ത്ഡേ മാം... നിങ്ങൾ ഇന്ന് വളരെ മനോഹരിയായിട്ടുണ്ട്..."

ശാലിനി : "താങ്ക്യൂ അനന്യ... നീ വന്നതിൽ എനിക്ക് ഒത്തിരി സന്തോഷം... ഈ സാരി നിനക്ക് നന്നായി ഇണങ്ങുന്നുണ്ട്... ആരും നോക്കിപ്പോകുന്ന ഒരു സൗന്ദര്യം!"

തുടർന്ന് അനന്യ വിക്രമിന് അരികിലെത്തി...

"ഹാപ്പി ബർത്ത്ഡേ വിക്രം..."

വിക്രം അവളിലേക്ക് തന്നെ നോക്കി നിന്നുപോയി... അവളുടെ കണ്ണുകളിലെ ആ തിളക്കം അവനെ മയക്കിക്കളഞ്ഞു...

"താങ്ക്സ്... താങ്ക്സ് എ ലോട്ട്," അവൻ വിക്കി വിക്കി പറഞ്ഞു...

അധികം വൈകാതെ തന്നെ ഒട്ടുമിക്ക ആളുകളും അനന്യയെ പൊതിഞ്ഞു... എല്ലാവർക്കും അവളോട് സംസാരിക്കണമെന്നായിരുന്നു ആഗ്രഹം... എന്നാൽ ആ തിരക്കിനിടയിലും അനന്യയുടെ കണ്ണുകൾ ഒരാളെ തിരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

ആ തിരക്കിനിടയിൽ, അപരിചിതരായ പുരുഷന്മാരുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കും നോട്ടങ്ങൾക്കും ഇടയിൽ ശ്വാസം മുട്ടി നിൽക്കുകയായിരുന്നു അനന്യ... പെട്ടെന്നാണ് കാതിനടുത്ത് ആ ശബ്ദം മുഴങ്ങിയത്...

"സഹായം വേണോ?"

അനന്യ ഒന്ന് ഞെട്ടി... ആ ശബ്ദം അവൾക്ക് പരിചിതമായിരുന്നു... പക്ഷേ ഈ മുഖംമൂടിക്കുള്ളിൽ അത് ആരാണെന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ ഒരു നിമിഷം എടുത്തു... പെട്ടെന്ന്, തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതമായി ഒരാൾ അവളുടെ അരക്കെട്ടിൽ കൈ ചേർത്തുപിടിച്ചു... മറ്റുള്ളവരുടെ മുന്നിൽ താൻ അവളുടെ കാമുകനോ പ്രതിശ്രുത വരനോ ആണെന്ന വ്യക്തമായ സൂചന നൽകുന്ന രീതിയിലായിരുന്നു ആ സാമീപ്യം...

അനന്യയുടെ ചുറ്റും നിന്നിരുന്ന പുരുഷന്മാർ നിരാശയോടെ പരസ്പരം നോക്കി... ആ നിഗൂഢ സൗന്ദര്യത്തിന് ഇതിനകം തന്നെ ഒരു അവകാശിയുണ്ടെന്ന തിരിച്ചറിവ് അവരെ പിൻവാങ്ങാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു...

ഹാളിന്റെ മറുവശത്ത് നിന്നിരുന്ന വിക്രമിന്റെ കൂട്ടുകാർ നിരാശയോടെ അത് നോക്കി നിന്നു... അവരിലൊരാൾ പറഞ്ഞു : "ഓ, അത് സ്വാഭാവികം! അങ്ങനെയുള്ള പെൺകുട്ടികൾക്ക് എപ്പോഴും ഒരു ബോയ്ഫ്രണ്ട് കാണും... നമ്മൾ വെറുതെ സമയം കളയണ്ട..."

അനന്യ ആ വ്യക്തിയുടെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി... വെള്ളി നിറത്തിലുള്ള ആ മുഖംമൂടിക്ക് പിന്നിലെ കണ്ണുകളിൽ ഒരു കുസൃതിച്ചിരിയുണ്ടായിരുന്നു... അത് അർജുൻ ആണെന്ന് അവൾക്ക് ഉറപ്പായിരുന്നു... അർജുൻ അവളുടെ കാതിനടുത്ത് പതുക്കെ പറഞ്ഞു : "പേടിക്കേണ്ട അനു, ഞാൻ ഇവിടെയുണ്ട്... ഇന്ന് രാത്രി നിനക്ക് ചുറ്റുമുള്ള ഈ മുഖംമൂടികൾ ഓരോന്നായി അഴിഞ്ഞു വീഴും..."

അവന്റെ സാമീപ്യം അവൾക്ക് ഒരു വലിയ സുരക്ഷിതത്വം നൽകി... അതേസമയം, ദൂരെ നിന്ന് മാളവികയും വിക്രമും അസൂയയോടെയും അത്ഭുതത്തോടെയും ആ ജോഡികളെ തന്നെ നോക്കി നിൽക്കുകയായിരുന്നു... ?

പാർട്ടിയുടെ ബഹളങ്ങളിൽ നിന്ന് മാറി വിശ്വനാഥനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഗൂഢരായ നിക്ഷേപകരും വീടിനുള്ളിലെ സ്വകാര്യ സ്റ്റഡി റൂമിലേക്ക് കടന്നു... പുറത്തെ സംഗീതം അവിടെ ഒരു നേർത്ത മുഴക്കം മാത്രമായി ഒതുങ്ങി...

വിശ്വനാഥൻ തന്റെ പുതിയ ബിസിനസ് മോഡലിനെക്കുറിച്ച് ആവേശത്തോടെ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി... മാസ്കിന് പിന്നിലെ ആ കണ്ണുകളിൽ ഒരുതരം ഭയവും അത്യാഗ്രഹവും കലർന്നിരുന്നു...

വിശ്വനാഥൻ : "നമ്മുടെ ഈ പുതിയ പ്ലാറ്റ്ഫോം നിലവിൽ വന്നാൽ മാർക്കറ്റിലെ എല്ലാ സെക്യൂരിറ്റി ലെയറുകളും നമുക്ക് നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയും... ഇത് കേവലം ഒരു ബിസിനസ് മാത്രമല്ല, ഇതൊരു സാമ്രാജ്യമാണ്... പക്ഷേ..." അയാൾ ഒന്ന് നിർത്തി...

"ഇത്രയും വലിയൊരു തുക നിങ്ങൾ ഇൻവെസ്റ്റ് ചെയ്യുമ്പോൾ, എനിക്ക് ഇതിന്റെ സ്രോതസ്സ് (Source of Fund) അറിയേണ്ടതുണ്ട്... നാളെ ഒരു ലീഗൽ ഇഷ്യൂ ഉണ്ടാകാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല..."

നിക്ഷേപകരിൽ ഒരാൾ തണുത്ത സ്വരത്തിൽ മറുപടി പറഞ്ഞു : "ഫണ്ടിന്റെ സ്രോതസ്സിനെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ ആകുലപ്പെടേണ്ടതില്ല വിശ്വനാഥ്... അത് പല ചാനലുകളിലൂടെ വൈറ്റ് ആയി തന്നെ നിങ്ങളുടെ അക്കൗണ്ടിൽ എത്തും... നിങ്ങൾക്ക് ആവശ്യം പണമാണ്, ഞങ്ങൾക്ക് അധികാരം... ആ ഡീൽ അവിടെ അവസാനിക്കുന്നു... സ്രോതസ്സ് തിരയുന്നത് അപകടമാണ്..."

വിശ്വനാഥൻ ആ മറുപടിയിൽ തൃപ്തനായിരുന്നില്ലെങ്കിലും, തന്റെ തകർച്ച തടയാൻ ആ പണം അത്യാവശ്യമാണെന്ന് അയാൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു...

മറുഭാഗത്ത്, ഹാളിന്റെ ഒരു കോണിൽ ശാലിനിയും അനന്യയും സംഭാഷണത്തിലായിരുന്നു... ശാലിനിയുടെ കണ്ണുകൾ അനന്യയെ അളക്കുകയായിരുന്നു...

ശാലിനി : "അനന്യ, നീ ഇന്ന് ശരിക്കും ഞെട്ടിച്ചു കളഞ്ഞു... നിന്റെ ഈ ആത്മവിശ്വാസം എനിക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു... കമ്പനിയിൽ നിന്നെക്കുറിച്ച് നല്ല അഭിപ്രായങ്ങളാണ് കേൾക്കുന്നത്... പക്ഷേ, നിന്റെ കൂടെയുള്ള ആ ആൾ... അയാളെ ഞാൻ ഇതിന് മുമ്പ് കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ?"

അനന്യ : "താങ്ക്സ് മാം... അത് എന്റെ പേഴ്സണൽ ലൈഫ് ആണ്... ചില കാര്യങ്ങൾ സർപ്രൈസ് ആയി ഇരിക്കുന്നതല്ലേ നല്ലത്?"

അനന്യയുടെ മറുപടിയിലെ കൃത്യത ശാലിനിയെ അല്പം അസ്വസ്ഥയാക്കി... ശാലിനിക്ക് എന്തോ ഒരു അപായസൂചന തോന്നുന്നുണ്ടായിരുന്നു, പ്രത്യേകിച്ച് അനന്യയുടെ കൂടെയുള്ള ആ വെള്ളി മാസ്ക് ധരിച്ച വ്യക്തിയെ കണ്ടപ്പോൾ...

അനന്യ അവിടുന്ന് മാറി നടക്കുമ്പോഴാണ് മാളവിക അവളുടെ മുന്നിൽ വന്നു നിന്നത്... മാളവികയുടെ മുഖത്ത് അസൂയയും ദേഷ്യവും പ്രകടമായിരുന്നു...

മാളവിക : "നല്ല ഡ്രസ്സിംഗ് സെൻസ് ആണല്ലോ അനന്യ... പക്ഷേ, ഇത് പപ്പയുടെ പാർട്ടിയാണ്... ഇവിടെ സെന്റർ ഓഫ് അട്രാക്ഷൻ ആകാൻ നോക്കുന്നത് അല്പം ചീപ്പ് ആയി തോന്നി... പിന്നെ, നിന്റെ ആ ഫിയാൻസെ... അയാൾക്ക് ഇത്രയ്ക്ക് ജാഡ വേണോ? എല്ലാവരിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞു മാറുകയാണല്ലോ..."

അനന്യ: (ശാന്തമായി ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) "മാളവിക, ഒരാളുടെ ക്വാളിറ്റി ഡ്രസ്സിലല്ല, അയാളുടെ സ്വഭാവത്തിലാണ്... പിന്നെ എന്റെ കൂടെയുള്ള ആൾ... അയാൾക്ക് എല്ലാവരോടും സംസാരിക്കാൻ താല്പര്യമില്ല... കാരണം, ചില മുഖംമൂടികൾ കണ്ടാൽ അയാൾക്ക് പെട്ടെന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും... അത് നിനക്ക് മനസ്സിലാകില്ല..."

മാളവിക എന്തെങ്കിലും മറുപടി പറയുന്നതിന് മുമ്പ് അനന്യ അവിടെ നിന്ന് നടന്നു നീങ്ങി... മാളവിക ദേഷ്യം കൊണ്ട് വിറച്ചു... തന്റെ അപ്രമാദിത്വം ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന ഈ പെൺകുട്ടി ആരാണെന്ന് അവൾക്ക് ചിന്തിക്കാൻ പോലുമാകുമായിരുന്നില്ല...

പാർട്ടിയുടെ ആരവങ്ങൾക്കിടയിൽ, ആഡംബരത്തിന്റെ തിരക്കുകളിൽ നിന്ന് മാറി ഒരു മൂലയിൽ തനിച്ച് നിൽക്കുന്ന ദിയയെ അർജുൻ കണ്ടു... അവളുടെ നിഷ്കളങ്കമായ മുഖം കാണുമ്പോൾ തന്റെ പഴയ ബാല്യകാലമാണ് അവന്റെ ഓർമ്മയിൽ വന്നത് — അമ്മയുടെ സ്നേഹത്തിനായി കൊതിച്ചിരുന്ന ആ പഴയ 'ദേവ്'

അവൻ പതുക്കെ അവൾക്ക് അരികിലേക്ക് നടന്നു...

"ഹലോ... നീ എന്താ ഇവിടെ ഒറ്റയ്ക്ക്?" അർജ്ജുൻ മൃദുവായി ചോദിച്ചു...

"എല്ലാവരും ഡാൻസ് ചെയ്യുകയാണ്, എനിക്ക് ബോറടിച്ചു," ദിയ പറഞ്ഞു...

"നിന്റെ പേരെന്താ?"

"ദിയ... നിങ്ങളുടേതോ?"

"എന്നെ അങ്കിൾ എന്ന് വിളിച്ചോ... നിനക്ക് ചോക്ലേറ്റ് ഇഷ്ടമാണോ?"

സംസാരത്തിനിടയിൽ അവർക്കിടയിൽ ഒരു പ്രത്യേക ആത്മബന്ധം ഉടലെടുക്കുന്നത് പോലെ തോന്നി... തന്റെ അമ്മ മറ്റൊരു കുടുംബത്തിൽ വളർത്തുന്ന ഈ കുട്ടിയോട് അവന് ദേഷ്യം തോന്നിയില്ല, മറിച്ച് ഒരുതരം സഹതാപമാണ് തോന്നിയത്... പെട്ടെന്നാണ് ശാലിനി അങ്ങോട്ടേക്ക് വന്നത്...

"ദിയാ... നീ എവിടെയായിരുന്നു? ഞാൻ എത്ര നേരമായി തിരയുന്നു!"

അപ്പോഴേക്കും ഡിജെ പാർട്ടി ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു... തറയിൽ നിന്ന് കൃത്രിമ പുക (Smoke) ഉയർന്നു വന്ന് അന്തരീക്ഷം ആകെ മൂടാൻ തുടങ്ങി...

അർജ്ജുൻ ശാലിനിയുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കി പതുക്കെ പറഞ്ഞു : "കുട്ടികളുടെ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ കുറച്ചുകൂടി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്... എന്നെക്കാൾ നന്നായി അത് നിങ്ങൾക്ക് അറിയാമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു..."

ആ വാക്കുകൾ ശാലിനിയെ സ്തബ്ധയാക്കി... ഒരു അപരിചിതൻ തന്റെ വ്യക്തിപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നത് അവർക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും, ആ ശബ്ദത്തിലെ ഗാംഭീര്യം അവരെ തളർത്തിക്കളഞ്ഞു...

ശാലിനി : "സോറി... എനിക്ക് നിങ്ങളെ മനസ്സിലായില്ല... ആരാണ് നിങ്ങൾ?"

അർജ്ജുൻ : "ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കമ്പനിയിൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന ഒരാളാണ്... ഇപ്പോൾ രാജിക്കത്ത് നൽകിയിരിക്കുകയാണ്..."

ശാലിനി അത്ഭുതപ്പെട്ടു...

"രാജി വെക്കുകയോ? എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേക കാരണമുണ്ടോ?"

അർജ്ജുൻ : "ഉണ്ട്... എനിക്ക് ചില പ്രത്യേക ജോലികൾ പൂർത്തിയാക്കാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു... ഇപ്പോഴത് കഴിഞ്ഞു..."

ശാലിനി : "എന്ത് ജോലിയാണത്?"

അർജ്ജുൻ : "അതിനെക്കുറിച്ച് മാധവ് മേനോൻ നിങ്ങളോട് ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലേ?"

മാധവ് മേനോൻ (അർജ്ജുന്റെ അച്ഛൻ) എന്ന പേര് കേട്ടതും ശാലിനിയുടെ ഉള്ളിൽ എന്തോ ഒന്ന് ആഞ്ഞടിച്ചു... അവരുടെ നെഞ്ചിടിപ്പ് വർദ്ധിച്ചു... വല്ലാത്തൊരു ഭയം അവരെ പൊതിഞ്ഞു...

ശാലിനി : "നിങ്ങളുടെ... നിങ്ങളുടെ പേരെന്താ?"

ഹാളിലെ പുക അവരെ പാതിയും മൂടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു... സംഗീതത്തിന്റെ ശബ്ദം കൂടി വന്നു... അർജുൻ അവളുടെ കാതിനടുത്ത് ചെന്ന് പതുക്കെ ആ പേര് ഉച്ചരിച്ചു:

"അർജുൻ..."

ശാലിനിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു വെള്ളിടി വെട്ടിയത് പോലെ തോന്നി... വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ അവർ അവന്റെ മുഖത്തെ ആ വെള്ളി മാസ്ക് ബലമായി പിടിച്ചു മാറ്റി... പുക പടർന്ന ആ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ, വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് താൻ ഉപേക്ഷിച്ചു പോയ ആ മുഖം ശാലിനി തിരിച്ചറിഞ്ഞു... ആ കണ്ണുകൾ... ആ നെറ്റിത്തടം...

"ദേവ്..." ശാലിനിയുടെ ശബ്ദം പുറത്തേക്ക് വന്നില്ല...

അർജുൻ അവളുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കി തണുത്ത സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

"ദേവ് മരിച്ചു കഴിഞ്ഞു... അമ്മേ..."

ശാലിനി തളർന്നു പിന്നിലേക്ക് മാറി... പുകയുടെ മറവിൽ അർജുന്റെ രൂപം ഒരു നിഴലായി മാറി അപ്രത്യക്ഷമായി... താൻ കെട്ടിപ്പൊക്കിയ ഈ ആഡംബര സാമ്രാജ്യത്തിന് മുകളിൽ തന്റെ ഭൂതകാലം ഒരു ശപിക്കപ്പെട്ട ഓർമ്മയായി തിരിച്ചു വന്നിരിക്കുന്നു എന്ന് അവർ തിരിച്ചറിഞ്ഞു...

അടുത്തതായി:

പാർട്ടിക്കിടയിൽ വിശ്വനാഥൻ തന്റെ സാമ്പത്തിക തട്ടിപ്പുകൾ പിടിക്കപ്പെട്ടു എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നതും, അനന്യയുടെ അടുത്തേക്ക് അർജുൻ മടങ്ങിയെത്തുന്നതും വിവരിക്കണോ? അതോ ശാലിനിയുടെ മാനസിക തകർച്ചയാണോ ഇനി വേണ്ടത്?

അർജുൻ അനന്യയുടെ അപ്പാർട്ട്മെന്റ് കെട്ടിടത്തിലേക്ക് വണ്ടി നിർത്തി, നിശബ്ദമായ രാത്രിയിൽ അവന്റെ കാറിന്റെ എഞ്ചിൻ മൃദുവായി ശബ്ദിച്ചു... അവൾ പാസഞ്ചർ സീറ്റിലേക്ക് ചാഞ്ഞു, അവളുടെ മനോഹരമായ പാർട്ടി സാരി ചെറുതായി ചുരുണ്ടു, പ്രത്യേകിച്ച് ഒന്നും മനസ്സിലാകാതെ അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവളുടെ മുഖത്ത് ഒരു വിഡ്ഢി പുഞ്ചിരി വിടർന്നു...

"അർജുൻ, u r my knight in shining armor," അവൾ മന്ദബുദ്ധിയോടെ അവന്റെ കൈയിൽ കുത്തി...

"ബോസ് നൃത്തം ചെയ്യുന്നത് നീ കണ്ടോ? ഐസിൽ ഒരു പെൻഗ്വിൻ പോലെ തോന്നി!"

ഇവൾക്ക് എന്ത് പറ്റി...

കാറിൽ നിന്ന് അവളെ ഇറക്കാൻ സഹായിക്കുമ്പോൾ അവൻ തലയാട്ടി ചിരിച്ചു... അവളുടെ കാലുകൾ നടപ്പാതയിൽ ഉറക്കാതെ ആടിയുലഞ്ഞു, അതിനാൽ അവൻ അവളെ ഉയർത്തി,

ഹേയ്...

അവളുടെ വധുവിന്റെ ശൈലിയിൽ ലിഫ്റ്റിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി... അനന്യ തന്റെ കഴുത്തിൽ കൈകൾ ചുറ്റി, സംതൃപ്തയായ ഒരു പൂച്ചക്കുട്ടിയെപ്പോലെ അവന്റെ തോളിൽ തലോടി...

"മ്മ്, നിനക്ക് നല്ല മണം... നിക്കിഷ്ടമാണ്... എന്നെ എന്നേക്കും കൊണ്ടുപോകണോ?"

അത് കേട്ടപ്പോൾ അവനിൽ നിന്നും ഒരു ശബ്ദമുണ്ടായി...

ലിഫ്റ്റ് യാത്ര അവളുടെ അർത്ഥശൂന്യമായ പിറുപിറുപ്പുകളുടെ ഒരു ഘോഷയാത്രയായിരുന്നു... -

അവളുടെ അപ്പാർട്ട്മെന്റ് എത്തിയപ്പോൾ അവളുടെ കയ്യിൽ നിന്ന് താക്കോൽ വാങ്ങിച്ചു വാതിൽ തുറന്നു...

അനു വേഗം പോയി ഫ്രഷാവ്...

പക്ഷേ അവൾ അതൊന്നും കേൾക്കുന്ന മട്ടില്ല...

അവൻ അവളെ ചുമരിനോട് ചേർത്തു നിർത്തി...

"ശരി, അനന്യ, നമുക്ക് നിന്നെ വൃത്തിയാക്കാം... ഇവിടെ നിൽക്കൂ..."

അവൾ ഒരു വൃത്തികെട്ട കുട്ടിയെപ്പോലെ കൈകൾ കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു...

"വേണ്ട, എനിക്ക് വേണ്ട... തറ തണുപ്പാണ്! ഇത് എന്റെ കാലിൽ തട്ടി കളിക്കുകയാണ്!" പക്ഷേ അവൾ നിശ്ചലയായി നിന്നു, അവൻ ഷവർ ഓണാക്കുമ്പോൾ ചെറുതായി ആടി... മഴയുടെ തലയിൽ നിന്ന് ചൂടുവെള്ളം ഒഴുകി, വിശാലമായ കുളിമുറിയിൽ നീരാവി വേഗത്തിൽ നിറഞ്ഞു...

അനന്യ പെട്ടെന്ന് ശ്വാസം മുട്ടി, അവളുടെ കണ്ണുകൾ സാരിയിലേക്ക് തെറിച്ചു വീഴുമ്പോൾ കൃത്രിമ കോപത്തോടെ വിടർന്നു...

അവൾ അവനെ നോക്കി, കൈകൾ അരയിൽ പിടിച്ചു, ഒരു സ്ത്രീയുടെ ശരീരത്തിലെ കോപാകുലയായ കുട്ടിയെ നോക്കി...

" എടാ ത***** എന്നെ കൊല്ലാൻ നോക്കണോ..."

അവളുടെ വികൃതികളിൽ അയാൾക്ക് പുഞ്ചിരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല, പക്ഷേ പിന്നീട് അവളുടെ സാരിയുടെ നേർത്ത തുണിയിലൂടെ വെള്ളം ഒലിച്ചിറങ്ങി, പട്ട് അർദ്ധസുതാര്യവും ഒട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതുമാക്കി മാറ്റി... അത് അവളുടെ ചർമ്മത്തിലേക്ക് ഒരു രണ്ടാം പാളി പോലെ രൂപാന്തരപ്പെട്ടു, അവളുടെ പൂർണ്ണ മുലകളുടെ വീക്കവും, അരക്കെട്ടിന്റെ താഴ്ച്ചയും, ഇടുപ്പിന്റെ വിടവും അടയാളപ്പെടുത്തി... സാധാരണയായി പ്രൊഫഷണൽ വസ്ത്രത്തിന് കീഴിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്ന അവളുടെ വളവുകൾ, ഇപ്പോൾ ലജ്ജാകരമായി പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു – നനഞ്ഞ തുണിയിൽ അമർന്നിരിക്കുന്ന അവളുടെ കഠിനമായ മുലക്കണ്ണുകൾ, പൊതിഞ്ഞ മടക്കുകൾക്കടിയിൽ അവളുടെ ട്രിം ചെയ്ത കുന്നിന്റെ നിഴൽ ദൃശ്യമായിരുന്നു...

അവൻ ഒരു വാക്ക് പറയുന്നതിനു മുമ്പ്, അനന്യയുടെ കളിയായ ഭാവം മാറി... മദ്യത്തിന്റെ മൂടൽമഞ്ഞിനെ വകവയ്ക്കാതെ ഇരുണ്ടതും ചൂടുള്ളതുമായ അവന്റെ കണ്ണുകൾ അവന്റെ മേൽ തറച്ചു... പെട്ടെന്നുള്ള ഒരു നീക്കത്തിൽ, അവൾ അവന്റെ ഷർട്ടിന്റെ കോളറിൽ പിടിച്ച് സ്പ്രേയുടെ അടിയിലേക്ക് വലിച്ചിഴച്ചു... നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വെള്ളം അവരുടെ മേൽ ഒഴിച്ചു, അവന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ നനച്ചു...

അവർ മുഖാമുഖം, ഇഞ്ച് അകലെ, ഒരു കാമുകന്റെ ആലിംഗനം പോലെ അവരുടെ ശരീരത്തിൽ ആവി പൊതിഞ്ഞു... അനന്യയുടെ ശ്വാസം പെട്ടെന്ന് പാന്റിൽ വന്നു, അവളുടെ ചുണ്ടുകൾ വേർപെട്ടു, അവൾ അവനെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു... പിന്നെ, ഒരു മുന്നറിയിപ്പുമില്ലാതെ, അവൾ മുന്നോട്ട് കുതിച്ചു, അവന്റെ വായ അവന്റെ നേരെ അമർത്തി...

ചുംബനം ആവേശഭരിതയായി തുടങ്ങി – മൃദുവായ ചുണ്ടുകൾ പരസ്പരം മത്സരിച്ചു, നാവുകൾ താൽക്കാലികമായി ഇണ ചെയ്യുന്നു, അവളുടെ കൈകൾ അവന്റെ നനഞ്ഞ ഷർട്ടിൽ മുഷ്ടി ചുരുട്ടി... അർജ്ജുൻ സഹജമായി പ്രതികരിച്ചു, അവന്റെ കൈകൾ അവളുടെ അരക്കെട്ടിൽ ചുറ്റി, അവളെ അവനിലേക്ക് വലിച്ചു... പക്ഷേ ചൂട് കൂടുന്നതിനനുസരിച്ച് അത് വന്യമായി... അനന്യ അവന്റെ കീഴ്ച്ചുണ്ടിൽ നക്കി, അവളുടെ പല്ലുകൾ ഒരു മുരൾച്ചയോടെ മുറുകെ പിടിച്ചു, തുടർന്ന് അവളുടെ നാവ് ആഴത്തിൽ കുത്തി, അവനെ വിഴുങ്ങി... അവൾ ആർത്തിയോടെ അവന്റെ വായ വലിച്ചു, അവളുടെ ശരീരം അവന്റെ നേരെ ഉരഞ്ഞു, ജ്വലിക്കുന്ന തീപ്പൊരി അവന്റെ കുടലിൽ താഴ്ന്നു...

അത് വേഗത്തിൽ വളർന്നു – അവളുടെ നഖങ്ങൾ അവന്റെ ഷർട്ടിലൂടെ അവന്റെ പുറകിലൂടെ താഴേക്ക് തള്ളി, അവന്റെ കൈകൾ അവളുടെ മുലകളെ പിടിച്ചു, വെള്ളം അവയ്ക്കിടയിൽ സ്ലൂയിസ് ചെയ്യുമ്പോൾ ഉറച്ച മാംസം ഞെരിച്ചു... അവൾ അവന്റെ വായിലേക്ക് ഞരങ്ങി, ശബ്ദം അവനിലൂടെ വൈബ്രേറ്റ് ചെയ്തു, അവന്റെ ലിംഗം പാന്റിൽ ഇഴയുകയും കഠിനമാക്കുകയും ചെയ്തു...

പെട്ടെന്ന്, അർജുൻ പിന്നിലേക്ക് വലിഞ്ഞു, വായുവിനായി ശ്വാസം മുട്ടി, അവന്റെ നെഞ്ച് ഉയർന്നു...

“അനന്യ, നീ മദ്യപിച്ചിരിക്കുന്നു... നമുക്ക് കുടിക്കാം”

പക്ഷേ അവൾ അത് കഴിച്ചില്ല... അവളുടെ കൈ പുറത്തേക്ക് പോയി, അവന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ അത്ഭുതകരമായ ഒരു ഉറച്ച പിടിയിൽ പിടിച്ചു, അവനെ പിന്നിലേക്ക് വലിച്ചു...

“വേണ്ട,” അവൾ കഠിനമായി മന്ത്രിച്ചു, അവളുടെ ശബ്ദം പരുഷമായിരുന്നു...

“എനിക്ക് നിന്നെ വേണം... ഇപ്പോൾ...”

മനഃപൂർവ്വം മന്ദതയോടെ, അവൾ സാരിയുടെ പല്ലു പുറത്തിറക്കി, നനഞ്ഞ തുണി തോളിൽ നിന്ന് വഴുതി വീണു... അത് അവളുടെ അരക്കെട്ടിൽ ഉറച്ചുനിന്നു, അവളുടെ വലിയ, കനത്ത മുലകൾ വെളിപ്പെടുത്തി – നിറയെ വൃത്താകൃതിയിലുള്ള, അവളുടെ സ്വർണ്ണ ചർമ്മത്തിൽ വെള്ളം കൊന്തകൾ, മുലക്കണ്ണുകൾ നിവർന്നു, ശ്രദ്ധയ്ക്കായി യാചിക്കുന്നു... അർജുന്റെ ശ്വാസം ഇടിച്ചു, അവന്റെ കണ്ണുകൾ കാഴ്ചയെ വിഴുങ്ങി...

അനന്യയുടെ വിരലുകൾ സാരിയുടെ ബാക്കി ഭാഗം സ്വതന്ത്രമാക്കി, നനഞ്ഞ പാളികൾ അഴിച്ചുമാറ്റി, അവന്റെ മുന്നിൽ പൂർണ്ണമായും നഗ്നയായി നിന്നു... അവളുടെ ശരീരം ഒരു മാസ്റ്റർപീസ് ആയിരുന്നു – ശരിയായ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം വളവുകൾ, അവളുടെ പൂറിന്റെ ചുണ്ടുകൾ വെള്ളത്തിൽ നിന്ന് മാത്രമല്ല, വളർന്നുവരുന്ന ആവേശത്തിൽ നിന്നും തിളങ്ങുന്നു, അവളുടെ അകത്തെ തുടകളിൽ ഒരു മൃദുലത ദൃശ്യമായിരുന്നു...

അവൾ അടുത്തേക്ക് വന്നു, അവളുടെ കൈകൾ അവന്റെ ഷർട്ടിലേക്ക് നീങ്ങി, അക്ഷമയോടെ വലിച്ചുകൊണ്ട് അത് തുറന്നു... ബട്ടണുകൾ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു, തറയിൽ ചിതറി... അർജുൻ തോളിൽ തട്ടി മാറ്റി, അവന്റെ ഉറച്ച നെഞ്ച് ചൂടുള്ള ഷവറിൽ ക്ലിയരായി തെളിഞ്ഞു... അനന്യയുടെ നോട്ടം അവന്റെ മേൽ പതിച്ചു,

പിന്നീട് അവന്റെ പാന്റ്സിനെ ഞെരുക്കുന്ന വീർത്ത ഭാഗത്തേക്ക് വീണു... അവൾ ചുണ്ടുകൾ നക്കി, ഷവർ മാറ്റിൽ മുട്ടുകുത്തി...

അവളുടെ വിരലുകൾ സമർത്ഥമായി അവന്റെ ബെൽറ്റ് അഴിച്ചു, അവന്റെ പാന്റിന്റെ സിപ്പ് അഴിച്ചു, അവന്റെ കട്ടിയുള്ള ലിംഗത്തെ സ്വതന്ത്രമാക്കി... അത് ശക്തമായി പുറത്തേക്ക് ചാഞ്ഞു, കുണ്ണത്തല ഇതിനകം തന്നെ പ്രീകം ഒലിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... അനന്യ തന്റെ കൈ അടിഭാഗത്ത് ചുറ്റി, ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ തലോടി, അകത്തേക്ക് കുനിഞ്ഞു... അവൾ നാവ് അഗ്രത്തിന് മുകളിലൂടെ ചവിട്ടി, അവനെ രുചിച്ചു, പിന്നെ അവനെ അകത്തേക്ക് എടുക്കാൻ വിശാലമായി തുറന്നു...

അർജ്ജുൻ ഞരങ്ങി, അവന്റെ തല ടൈൽ ചെയ്ത ചുമരിലേക്ക് പിന്നിലേക്ക് വീണു, അവളുടെ ചൂടുള്ള വായ അവന്റെ തണ്ടിനെ പൊതിഞ്ഞു... അവൾ അത്യാഗ്രഹത്തോടെ വലിച്ചു, അവളുടെ കവിളുകൾ പൊള്ളയാക്കി, അവളുടെ നാവ് അടിഭാഗത്ത് ചുറ്റി... ഒരു കൈ കൊണ്ട് അവൾ പമ്പ് ചെയ്തു – അവന്റെ നീളം അതിശയകരമായിരുന്നു, അവളുടെ ചുണ്ടുകൾ വിശാലമായി നീട്ടി – മറ്റേ കൈ അവന്റെ അണ്ടി മസ്സാജ് ചെയ്തു... അവൾ തല കുലുക്കി, ഓരോ പാസിലും അവനെ കൂടുതൽ ആഴത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി, അവൻ അവളുടെ തൊണ്ടയുടെ പിന്നിൽ അടിക്കുമ്പോൾ ചെറുതായി ശ്വാസം മുട്ടി, പക്ഷേ തള്ളി, കണ്ണുകൾ നനയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ കുടുങ്ങി...

"ഫക്ക്, അനന്യ,"

അവൻ ആഞ്ഞടിച്ചു, അവളുടെ നനഞ്ഞ മുടിയിലൂടെ വിരലുകൾ നൂൽക്കിക്കൊണ്ട്, അവളുടെ താളം നയിച്ചു... അവൾ അവനെ ചുറ്റി മൂളി, വൈബ്രേഷൻ ആനന്ദം അവന്റെ കാമ്പിലേക്ക് നേരെ എറിഞ്ഞു... ഷവർ വെള്ളത്തിൽ കലർന്ന ഉമിനീർ അവളുടെ താടിയിലൂടെ, അവളുടെ ഉയരുന്ന മുലകളിലേക്ക് ഒലിച്ചിറങ്ങി...

അവന് അധിക നേരം പിടിച്ചു നിൽക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല – അവളുടെ ആവേശം വളരെ കൂടുതലായിരുന്നു... ഒരു ഞരക്കത്തോടെ, അർജ്ജുൻ അവളുടെ വായിലേക്ക് ആഴത്തിൽ കുത്തി, ചൂടുള്ള ശുക്ലം ചൊരിഞ്ഞു... അനന്യ ഓരോ തുള്ളിയും വിഴുങ്ങി, ചുണ്ടുകളും നാവും ഉപയോഗിച്ച് വരണ്ട പാൽ കുടിച്ചു, അവൻ ചെറുതായി മൃദുവായി...

പക്ഷേ അവൾ അത് പൂർത്തിയാക്കിയില്ല... അവളുടെ കാലുകളിലേക്ക് എഴുന്നേറ്റു, അവൾ അവന്റെ ശരീരത്തിൽ തന്റെ ശരീരം അമർത്തി, അവന്റെ കൈ താഴേക്ക് നീണ്ടു, അവനെ വീണ്ടും കഠിനതയിലേക്ക് തള്ളി...

“എന്റെ ഉള്ളിൽ”

അവൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു, ഷവർ ഭിത്തിയിൽ കൈകൾ ഉറപ്പിക്കാൻ തിരിഞ്ഞു, അവളുടെ കഴുതയെ അവതരിപ്പിക്കാൻ അവളുടെ പുറം വളച്ചു...

അർജ്ജുൻ മടിച്ചില്ല... അവൻ അവളുടെ ഇടുപ്പിൽ പിടിച്ചു, ഇപ്പോൾ കർക്കശമായ തന്റെ ലിംഗത്തെ അവളുടെ തുള്ളികൾ നിറഞ്ഞ പ്രവേശന കവാടത്തിനൊപ്പം നിരത്തി... ഒരു ഉറച്ച തള്ളൽ, അവൻ അവളുടെ ഇറുകിയ പൂറ്റിലേക്ക് മുങ്ങി, ചൂട് വെൽവെറ്റ് പോലെ അവനെ പൊതിഞ്ഞു... അനന്യ നിലവിളിച്ചു, അവനെ പൂർണ്ണമായി എടുക്കാൻ പിന്നിലേക്ക് തള്ളി, അവളുടെ ചുമരുകൾ അവന്റെ നീളത്തിൽ ചുരുങ്ങി...

അവൻ അവളെ ശക്തമായി ഭോഗിച്ചു, നനഞ്ഞ ചർമ്മത്തിന്റെ അടിയുടെ ശബ്ദം കുളിമുറിയിൽ പ്രതിധ്വനിച്ചു... അവരുടെ മേൽ വെള്ളം ഒഴിച്ചു, ഓരോ സംവേദനവും വർദ്ധിപ്പിച്ചു – അവന്റെ പന്തുകൾ ഓരോ തള്ളലിലും അവളുടെ ക്ലിറ്റിൽ ഇടിച്ചു, അവളുടെ ഞരക്കങ്ങൾ ആനന്ദത്തിന്റെ നിലവിളികളായി മാറി... അവൾ പിന്നിലേക്ക് കൈ നീട്ടി, നഖങ്ങൾ അവന്റെ തുടയിൽ തുളച്ചുകയറി, അവനെ കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ പ്രേരിപ്പിച്ചു...

“കൂടുതൽ പവറിൽ, അർജ്ജുൻ! Fill me up!” അവൾ ശ്വാസം മുട്ടി...

അവൾ നിർബന്ധിച്ചു, അവളുടെ ഉള്ളിൽ നിരന്തരം മർദ്ദം വർദ്ധിച്ചു, അവൻ കൈകൾ കട്ടിലിൽ കുഴിച്ചിട്ടു, വീണ്ടും വന്നു, അവളുടെ ഉള്ളിൽ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി ബീജം പമ്പ് ചെയ്തു... അനന്യ വിറച്ചു, അവളുടെ സ്വന്തം രതിമൂർച്ഛ അവളുടെ മേൽ പതിച്ചു, അവസാന തുള്ളി പാൽ കുടിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ പൂര് അവനെ ചുറ്റിപ്പിടിച്ചു... ക്രീം പി കവിഞ്ഞൊഴുകി, ഷവർ വെള്ളത്തിൽ കലർന്ന് കാലുകളിലൂടെ ഒലിച്ചിറങ്ങി...

ശ്വാസം മുട്ടി, അവർ ഒരു നിമിഷം കെട്ടിപിടിച്ചു, പിന്നെ അർജ്ജുൻ പതുക്കെ പുറത്തേക്ക് വലിച്ചു, അവളെ അവന്റെ നേരെ തിരിച്ചു... ഇത്തവണ അവൻ അവളെ മൃദുവായി ചുംബിച്ചു, അവളുടെ ചുണ്ടുകളിൽ സ്വയം രുചിച്ചു...

“ബെഡ്‌റൂം?” അവൻ പിറുപിറുത്തു...

അനന്യ തലയാട്ടി, സംതൃപ്തിയോടെ പുഞ്ചിരിച്ചു,... അവൻ വെള്ളം അടച്ചു, അവളെ ഒരു തൂവാലയിൽ പൊതിഞ്ഞ്, അവളുടെ തുള്ളി രൂപത്തെ കിടപ്പുമുറിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി... കിംഗ് സൈസ് കിടക്ക അവരെ സ്വാഗതം ചെയ്തു, ചൂടുള്ള ചർമ്മത്തിൽ ഷീറ്റുകൾ തണുത്തു...

അവിടെ, അവർ തുടർന്നു – ഇപ്പോൾ പതുക്കെ, പക്ഷേ തീവ്രത കുറയാതെ... അർജ്ജുൻ അവളെ കിടത്തി, അവളുടെ കഴുത്തിൽ നിന്ന് മുലകളിലേക്ക് ചുംബനങ്ങൾ നൽകി, അവൾ ചുരുങ്ങുന്നതുവരെ ഓരോ മുലക്കണ്ണിലും വലിച്ചു... അവൻ അവളുടെ കാലുകൾ വിടർത്തി, അവളുടെ നനഞ്ഞ പൂറ്റില്, നാവ് അവളുടെ മടക്കുകളിൽ ആഴ്ന്നിറങ്ങി, അവയുടെ മിശ്രിത നീര് നുകർന്നു... അനന്യ അവന്റെ മുഖത്ത് മുട്ടി, അവന്റെ മുടിയിൽ വിരലുകൾ കുരുങ്ങി, ഒരു തീക്ഷ്ണമായ വിലാപത്തോടെ വീണ്ടും അഴിച്ചുവിട്ടു...

അവൾ അവനെ അവന്റെ പുറകിലേക്ക് മറിച്ചു, അവന്റെ ഇടുപ്പിൽ... അവന്റെ ലിംഗത്തെ അവളുടെ ഉള്ളിലേക്ക് തിരികെ നയിച്ചുകൊണ്ട്, അവൾ അവനെ ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഓടിച്ചു – മുലകൾ കുതിച്ചു, ഇടുപ്പുകൾ വൃത്താകൃതിയിൽ പൊടിക്കുന്നു, തുടർന്ന് താഴേക്ക് തട്ടുന്നു... അർജ്ജുൻ അവളെ നേരിടാൻ മുകളിലേക്ക് തള്ളി, അവളുടെ കഴുതയിൽ കൈകൾ, അവളുടെ ശ്വാസം വലിക്കാൻ ലഘുവായി അടിച്ചു...

അവർ സുഗമമായി സ്ഥാനങ്ങൾ മാറ്റി – അവൻ അവളെ പിന്നിൽ നിന്ന് എടുത്ത് അവളുടെ മുടി വലിച്ചപ്പോൾ; അവൻ അവളുടെ കൈത്തണ്ടകൾ അവളുടെ തലയ്ക്ക് മുകളിൽ ഞെരിച്ചു, അവളുടെ മിഷനറി ശൈലിയിലേക്ക് വണ്ടിയോടിച്ചു, അവരുടെ കണ്ണുകൾ പങ്കിട്ട ആനന്ദത്തിൽ പൂട്ടി... ഓരോ ക്ലൈമാക്സും അവസാനത്തേതിൽ കെട്ടിപ്പടുത്തു, വിയർപ്പിൽ നനഞ്ഞ ശരീരങ്ങൾ, കൈകാലുകളുടെ ഒരു കെട്ടഴിച്ച് അവ പൂർണ്ണമായും നശിച്ചു...

അർജ്ജുൻ കവറുകൾ അവയുടെ മുകളിലൂടെ വലിച്ചു, അനന്യ അവന്റെ വശത്തേക്ക് ചുരുണ്ടു, അവന്റെ നെഞ്ചിൽ തല...

"എന്റെ ചെക്കൻ," അവൾ ഉറക്കച്ചടവോടെ പിറുപിറുത്തു, ക്ഷീണം അവളെ അവകാശപ്പെട്ടപ്പോൾ കുട്ടിയെപ്പോലെയുള്ള വിചിത്രൻ മടങ്ങിവന്നു...

അവൻ പുഞ്ചിരിച്ചു, അവളുടെ നെറ്റിയിൽ ചുംബിച്ചു...

"എപ്പോഴും..." അവർ ഒരുമിച്ച് പോയി, രാത്രി അവരെ അടുപ്പത്തിൽ പൊതിഞ്ഞു...

ആ രാത്രിയുടെ നിശബ്ദതയിൽ, പുറത്തെ ലോകം മാസ്ക്വറേഡ് പാർട്ടിയുടെയും ഗൂഢാലോചനകളുടെയും തിരക്കിലായിരുന്നപ്പോൾ, അനന്യയുടെ ബെഡ്റൂമിൽ സമയം നിശ്ചലമായതുപോലെ തോന്നി... അവർക്കിടയിലെ ദൂരങ്ങൾ ഇല്ലാതായിരുന്നു... പുതപ്പിനുള്ളിൽ, പരസ്പരം ചേർന്നു കിടക്കുമ്പോൾ അർജ്ജുൻ അവളുടെ തലയിൽ മൃദുവായി തലോടിക്കൊണ്ട് പതുക്കെ വിളിച്ചു...

“അനു...”

“ഉം...” അവൾ അവന്റെ നെഞ്ചിൽ മുഖം ചായ്ച്ച് മയക്കത്തിലായിരുന്നു...

അർജ്ജുൻ ആകാശത്തേക്ക് നോക്കി പതുക്കെ ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു : “നീ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കുന്ന, നിന്നെ ജീവന് തുല്യം സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരാൾ... ഒരു കണ്ണിമവെട്ടുന്ന നേരത്തിനുള്ളിൽ നിന്റെ മുന്നിൽ നിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമായാൽ നീ എന്ത് ചെയ്യും?”

ആ ചോദ്യം വായുവിൽ അലിഞ്ഞുപോയി... അനന്യയിൽ നിന്ന് മറുപടിയൊന്നും ഉണ്ടായില്ല; അവൾ അപ്പോഴേക്കും അഗാധമായ നിദ്രയിലാണ്ടിരുന്നു...www.kkstories.com അവളുടെ ആ ശാന്തമായ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി ഇരിക്കുമ്പോൾ അർജ്ജുന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു വിങ്ങൽ അനുഭവപ്പെട്ടു...

പെട്ടെന്ന്, ആ നിശബ്ദതയെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ ഫോൺ ശബ്ദിച്ചു... അതൊരു സാധാരണ വിളിയായിരുന്നില്ല... എൻക്രിപ്റ്റ് ചെയ്ത ഒരു സാറ്റലൈറ്റ് കണക്ഷനായിരുന്നു അത്...

ശബ്ദം : “പൊളാരിസ് (Polaris), നിങ്ങളുടെ മിഷൻ വിജയകരമായി പൂർത്തിയായിരിക്കുന്നു... നിങ്ങളുടെ എക്സിറ്റ് പോയിന്റ് (Exit Point) ഇതാണ്: 12°58’32... 1"N 77°35’44... 2"E... തയ്യാറായിരിക്കുക...”

അർജ്ജുൻ : “കോപ്പി... റോജർ ദാറ്റ്...”

അവൻ ഫോൺ താഴെ വെച്ചു... തന്റെ ലക്ഷ്യം പൂർത്തിയായിരിക്കുന്നു... വിശ്വനാഥന്റെ ബിസിനസ് സാമ്രാജ്യം തകർന്നു കഴിഞ്ഞു, ശാലിനിയുടെ കപടമായ സമാധാനം അവൻ ഇല്ലാതാക്കി... ‘അർജ്ജുൻ’ എന്ന വേഷം അഴിച്ചുവെച്ച് താൻ പോയിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ നിഗൂഢ ലോകത്തേക്ക് തന്നെ അവന് മടങ്ങണം...

അവൻ ഒരിക്കൽ കൂടി അനന്യയുടെ നെറ്റിയിൽ തലോടി... ഉറക്കത്തിൽ അവൾ അവന്റെ കൈ മുറുകെ പിടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു...

“സോറി അനു... ഇതായിരിക്കും നമ്മുടെ അവസാന നിമിഷം... നീ ഇനി ഒറ്റയ്ക്കല്ല, നിനക്കായി ഞാൻ കരുതിവെച്ച ആ അമ്മ നിന്റെ അരികിലെത്തും...”

അവൻ പതുക്കെ അവളുടെ കൈകൾ വിടുവിച്ച് എഴുന്നേറ്റു... ഇരുട്ടിൽ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കുമ്പോൾ അവന്റെ കണ്ണുകൾ ഒരു നിമിഷം നിറഞ്ഞു... പക്ഷേ, ‘ദേവ്’ മരിച്ച മണ്ണിൽ അർജ്ജുന് ഇനി സ്ഥാനമില്ലായിരുന്നു... ജനാലയിലൂടെ പുറത്തെ

നഗരവിളക്കുകളിലേക്ക് നോക്കി ഒരു ദീർഘശ്വാസമെടുത്തുകൊണ്ട് അവൻ ആ മുറിയിൽ നിന്ന് പുറത്തിറങ്ങി...

പുലർച്ചെ ഏഴു മണി... അർജുൻ ആ നിശബ്ദതയിൽ അനന്യയുടെ ഫ്ലാറ്റിൽ നിന്നും ഇറങ്ങി... തന്റെ ദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കിയ ഒരു വേട്ടക്കാരന്റെ ശാന്തതയായിരുന്നു അവന്റെ മുഖത്ത്...

ഏതാനും മിനിറ്റുകൾക്ക് ശേഷം, അർജുൻ നൽകിയ ലഹരിയുടെയും തലേരാത്രിയിലെ പിരിമുറുക്കത്തിന്റെയും ആലസ്യത്തിൽ ഉറങ്ങി കിടക്കുകയായിരുന്ന അനന്യയുടെ ഫോൺ നിർത്താതെ ശബ്ദിച്ചു... പകുതി തുറന്ന കണ്ണുകളോടെ, വല്ലാത്തൊരു തലകറക്കത്തോടെ (Dizziness) അവൾ ഫോണെടുത്തു... ഡിസ്പ്ലേയിൽ തെളിഞ്ഞത് ശ്രീനിവാസൻ സാറിന്റെ പേരായിരുന്നു...

"ഹലോ... സാർ..." അവൾ വിക്കി വിക്കി പറഞ്ഞു...

"അനന്യ! നീ എഴുന്നേറ്റില്ലേ? ലിസൺ, നമ്മുടെ കമ്പനിക്ക് അടുത്ത ഒരു മാസത്തേക്ക് പെയ്ഡ് ലീവ് (Paid leave) പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുകയാണ്... ഓഫീസ് തൽക്കാലം അടച്ചു..."

അനന്യ ഞെട്ടിപ്പോയി...

"എന്ത്? സാർ... നിങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ് ഈ പറയുന്നത്? എന്തിന്?"

"നിനക്ക് ഒന്നും അറിയില്ലേ? വേഗം ടിവി ഓൺ ചെയ്യ്... അപ്പോൾ നിനക്ക് മനസ്സിലാകും!"

വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ അനന്യ റിമോട്ട് എടുത്ത് ടിവി ഓൺ ചെയ്തു... എല്ലാ വാർത്താ ചാനലുകളിലും ബ്രേക്കിംഗ് ന്യൂസ് മിന്നിമറയുകയായിരുന്നു...

വാർത്താ തലക്കെട്ടുകൾ:

🚩"രാജ്യത്തെ നടുക്കി സർക്കാരിന്റെ സാമ്പത്തിക സർജിക്കൽ സ്ട്രൈക്ക്!"

🚩"പി എം ഒ നൽകിയ നിർണ്ണായക തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വമ്പൻ സ്രാവുകൾ വലയിൽ..."

വാർത്താ അവതാരകന്റെ ശബ്ദം ഗൗരവതരമായിരുന്നു:

🚩"ഇന്ന് പുലർച്ചെയോടെ രാജ്യം കണ്ട ഏറ്റവും വലിയ അഴിമതി വിരുദ്ധ വേട്ടയ്ക്ക് തുടക്കമായിരിക്കുന്നു... പാർലമെന്ററി പ്രമേയത്തിലൂടെയും രാഷ്ട്രപതിയുടെ പ്രത്യേക ഉത്തരവിലൂടെയും (Promulgation), ഉന്നത ഉദ്യോഗസ്ഥർക്കോ ബ്യൂറോക്രാറ്റുകൾക്കോ യാതൊരു മുൻകൂർ സൂചനയും നൽകാതെയാണ് ഈ ഓപ്പറേഷൻ നടന്നത്... കുറ്റാരോപിതരായ എം പിമാരുടെ സ്വത്തുക്കൾ കണ്ടുകെട്ടാൻ സർക്കാർ ഉത്തരവിട്ടു... സി ബി ഐ, എൻ ഐ എ എന്നീ ഏജൻസികളിലെ അഴിമതിക്കാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥരും, ചില സിറ്റി പോലീസ് കമ്മീഷണർമാരും കസ്റ്റഡിയിലാണ്... ഇതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത് പ്രമുഖ ബിസിനസ് ടൈക്കൂണുകളുടെ അറസ്റ്റാണ്... വിശ്വനാഥൻ ഗ്രൂപ്പ് ഓഫ് കമ്പനീസ് ഉടമ വിശ്വനാഥനെ എൻ ഐ എ കസ്റ്റഡിയിലെടുത്തു കഴിഞ്ഞു"

അനന്യ തരിച്ചിരുന്നു പോയി... സ്ക്രീനിൽ വിശ്വനാഥനെ ഉദ്യോഗസ്ഥർ പിടിച്ചു കൊണ്ടു പോകുന്ന ദൃശ്യങ്ങൾ തെളിയുന്നു... മാസ്ക്വറേഡ് പാർട്ടിയുടെ ഹാങ്ങ് ഓവർ മാറുന്നതിന് മുമ്പ് തന്നെ അയാളുടെ യഥാർത്ഥ മുഖംമൂടി സർക്കാർ വലിച്ചു കീറിയിരിക്കുന്നു...

പെട്ടെന്ന് അനന്യയുടെ മനസ്സ് അർജ്ജുനിലേക്ക് പോയി... തലേരാത്രി അവൻ ചോദിച്ച ആ ചോദ്യം...

"ഏറ്റവും സ്നേഹിക്കുന്നവർ പെട്ടെന്ന് അപ്രത്യക്ഷമായാൽ എന്ത് ചെയ്യും?"

ടിവിയിലെ വാർത്തകളും ശ്രീനിവാസൻ സാറിന്റെ ഫോൺ കോളും കേട്ട് മരവിച്ചു പോയ അനന്യയുടെ ഉള്ളിൽ ആദ്യം തെളിഞ്ഞത് നിരഞ്ജനയുടെ മുഖമാണ്... അർജ്ജുൻ അജ്ഞാതമായി വിട്ടുപോയ ചില സൂചനകൾക്ക് ഉത്തരം നൽകാൻ നിരഞ്ജനയ്ക്ക് കഴിയുമെന്ന് അവൾക്ക് ഉറപ്പായിരുന്നു...

അനന്യ ഉടനെ നിരഞ്ജനയെ വിളിച്ചു : "നിരഞ്ജനാ... എനിക്ക് നിന്റെ സഹായം വേണം... നീ ഇപ്പോൾ ആ വാർത്ത കണ്ടോ? വിശ്വനാഥൻ..."

മറുഭാഗത്ത് നിരഞ്ജന ശാന്തയായിരുന്നു... പക്ഷേ ആ ശബ്ദത്തിൽ ഒരു വല്ലാത്ത ഗൗരവമുണ്ടായിരുന്നു...

"അനന്യ, നീ കൂടുതൽ ഒന്നും പറയണ്ട... ഉച്ചയ്ക്ക് ശേഷം 'കഫേ കോഫി ഡേ'യിൽ (Café Coffee Day) വച്ച് നമുക്ക് കാണാം... എനിക്ക് നിന്നോട് ചിലത് പറയാനുണ്ട്..."

ഉച്ചയ്ക്ക് ആ തിരക്കേറിയ കഫേയിൽ അനന്യ നേരത്തെ തന്നെ എത്തിയിരുന്നു... അവളുടെ മനസ്സിൽ അർജ്ജുന്റെ ആ അവസാന രാത്രിയും, രാവിലെ കേട്ട വാർത്തകളും ഒരു കൊടുങ്കാറ്റു പോലെ വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു... അധികം

വൈകാതെ നിരഞ്ജന എത്തി... നിരഞ്ജനയുടെ കയ്യിൽ ചില ഫയലുകളും ഒരു റിപ്പോർട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നു... അവളുടെ മുഖത്തെ ആശങ്ക അനന്യയെ കൂടുതൽ ഭയപ്പെടുത്തി...

നിരഞ്ജന കസേര വലിച്ചിട്ടിരുന്നുകൊണ്ട് പതുക്കെ പറഞ്ഞു : "അനന്യ... നീ അന്ന് അർജുന്റെ കയ്യിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച ആ സർക്യൂട്ട് ബോർഡുകളും ചിപ്പുകളും എനിക്ക് തന്നത് ഓർമ്മയില്ലേ?"

അനന്യ വേഗത്തിൽ തലയാട്ടി... അർജുന്റെ യഥാർത്ഥ ഐഡന്റിറ്റി തേടിയുള്ള തന്റെ യാത്രയിലെ അവസാന കച്ചിത്തുരുമ്പായിരുന്നു അത്...

"അനന്യ... ആ ചിപ്പുകളെക്കുറിച്ച് ഞാനിന്ന് കിട്ടിയ റിപ്പോർട്ട് ഞെട്ടിക്കുന്നതാണ്... നമ്മുടെ സ്റ്റേറ്റ് ലബോറട്ടറിയിൽ അത് പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അവർക്ക് അത് തിരിച്ചറിയാൻ പോലും കഴിഞ്ഞില്ല... അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ അത് നാഷണൽ ഫോറൻസിക് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ (NFSU) ടെക്നിക്കൽ ഡിവിഷനിലേക്ക് അയച്ചു... അവിടെയും കാര്യമായ ഒന്നും കണ്ടെത്താനായില്ല... എന്നാൽ അവിടുത്തെ ചീഫ് ടെക്നീഷ്യന് എന്തോ സംശയം തോന്നി അദ്ദേഹം അത് ഡി ആർ ഡി ഒ (DRDO) അഡ്വാൻസ് മെറ്റീരിയൽ ലാബിലേക്ക് അയച്ചു... അവിടെ നിന്നുള്ള റിസൾട്ട് ആണ് ഇപ്പോൾ എന്റെ കയ്യിലുള്ളത്..."

അനന്യ ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ച് നിരഞ്ജനയുടെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി...

നിരഞ്ജന റിപ്പോർട്ട് മേശപ്പുറത്ത് വെച്ചുകൊണ്ട് തുടർന്നു : "അനന്യ, ഇതൊരു സാധാരണ ഫോണല്ല... ഇതൊരു കസ്റ്റം മേഡ് ഹൈ-ടെക് സാറ്റലൈറ്റ് ഫോണാണ് (Custom-made high-tech satellite phone)... ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ സർവൈലൻസ് സംവിധാനങ്ങളെപ്പോലും മറികടക്കാൻ ഇതിന് കഴിയും... ഇതിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന സാങ്കേതികവിദ്യ നമ്മുടെ സാധാരണ സൈന്യത്തിന് പോലും ലഭ്യമായ ഒന്നല്ല... വരേണ്യരായ സ്പെഷ്യൽ ഓപ്പറേഷൻസ് യൂണിറ്റുകൾ മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒന്നാണിത്!"

നിരഞ്ജന തുടർന്നു:

"അനന്യ, ഇതിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അറിയാനാണ് ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കമ്പനി സിഇഒ മാധവ് മേനോനെ കണ്ടത്... പക്ഷേ അദ്ദേഹം പലതും മറച്ചു വെക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായി എനിക്ക് തോന്നി..."

അപ്പോഴാണ് അനന്യ പഴയ കാര്യങ്ങൾ ഓർത്തത്... അർജുൻ മാധവ് മേനോനോട് സംസാരിച്ചിരുന്ന രീതി, അവന്റെ രാജിക്കത്ത്, സിഇഒയ്ക്ക് പോലും അവന്റെ മേൽ

ഉണ്ടായിരുന്ന ആ ഭയം കലർന്ന ബഹുമാനം... അതെല്ലാം ഇപ്പോൾ അർത്ഥവത്തായി തോന്നുന്നു...

“അവിടെ വെച്ച് ഒരാൾ അർജുന്റെ ഡിജിറ്റൽ വോൾട്ട് (Vaulted Identity) ബ്രേക്ക് ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചതായും, പക്ഷേ അർജുൻ അത് റിവേഴ്സ് ഹാക്ക് ചെയ്തതായും ഞാൻ അറിഞ്ഞു... അവിടെയും എനിക്ക് തെളിവുകൾ ഒന്നും കിട്ടിയില്ല... അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ‘ദേവ്’ എന്ന ആ പഴയ കുട്ടിയുടെ ചരിത്രം തിരഞ്ഞു പോയി... അവൻ പഠിച്ച സ്കൂളിലെ പഴയ ഹെഡ്മാസ്റ്ററെ കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് ദേവ് ഒരു കമ്പ്യൂട്ടർ ജീനിയസ് ആയിരുന്നു എന്നാണ്... എന്നാൽ അവിടെ വെച്ച് നടന്ന ഒരു സംഭവം അദ്ദേഹം ഓർത്തെടുത്തു — വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് സ്കൂളിൽ വന്ന ചില സൈനിക ഉദ്യോഗസ്ഥർ! അതിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ ആർക്കും അറിയില്ലായിരുന്നു...”

നിരഞ്ജന ഒന്ന് നിർത്തി, ഒരു ദീർഘശ്വാസമെടുത്തു...

“ഞാൻ പിന്നേയും അന്വേഷിച്ചു... ഒടുവിൽ വിരമിച്ച ഒരു ആർമി ജനറലിൽ നിന്നാണ് ആ സത്യം ഞാൻ അറിഞ്ഞത്... ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന ഒരു പയ്യൻ ഇന്ത്യയുടെ മിലിട്ടറി ഗ്രേഡ് സോഫ്റ്റ്‌വെയർ ഹാക്ക് ചെയ്യുകയും, അതിന്റെ വീഡിയോ പ്രസിഡന്റിന് അയച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു! അതൊരു വെല്ലുവിളിയായിരുന്നില്ല, പകരം നമ്മുടെ സിസ്റ്റത്തിലെ വിള്ളലുകൾ കാണിച്ചു കൊടുക്കുകയായിരുന്നു അവൻ...”

അനന്യ സ്തംഭിച്ചുപോയി... നിരഞ്ജനയുടെ മുഖത്ത് ഇപ്പോൾ ഒരുതരം ഭയമായിരുന്നു...

“അനന്യ... ഇനി ഞാൻ പറയാൻ പോകുന്നത് ഒരുപക്ഷേ നിനക്ക് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയില്ല... ലോകമെമ്പാടുമുള്ള വൻശക്തികൾ സൈബർ ഭീകരതയെയും (Cyber Terrorism), മണി ലോണ്ടറിംഗിനെയും നേരിടാൻ അണിയറയിൽ ഒരു രഹസ്യ നീക്കം നടത്തി... ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ടഫായ ക്രിപ്റ്റിക് പസിൽസ് ഉണ്ടാക്കി... ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച പ്രതിഭകളെ ചേർത്ത് ഒരു നിഗൂഢ സംഘം (Specialized Surveillance Group) അവർ ഉണ്ടാക്കി... ഇന്ത്യ അതിലേക്ക് അയച്ചത് വെറും 18 വയസ്സുകാരനായ ആ പയ്യനെയാണ്! ഭരണകൂടം അവന്റെ ഐഡന്റിറ്റി പൂർണ്ണമായും മായ്ച്ചു കളഞ്ഞു... അവൻ ഒരു ‘ഗോസ്റ്റ്’ (Ghost) ആയി മാറി... ചുരുക്കത്തിൽ, ഇന്ത്യയുടെ കൈവശമുള്ള ഏറ്റവും മാരകമായ ‘ഡിജിറ്റൽ ആയുധം’ (The Ultimate Weapon) ആയിരുന്നു അവൻ...”

നിരഞ്ജനയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് മരവിച്ചു പോയ അനന്യ, തന്റെ ഉള്ളിൽ അടക്കിപിടിച്ചിരുന്ന ആ രാത്രിയിലെ സംഭവങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി വെളിപ്പെടുത്തി... ഓരോ വാക്കും പറയുമ്പോൾ അവളുടെ ശബ്ദം ഇടറുന്നുണ്ടായിരുന്നു...

“അവൻ പോയി നിരഞ്ജനാ... ഇന്നലെ രാത്രി...” അനന്യ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി...

മാസ്ക്വറേഡ് പാർട്ടിക്കിടയിൽ ശാലിനിയുമായി അർജ്ജുൻ നടത്തിയ ആ ഭീകരമായ മുഖാമുഖത്തെക്കുറിച്ച് അവൾ വിവരിച്ചു... ‘ദേവ് മരിച്ചു കഴിഞ്ഞു’ എന്ന് സ്വന്തം അമ്മയുടെ മുഖത്ത് നോക്കി അവൻ പറഞ്ഞ നിമിഷം... അതിനുശേഷം മദ്യലഹരിയിലായിരുന്ന തന്നെ അവൻ സുരക്ഷിതമായി ഫ്ലാറ്റിൽ എത്തിച്ചതും, ആ രാത്രിയിൽ അവർക്കിടയിൽ ഉണ്ടായ വൈകാരികമായ നിമിഷങ്ങളും അവൾ പങ്കുവെച്ചു...

“പുലർച്ചെ അവന് ഒരു ഫോൺ കോൾ വന്നിരുന്നു” അനന്യ തുടർന്നു...

“പൊളാരിസ് - എന്നായിരുന്നു അവർ അവനെ വിളിച്ചത്... മിഷൻ പൂർത്തിയായെന്നും ‘എക്സിറ്റ് പോയിന്റിലേക്ക്’ എത്തണമെന്നും അവർ പറഞ്ഞു... ഞാൻ ഉറക്കമാണെന്ന് കരുതി അവൻ എന്റെ നെറ്റിയിൽ തലോടി അവസാനമായി ഒരു യാത്രപറച്ചിൽ നടത്തി... ഏറ്റവും സ്നേഹിക്കുന്നവർ പെട്ടെന്ന് അപ്രത്യക്ഷമായാൽ എന്ത് ചെയ്യുമെന്ന് അവൻ എന്നോട് ചോദിച്ചിരുന്നു... അതിനുള്ള ഉത്തരം നൽകാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല... ഞാൻ കണ്ണ് തുറന്നപ്പോൾ അവൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല...”

അർജ്ജുൻ നൽകിയ ആ വിലാസത്തെക്കുറിച്ചും (ആശ്രമത്തിന്റെ വിലാസം), മൂന്ന് ദിവസത്തിന് ശേഷം അവിടെ പോകാൻ അവൻ പറഞ്ഞ കാര്യവും അനന്യ നിരഞ്ജനയോട് പറഞ്ഞു...

നിരഞ്ജന എല്ലാം കേട്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു നിമിഷം മൗനിയായി... പിന്നെ പതുക്കെ പറഞ്ഞു : “മൂന്ന് ദിവസം... കൃത്യം മൂന്ന് ദിവസം കഴിഞ്ഞ് നമുക്ക് ആ വിലാസത്തിലേക്ക് പോകാം... അർജ്ജുൻ നിനക്ക് വേണ്ടി അവിടെ എന്തോ കാത്തുവെച്ചിട്ടുണ്ട്... ഒരുപക്ഷേ നിനക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ട നിന്റെ ഐഡന്റിറ്റിയോ, അല്ലെങ്കിൽ അവൻ നിനക്ക് നൽകുമെന്ന് വാക്ക് നൽകിയ ആ അമ്മയോ അവിടെയുണ്ടാകും...”

അനന്യ ആ ജനാലയിലൂടെ പുറത്തെ ആകാശത്തേക്ക് നോക്കി...

അർജ്ജുൻ നൽകിയ ആ വിലാസം തേടിയുള്ള യാത്ര ചെന്നവസാനിച്ചത് നഗരത്തിരക്കുകളിൽ നിന്ന് അകലെ, ശാന്തമായ ഒരു ആശ്രമത്തിലായിരുന്നു...

അർജ്ജുൻ പറഞ്ഞതുപോലെ കൃത്യം മൂന്നാം ദിവസം തന്നെ അനന്യയും നിരഞ്ജനയും അവിടെയെത്തി...

ആശ്രമത്തിന്റെ കവാടത്തിൽ വെച്ച് നിരഞ്ജന തന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ആ വറീപ്പും അതിലെ നമ്പറും അവിടെയുള്ള അധികൃതർക്ക് കാണിച്ചുകൊടുത്തു... ആ നമ്പർ കണ്ടതും അവരുടെ ഭാവം മാറി... ബഹുമാനപുരസ്സരം അവർ അവരെ അകത്തേക്ക് ക്ഷണിച്ചു...

"അല്പം കാത്തിരിക്കൂ... അവർ ഇപ്പോൾ വരും," ഒരു അന്തവാസി പറഞ്ഞു...

കുറച്ചു സമയത്തിന് ശേഷം, വെള്ള വസ്ത്രം ധരിച്ച, ഏകദേശം എഴുപത് വയസ്സ് പ്രായം തോന്നിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീ അവരുടെ അടുത്തേക്ക് നടന്നു വന്നു... പ്രായത്തിന്റെ അവശതകളുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ വല്ലാത്തൊരു ചടുലതയും ചൈതന്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു... കൂടെയുണ്ടായിരുന്നവർ അവരെ ആദരവോടെ വിളിച്ചു : "ലക്ഷ്മിയമ്മേ... ദാ ഇവർ വന്നല്ലോ..."

അനന്യ ആ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി സ്തബ്ധയായി നിന്നുപോയി... തന്റെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നത് മറ്റാരുമല്ല, വിശ്വനാഥന്റെ സ്വന്തം അമ്മ ലക്ഷ്മിയമ്മയാണ്! വിശ്വനാഥന്റെ വീട്ടിലെ ആൽബങ്ങളിൽ താൻ കണ്ടിട്ടുള്ള അതേ മുഖം... വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് വിശ്വനാഥൻ ഉപേക്ഷിച്ച, തന്റെ മകന്റെ ക്രൂരതകൾ കണ്ട് വീടുവിട്ടിറങ്ങിയ ആ വയോധിക...

ലക്ഷ്മിയമ്മ അനന്യയുടെ അടുത്തേക്ക് വന്നു... അവരുടെ ചുളിവു വീണ കൈകൾ കൊണ്ട് അനന്യയുടെ മുഖം തഴുകി... വാത്സല്യത്തോടെ അവർ പതുക്കെ പറഞ്ഞു:

"ഓ... ദേവൂട്ടൻ പറഞ്ഞ ആ കുട്ടി നീയാണല്ലേ? നിന്നെക്കുറിച്ച് അവൻ എന്നോട് ഒരുപാട് സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട് മോളേ..."

അനന്യയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു... 'ദേവൂട്ടൻ' അർജ്ജുൻ തന്റെ മുത്തശ്ശിയുടെ അരികിൽ പോലും ഒരു ഏജന്റായല്ല, പഴയ ആ ചെറിയ കുട്ടിയായാണ് എത്തിയിരുന്നത്...

ലക്ഷ്മിയമ്മ തുടർന്നു : "എന്റെ മകൻ ചെയ്ത പാപങ്ങൾക്ക് എനിക്ക് മാപ്പില്ല മോളേ... അവൻ എന്നെ ഈ ആശ്രമത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചു... പക്ഷേ എന്റെ കൊച്ചുമകൻ... ദേവൂട്ടൻ... അവൻ എന്നെ എന്നും വന്നു കാണുമായിരുന്നു... തന്റെ ദൗത്യം തീർന്നാൽ നിന്നെ എന്റെ അടുത്തേക്ക് അയക്കുമെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞിരുന്നു... ഇനി എനിക്ക് ആ മകന്റെ അടുത്തേക്ക് പോകാൻ കഴിയില്ല..."

അവർ അനന്യയുടെ കൈ മുറുകെ പിടിച്ചു കൊണ്ട് ചോദിച്ചു : "മോളേ... എനിക്ക് നിന്റെ കൂടെ താമസിക്കാമോ? നിന്റെ അമ്മയായി?"

അനന്യയ്ക്ക് വാക്കുകൾ കിട്ടിയില്ല... താൻ അനാഥയാണെന്ന് അർജുനോട് പറഞ്ഞ ആ രാത്രിയിൽ, അവൻ നൽകിയ വാക്ക് അവൻ പാലിച്ചിരിക്കുന്നു... ശാലിനിയെയല്ല, പകരം സ്നേഹം മാത്രം അറിയാവുന്ന ലക്ഷ്മിയമ്മയെയാണ് അവൻ അവൾക്ക് അമ്മയായി നൽകിയത്...

അനന്യ വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ ആ വൃദ്ധയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു... അർജുൻ എന്ന ദേവ് ഇപ്പോൾ എവിടെയായിരുന്നാലും, അവൻ നൽകിയ സ്നേഹത്തിന്റെ ഈ തണൽ എന്നും തന്റെ കൂടെയുണ്ടാകുമെന്ന് അവൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു...

ജയിലിലെ ഇരുമ്പഴികൾക്കിടയിലൂടെ വിശ്വനാഥനെ കണ്ട ശാലിനി നടുങ്ങിപ്പോയി... പഴയ ആഡംബരവും ഗമയുമെല്ലാം മാഞ്ഞ്, വെളുത്ത ജയിൽ വസ്ത്രത്തിൽ തളർന്നിരിക്കുന്ന വിശ്വനാഥൻ... ശാലിനിയെ കണ്ടതും വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ അയാൾ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി... ആ രാത്രിയിലെ മാസ്ക്വറേഡ് പാർട്ടിക്ക് മുമ്പ് നടന്ന ചില ഭീകരമായ സത്യങ്ങളാണ് അയാൾക്ക് വെളിപ്പെടുത്താനുണ്ടായിരുന്നത്...

വിശ്വനാഥൻ: (തകർന്ന സ്വരത്തിൽ) "ശാലിനി... നീ വിചാരിക്കുന്നത് പോലെയല്ല കാര്യങ്ങൾ... ആ രാത്രി... ഞാൻ എയർപോർട്ടിൽ ലാൻഡ് ചെയ്ത തലേദിവസം... എന്നെ ആരോ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയിരുന്നു..."

ശാലിനി അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കി... വിശ്വനാഥൻ ആ ഓർമ്മകളിലേക്ക് പോയി...

ഫ്ലാഷ്ബാക്ക്:

ഒരു വിജനമായ ഗോഡൗണിൽ കസേരയിൽ കെട്ടിയിട്ട നിലയിലായിരുന്നു വിശ്വനാഥൻ... മുന്നിൽ ഇരുട്ടിൽ മറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ഒരാൾ... അയാളുടെ മുഖം കാണാൻ കഴിയില്ല...

വിശ്വനാഥൻ : "ആരാണ് നീ? എന്തിനാണ് എന്നെ ഇങ്ങോട്ട് കൊണ്ടുവന്നത്? എന്നെ വിട്ടയക്കൂ!"

പെട്ടെന്ന് ആ ഇരുട്ടിൽ നിന്ന് ഒരു ചിരി മുഴങ്ങി... അത് ഒരു മനുഷ്യന്റെ സ്വാഭാവികമായ ശബ്ദമായിരുന്നില്ല, വോയിസ് ചേഞ്ചർ ഉപയോഗിച്ച് മാറ്റിയ ഒരു മെക്കാനിക്കൽ ശബ്ദമായിരുന്നു...

അജ്ഞാതൻ : "മിസ്റ്റർ വിശ്വനാഥൻ... വിശ്വ ഗ്രൂപ്പിന്റെ ഉടമ... ഏകദേശം 10,000 കോടിയുടെ ആസ്തി... ലണ്ടനിൽ അടുത്ത മാസം നടക്കാൻ പോകുന്ന മീറ്റിംഗിന്റെ ലക്ഷ്യം ആ സാമ്രാജ്യം ഇരട്ടിയാക്കുക എന്നതാണല്ലോ, അല്ലേ?"

വിശ്വനാഥൻ ഞെട്ടിപ്പോയി... തന്റെ ഏറ്റവും രഹസ്യമായ ബിസിനസ് നീക്കങ്ങൾ പോലും ഈ അജ്ഞാതന് അറിയാം...

അജ്ഞാതൻ : "പക്ഷേ ആ പണം എവിടെ നിന്ന് വരുന്നു എന്ന് നിനക്കറിയാമോ? നിന്റെ കമ്പനിയിലേക്ക് വരുന്ന വിദേശ നിക്ഷേപങ്ങൾ (FDI) യഥാർത്ഥത്തിൽ 'റൗണ്ട് ട്രിപ്പിംഗ്' (Roundtripping) വഴി വരുന്നതാണ്... സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥർക്കും രാഷ്ട്രീയക്കാർക്കും ലഭിച്ച കൈക്കൂലി പണം വിദേശത്തേക്ക് കടത്തി, അവിടെ നിന്ന് നിന്റെ കമ്പനി വഴി വെളുപ്പിച്ചെടുക്കുന്നു... ഇതാ അതിന്റെ തെളിവുകൾ!"

മുന്നിലെ സ്ക്രീനിൽ ചില ബാങ്ക് സ്റ്റേറ്റ്മെന്റുകൾ തെളിഞ്ഞു...

(ഉദാഹരണത്തിന്: മോറീഷ്യസ് ആസ്ഥാനമായുള്ള 'സെനിത്ത് ഹോൾഡിങ്സ്' എന്ന ഷെൽ കമ്പനി വഴി വിശ്വനാഥന്റെ അക്കൗണ്ടിലേക്ക് വന്ന 500 കോടി രൂപ, യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു ഹൈവേ പ്രോജക്റ്റിൽ നിന്ന് വകമാറ്റിയ സർക്കാർ ഫണ്ട് ആണെന്ന് ആ സ്റ്റേറ്റ്മെന്റുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു...)

അജ്ഞാതൻ : "നിന്നെപ്പോലെയുള്ള ബിസിനസ് ടൈക്കൂണുകളെ ഇവർ വെറും ബലിയാടുകൾ (Scapegoats) ആക്കുകയാണ് വിശ്വനാഥൻ... പണം വെളുപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ, ഒന്നുകിൽ ഒരു അപകടത്തിലൂടെ നിന്നെ അവർ തീർക്കും, അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ കുടുംബത്തെ ഇല്ലാതാക്കും... നിനക്ക് മുമ്പ് ഇതേ പാത പിന്തുടർന്ന മൂന്ന് ബിസിനസ്സുകാരുടെ മരണം 'ആത്മഹത്യ' ആയിട്ടാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയത്... നിനക്കും അത് തന്നെ സംഭവിക്കും..."

ആദ്യം വിശ്വനാഥൻ അത് വിശ്വസിച്ചില്ല... എന്നാൽ സമാനമായ രീതിയിൽ കൊല്ലപ്പെട്ട മറ്റ് ബിസിനസ്സുകാരുടെ കേസുകളും അവരുടെ സാമ്പത്തിക ഇടപാടുകളിലെ സാമ്യവും ആ അജ്ഞാതൻ തെളിവ് സഹിതം കാണിച്ചു കൊടുത്തു... വിശ്വനാഥൻ മരണത്തെ മുഖാമുഖം കണ്ടു...

വിശ്വനാഥൻ : "ഞാൻ... ഞാൻ എന്ത് ചെയ്യണം?"

അജ്ഞാതൻ : "ഒരു ഡീൽ... നാളത്തെ പാർട്ടിയിൽ വരുന്ന നിക്ഷേപകരോട് പണത്തിന്റെ സ്രോതസ്സിനെക്കുറിച്ച് (Fund Source) നീ ചോദിക്കണം... അവർ ഉത്തരം നൽകുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞത് സത്യമാണെന്ന് നിനക്ക് ഉറപ്പിക്കാം... നിന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ നീ ഗവൺമെന്റിന് മുന്നിൽ കീഴടങ്ങണം..."

വർത്തമാനകാലം:

വിശ്വനാഥൻ : "ശാലിനി... പാർട്ടിക്കിടയിൽ ഞാൻ അവരോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ അവർ നൽകിയ മറുപടി എന്നെ ഭയപ്പെടുത്തി... ആ അജ്ഞാതൻ പറഞ്ഞത് സത്യമായിരുന്നു... എന്നെ കൊല്ലാൻ അവർ പ്ലാൻ ചെയ്തിരുന്നു... അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഗവൺമെന്റിന് കീഴടങ്ങിയത്... ജയിലിൽ ഞാൻ സുരക്ഷിതനാണ്..."

ശാലിനി ഒന്നും മിണ്ടാതെ സ്തംഭിച്ചു നിന്നു... വിശ്വനാഥനെപ്പോലൊരു അതികായനെ ഇത്രയും കൃത്യമായി കെണിയിൽ വീഴ്ത്തിയ ആ അജ്ഞാതൻ – അർജുൻ അഥവാ ദേവ് – എത്രമാത്രം ആസൂത്രിതമായാണ് നീക്കങ്ങൾ നടത്തിയതെന്ന് അവൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു... അവൻ തന്റെ അമ്മയോടുള്ള പ്രതികാരത്തിനൊപ്പം, രാജ്യത്തെ വഞ്ചിച്ച ഒരു വലിയ മാഫിയയെ കൂടിയാണ് തകർത്തത്...

വിശ്വനാഥൻ : "നീ പേടിക്കണ്ട ശാലിനി... ഒരു മാസം കാത്തിരിക്കൂ... സത്യങ്ങളെല്ലാം പുറത്തു വരും... എല്ലാം ശരിയാകും..."

വിശ്വനാഥൻ പറയുന്നത് കേട്ട് ശാലിനി പതുക്കെ ജയിലിന് പുറത്തേക്ക് നടന്നു...

അർജുന്റെ തിരോധാനവും വിശ്വനാഥന്റെ അറസ്റ്റും ശാലിനിയെ സമനില തെറ്റിച്ചിരുന്നു... അർജുന്റെ യഥാർത്ഥ ഐഡന്റിറ്റി കണ്ടെത്തണമെന്ന വാശിയോടെ അവൾ അനന്യയുടെ ഫ്ലാറ്റിലെത്തി... വാതിലിൽ ആഞ്ഞു മുട്ടിക്കൊണ്ട് അവൾ ഉറക്കെ വിളിച്ചു...

"അനന്യ... വാതിൽ തുറക്കൂ! എനിക്കറിയണം അവൻ എവിടെയാണെന്ന്!"

വാതിൽ തുറന്ന അനന്യയെ കണ്ടതും ശാലിനി ആക്രോശിച്ചു...

"എവിടെ അർജുൻ? നിനക്കറിയാം അവൻ എവിടെയാണെന്ന്... സത്യം പറയു!"

അനന്യ ശാന്തതയോടെ മറുപടി പറഞ്ഞു : "എനിക്കറിയില്ല മാം... അവൻ എങ്ങോട്ട് പോയെന്ന് എന്നോട് പറഞ്ഞിട്ടില്ല..."

ദേഷ്യം നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയാതെ ശാലിനി അനന്യയുടെ മുഖത്തടിച്ചു...

"കള്ളം പറയരുത്! നീയും അവനും കൂടി എന്നെയും എന്റെ കുടുംബത്തെയും തകർക്കാൻ കളിച്ച നാടകമല്ലേ ഇതെല്ലാം?"

ഹാളിലെ ബഹളം കേട്ട് അകത്തെ മുറിയിൽ നിന്ന് ലക്ഷ്മിയമ്മ സാവധാനം നടന്നു വന്നു... ശാലിനിയെ കണ്ടതും അവർ തറഞ്ഞു നിന്നു... എന്നാൽ ശാലിനി ലക്ഷ്മിയമ്മയെ കണ്ടപ്പോൾ ശരിക്കും ഭയന്നു പോയി... വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ഇറങ്ങിപ്പോയ തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ അമ്മ!

ലക്ഷ്മിയമ്മയുടെ കണ്ണുകളിൽ ദേഷ്യം ജ്വലിച്ചു... തന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന വടി ഉയർത്തി അവർ ശാലിനിയെ അടിക്കാൻ തുടങ്ങി...

"നീ... നീ വീണ്ടും വന്നോ? എന്റെ കൊച്ചുമകന്റെ ജീവിതം തകർത്തത് പോരാഞ്ഞിട്ടാണോ നീ ഇവിടെ വന്നത്?"

ഓരോ അടിയേൽക്കുമ്പോഴും ശാലിനിയുടെ മനസ്സിലേക്ക് ആ പഴയ കറുത്ത ഓർമ്മകൾ ഇരച്ചുകയറി...

ഓർമ്മകൾ:

** വിശ്വനാഥൻ ചെറിയ കുട്ടിയായിരുന്ന ദേവിനെ ക്രൂരമായി ഉപദ്രവിക്കുമ്പോൾ, തന്റെ പുതിയ ജീവിതം സുരക്ഷിതമാക്കാൻ വേണ്ടി നിസ്സഹായയായി നോക്കി നിന്ന നിമിഷം...*

** വിശ്വനാഥനോടൊപ്പമുള്ള തന്റെ രഹസ്യ ജീവിതവും പുതിയ മക്കളെയും ദേവിൽ നിന്നും മാധവിൽ നിന്നും ഒളിപ്പിച്ചു വെച്ചത്...*

** ലക്ഷ്മിയമ്മ തന്റെ മുറിയിൽ നിന്ന് ദേവ് തനിക്ക് വേണ്ടി എഴുതിയ ആ ആത്മഹത്യാക്കുറിപ്പ് കണ്ടെത്തിയ ദിവസം... ആ കത്ത് വായിച്ച് വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ ലക്ഷ്മിയമ്മ തന്നെ തല്ലിയതും, 'ഇനി നിന്നെ ഈ വീട്ടിൽ കാണരുത്' എന്ന് പറഞ്ഞ് ആട്ടിയിറക്കിയതും ശാലിനി ഓർത്തു... അന്ന് ആ വീടു വിട്ട് ഇറങ്ങുമ്പോൾ ഒരിക്കലും തിരിഞ്ഞു നോക്കാതിരുന്ന തന്റെ ക്രൂരത അവൾ ഇപ്പോൾ തിരിച്ചറിയുന്നു...*

ലക്ഷ്മിയമ്മ അടിച്ചു തളർന്ന് സോഫയിലേക്ക് ഇരുന്നു...

"നീ പോ ശാലിനി... നിന്റെ ആ പഴയ നാടകങ്ങളൊന്നും ഇനി ഇവിടെ നടക്കില്ല... ദേവൂട്ടി നിനക്ക് തന്നത് അവന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ശിക്ഷയാണ്... നീ സ്നേഹിച്ച നിന്റെ ഈ ആഡംബര ലോകത്ത് നീ ഇനി ഒറ്റയ്ക്കായിരിക്കും..."

ശാലിനി തളർന്നു നിലത്തിരുന്നു... പിന്നെ പൊട്ടികരയാൻ തുടങ്ങി...

ശാലിനി തറയിലിരുന്ന് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു കൊണ്ട് വിറയ്ക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

"അമ്മേ... എന്നെ ഇങ്ങനെ കുറ്റപ്പെടുത്തരുത്... എന്തിനാണ് ഞാൻ ദേവിനെ എന്നിൽ നിന്ന് അകറ്റിയതെന്ന് അമ്മയ്ക്കറിവുള്ളതല്ലേ? അവന്റെ അച്ഛനെ കൊന്നവർ അവനെയും ഇല്ലാതാക്കുമെന്ന് ഭയന്നതുകൊണ്ടല്ലേ ഞാൻ അവനെ മാറ്റി നിർത്തിയത്? അവനെ സുരക്ഷിതനാക്കാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു ആ ഒളിച്ചോട്ടം!"

ലക്ഷ്മിയമ്മ പുച്ഛത്തോടെ ഒന്ന് ചിരിച്ചു...

"അതെ, എനിക്കറിയാം! അവന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാൻ നീ അവനെ ദൂരേക്ക് അയച്ചു... പക്ഷേ ശാലിനി... വിശ്വനാഥനുമായുള്ള നിന്റെ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചും നിനക്ക് ഉണ്ടായ പുതിയ മക്കളെക്കുറിച്ചും നീ എന്തുകൊണ്ട് അവനോട് പറഞ്ഞില്ല? നിന്റെ ഈ പുതിയ ജീവിതം നീ എന്തിനാണ് 15 വർഷം അവനിൽ നിന്ന് മറച്ചു വെച്ചത്?"

ശാലിനി തല താഴ്ത്തി വിതുമ്പി : "ഞാൻ... ഞാൻ വിചാരിച്ചു അവൻ എന്നെ വെറുക്കുമെന്ന്... മറ്റൊരു വിവാഹം കഴിച്ച എന്നെ അവൻ അമ്മയായി അംഗീകരിക്കില്ലെന്ന് ഞാൻ ഭയന്നു..."

ലക്ഷ്മിയമ്മയുടെ വടി തറയിൽ ആഞ്ഞു പതിച്ചു...

"അപ്പോൾ 15 വർഷം അത് ഒളിപ്പിച്ചു വെച്ചാൽ എല്ലാം ശരിയാകുമെന്ന് നീ കരുതിയോ? നിന്റെ ഈ പുതിയ സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കിടയിൽ നീ ആ പഴയ ദേവൂട്ടനെ മറന്നു... നീ അവനെ സംരക്ഷിക്കുകയല്ല, മറിച്ച് നിന്റെ പുതിയ ജീവിതത്തിന് അവൻ ഒരു തടസ്സമാകുമെന്ന് കരുതി അവനെ ഉപേക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു!"

ലക്ഷ്മിയമ്മ ശബ്ദമുയർത്തി തുടർന്നു : "നീ ചെയ്തതൊക്കെ അന്തസ്സില്ലാത്ത പണികളാണെന്ന് അവൻ തിരിച്ചറിയുമ്പോൾ അവന് എന്ത് തോന്നും എന്ന് നീ ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും ചിന്തിച്ചോ? സ്വന്തം അമ്മ മറ്റൊരു കുടുംബത്തിൽ സന്തോഷമായി ജീവിക്കുമ്പോൾ താൻ അനാഥനായി തെരുവിൽ കഴിയുകയായിരുന്നു എന്ന സത്യം അവനെ എത്രമാത്രം തകർക്കുമെന്ന് നീ ഓർത്തോ? ഇന്ന് അവൻ നിനക്ക് നൽകിയ ഈ ശിക്ഷ... അത് അവൻ അനുഭവിച്ച 15 വർഷത്തെ ഏകാന്തതയുടെയും വേദനയുടെയും ഫലമാണ്..."

ലക്ഷ്മിയമ്മയുടെ വാക്കുകൾ ഓരോന്നായി ശാലിനിയുടെ നെഞ്ചിൽ ആഞ്ഞു പതിച്ചു... ആ വീട്ടിൽ തനിക്ക് ഇനി സ്ഥാനമില്ലെന്നും, താൻ കെട്ടിപ്പൊക്കിയ നുണകളുടെ സാമ്രാജ്യം തകർന്നു കഴിഞ്ഞെന്നും അവൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു...

"എനിക്ക് നിന്നെ കാണണ്ട ശാലിനി... നിന്നെയായാലും, നിന്റെ ആ ഭർത്താവിനെയായാലും, ഇനി നിന്റെ മക്കളെയായാലും... ഈ പടിവാതിൽക്കൽ ഇനി നിന്റെ നിഴൽ പോലും വീഴരുത്... പോ!" ലക്ഷ്മിയമ്മയുടെ ശബ്ദം ആ മുറിയിൽ മുഴങ്ങിക്കേട്ടു...

ശാലിനി തളർന്ന് എഴുന്നേറ്റു... വാതിലിന് അടുത്തേക്ക് നടന്ന അവൾ പുറത്തേക്ക് ഇറങ്ങാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴാണ് ലക്ഷ്മിയമ്മ അവളെ വിളിച്ചു നിർത്തിയത്...

"നിൽക്ക്... പോകുന്നതിന് മുമ്പ് ഇത് കൂടി കൊണ്ടു പൊയ്ക്കോ... ദേവൂട്ടൻ എന്നോട് പറഞ്ഞിരുന്നു, നിന്നെ കാണുമ്പോൾ ഇത് നിനക്ക് തിരിച്ചു നൽകണമെന്ന്..."

ലക്ഷ്മിയമ്മ തന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന മടക്കിയ ഒരു കടലാസ് കഷ്ണം ശാലിനിയുടെ നേരെ നീട്ടി... വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ ശാലിനി അത് വാങ്ങി... അത് മടക്കുകൾ വീണ, പലയിടത്തും കീറിയ ഒരു പഴയ കളർ ഫോട്ടോയായിരുന്നു...

അത് കണ്ടതും ശാലിനിയുടെ ശ്വാസം നിലച്ചുപോയി... വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് അവൾ ഉപേക്ഷിച്ചു പോയ ആ പഴയ കുടുംബചിത്രം! ഫിലിപ്പും ചെറിയ കുട്ടിയായ ദേവും ചേർന്ന് നിൽക്കുന്ന ആ ഫോട്ടോ... ദേവ് തന്റെ കുഞ്ഞു കൈകൾ കൊണ്ട് അച്ഛനെ മുറുകെ പിടിച്ചിരിക്കുന്നു... ആ ഫോട്ടോയുടെ ഒരു വശം ആരോ ബലമായി കീറി മാറ്റിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു – അവിടെ ഒരിക്കൽ ശാലിനി ഉണ്ടായിരുന്നു...

തന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് ശാലിനി എന്ന അമ്മയെയും ഭാര്യയെയും അവൻ എന്നെന്നേക്കുമായി കീറി ദൂരെയെറിഞ്ഞു എന്നതിന്റെ അവസാന തെളിവായിരുന്നു ആ ചിത്രം...

"ദേവൂട്ടൻ ഇത് ഇത്രയും കാലം സൂക്ഷിച്ചു വെച്ചിരുന്നത് എന്തിനാണെന്ന് അറിയാമോ?" ലക്ഷ്മിയമ്മ പതുക്കെ പറഞ്ഞു...

"തനിക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടത് എന്താണെന്ന് ഓർക്കാൻ വേണ്ടിയല്ല, മറിച്ച് തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോയ നിന്നെ ഇനി തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ആവശ്യമില്ല എന്ന് സ്വയം ബോധ്യപ്പെടുത്താനാണ്... അവൻ ഇത് തിരിച്ചു നൽകിയതിനർത്ഥം, നീയുമായിട്ടുണ്ടാരുന്ന ആ അവസാന ബന്ധവും അവൻ മുറിച്ചു കളഞ്ഞു എന്നാണ്..."

ശാലിനി ആ ഫോട്ടോ നെഞ്ചോട് ചേർത്ത് പിടിച്ച് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു... അർജ്ജുൻ നൽകിയ ഏറ്റവും വലിയ ശിക്ഷ ഇതായിരുന്നു... വിശ്വനാഥന്റെ പണമോ പദവിയോ അല്ല, മറിച്ച് തന്റെ മകന്റെ ഉള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന ആ പഴയ സ്നേഹത്തിന്റെ അവസാന അടയാളം പോലും അവൾക്ക് എന്നെന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു...

വാതിൽക്കൽ നിന്ന് പുറത്തേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ, കയ്യിലിരുന്ന ആ കീറിയ ഫോട്ടോയിലേക്ക് നോക്കി ശാലിനി തേങ്ങി... മഴ പെയ്യാൻ തുടങ്ങുന്ന ആ വൈകുന്നേരത്ത്, ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ അവൾ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ അനാഥയായി മാറി...

മൂന്ന് വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം...

ആ പഴയ കടൽത്തീരത്തെ കാറ്റ് അപ്പോഴും വീശുന്നുണ്ടായിരുന്നു... അർജ്ജുൻ തന്റെ രഹസ്യ ദൗത്യങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു നിഴലായി വീണ്ടും ഇന്ത്യയിലെത്തി... അനന്യയെ ദൂരെ നിന്ന് ഒന്ന് കാണാൻ മാത്രം...

അവളുടെ ഫ്ലാറ്റിന് മുന്നിലെത്തിയപ്പോൾ അകത്തുനിന്ന് കുട്ടികളുടെ ചിരിയും അനന്യയുടെ കൊഞ്ചലും അവൻ കേട്ടു...

അർജ്ജുന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു വിങ്ങൽ അനുഭവപ്പെട്ടു...

“അവൾ സന്തോഷവതിയാണ്... അവൾക്ക് ഒരു കുടുംബമായിരിക്കുന്നു...” തന്നെപ്പോലെ ഒരു ‘ഗോസ്റ്റിന്’ അവളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇനി സ്ഥാനമില്ലെന്ന് കരുതി അവൻ പതുക്കെ തിരിഞ്ഞു നടന്നു...

“ദേവേട്ടാ...”

പരിചിതമായ ആ വിളി കേട്ട് അവൻ സ്തംഭിച്ചു നിന്നു... തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ നിൽക്കുന്നത് മാളവികയാണ്... പഴയ ആ അഹങ്കാരമൊക്കെ മാറി, കണ്ണുകളിൽ വല്ലാത്തൊരു പക്വതയുമായി അവൾ അവനെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു...

“എന്താ അകത്തേക്ക് വരാത്തത്?” മാളവിക ചോദിച്ചു...

അർജ്ജുൻ വിക്കി വിക്കി പറഞ്ഞു : “അത്... വേണ്ട... ഞാൻ...”

“നിങ്ങളുടെ മക്കളെ കാണണ്ടേ നിങ്ങൾക്ക്?”

മാളവികയുടെ ആ ചോദ്യം ഒരു വെള്ളിടി പോലെ അവന്റെ ഉള്ളിൽ പതിച്ചു... അർജ്ജുൻ ആ പഴയ രാത്രിയെക്കുറിച്ച് ഓർത്തു... ആ അവസാന കൂടിക്കാഴ്ച... അവൻ അവിശ്വസനീയതയോടെ അവളെ നോക്കി...

മാളവിക തുടർന്നു : "അന്ന് നിങ്ങൾ പോയതിന് ശേഷം അമ്മയ്ക്ക് ഒരു വലിയ അപകടം പറ്റി... ആശുപത്രിയിൽ കിടന്ന ആ ദിവസങ്ങളിലാണ് അമ്മ ഞങ്ങളോട് എല്ലാം തുറന്നു പറഞ്ഞത്... ഞങ്ങളുടെ ബാല്യം മുതൽ നിങ്ങൾ അനുഭവിച്ച വേദനകൾ... അമ്മയുടെ തെറ്റുകൾ... എല്ലാം... സുഖം പ്രാപിച്ച ശേഷം അമ്മ ഞങ്ങളെ ലക്ഷ്മിയമ്മയുടെ അടുത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോയി... ആദ്യം ഞങ്ങളെ കാണാൻ പോലും മുത്തശ്ശിക്ക് താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു... പക്ഷേ പതുക്കെ ഞങ്ങളെ അവർ മനസ്സിലാക്കി... ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചാണ്... പപ്പ ഒരു മാസത്തിന് ശേഷം ജയിലിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങി... പഴയ ബിസിനസ്സ് ഒക്കെ ഉപേക്ഷിച്ച് പപ്പ ഇപ്പോൾ ശാന്തനാണ്..."

അർജ്ജുൻ പതുക്കെ ചോദിച്ചു : "അമ്മയ്ക്ക്... ശാലിനിക്ക് ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയുണ്ട്?"

മാളവികയുടെ മുഖം മങ്ങി...

"അമ്മയ്ക്ക് ബ്രെസ്റ്റ് ക്യാൻസർ (2nd Stage) സ്ഥിരീകരിച്ചു... കീമോതെറാപ്പി തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്... താങ്ങൾ ചെയ്ത തെറ്റുകളെ ഓർത്ത് ഇന്നും അവർക്ക് വലിയ കുറ്റബോധമാണ്..."

എല്ലാം കേട്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അർജ്ജുൻ പതുക്കെ പറഞ്ഞു:

"എനിക്ക് വരാൻ കഴിയില്ല മാളവിക... ഞാൻ ഒരു ഏജന്റാണ്... എന്റെ ജീവിതം..."

"എനിക്കറിയാം അർജ്ജുൻ..."

മുന്നിൽ നിന്ന് ആ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ അർജ്ജുൻ തലയുയർത്തി നോക്കി... അവിടെ അനന്യ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ പ്രണയവും പരിഭവവും ഒരേ പോലെ തിളങ്ങി...

"നീ ആരാണെന്നും നിന്റെ ജീവിതം എന്താണെന്നും എനിക്കറിയാം... നീ എന്നെ എത്രത്തോളം സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും... പക്ഷേ... ഒരു നിമിഷം പോലും ഞങ്ങളെ കാണാൻ നിനക്ക് തോന്നിയില്ലേ?"

അനന്യയുടെ അരികിലായി രണ്ട് കുഞ്ഞുങ്ങൾ – ഒരു ആൺകുട്ടിയും പെൺകുട്ടിയും – അത്ഭുതത്തോടെ അവനെ നോക്കി നിൽക്കുന്നു...

“ഇരട്ടക്കുട്ടികളാണ് (Twins)...” അനന്യ പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു...

“നിനക്ക് പോകണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ പോകാം അർജുൻ... പക്ഷേ, എപ്പോഴെങ്കിലും നിന്റെ ദൗത്യം കഴിയുമ്പോൾ... നീ മടങ്ങി വരണം... നിനക്കായി കാത്തിരിക്കാൻ ഇവിടെ ഒരാളുണ്ട്... അല്ല, നാലുപേരുണ്ട്...”

അനന്യ അർജുന്റെ കൈ മുറുകെ പിടിച്ചു... എന്നിട്ട് ആ കുഞ്ഞുങ്ങളെ നോക്കി പറഞ്ഞു:

“മക്കളേ... ദാ നോക്കൂ, നിങ്ങളുടെ അച്ഛൻ തിരിച്ചു വന്നിരിക്കുന്നു...”

അർജുന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു... രാജ്യത്തിന് വേണ്ടി പോരാടുമ്പോഴും താൻ ആഗ്രഹിച്ച ആ ചെറിയ ലോകം തന്റെ മുന്നിൽ വിടർന്നു നിൽക്കുന്നു... അവൻ ആ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ചേർത്തുപിടിച്ചു... 15 വർഷത്തെ ഏകാന്തതയ്ക്ക് ശേഷം, അർജുൻ എന്ന ദേവ് ഒടുവിൽ തന്റെ വീട് കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു...

🎀ശുഭം🎀 | www.kkstories.com